

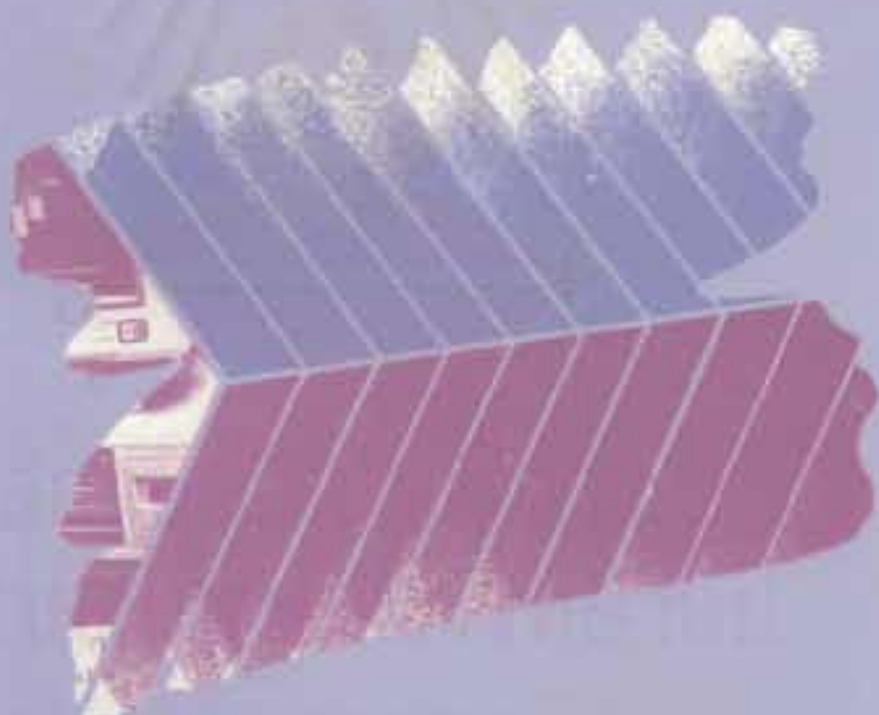


งานวิจัย ลำดับที่ ๒๘

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

RESEARCH REPORT SERIES No.28

การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัย
ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐



โดย

รองศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ อุกมลสินธ์

โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย

โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดตั้งขึ้นเมื่อ ๑๕
กรกฎาคม ๒๕๒๔ เพื่อประสานงานและ
ดำเนินการเผยแพร่ผลงานวิจัยของจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ให้แพร่หลาย รับรู้ และเป็น
ประโยชน์กับหน่วยงาน นักวิชาการ ผู้สนใจ
และประชาชนทั่วไป

โครงการประกอบด้วยการทำงาน
กับหน่วยประชาสัมพันธ์ ทั้งภายในและ
ภายนอกมหาวิทยาลัย การจัดประชุมทาง
วิชาการระหว่างนักวิจัยและผู้สนใจอื่น ๆ
รวมทั้งการจัดพิมพ์เอกสารผลงานวิจัยใน
รูปแบบต่าง ๆ

ชุด "งานวิจัย" นี้ได้คัดเลือกงานวิจัย
ที่มีคุณค่าในทางวิชาการ จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็น
การเผยแพร่งานวิชาการ บันทึกความก้าวหน้า
ทางวิชาการ และเป็นพื้นฐานในการที่จะ
พัฒนางานวิชาการในประเทศให้ก้าวหน้า
ยิ่งขึ้นไป

ผู้สนใจผลงานของโครงการฯ และให้คำ
แนะนำ โปรดติดต่อ

อาจารย์มานิต รุจิวโรดม
หัวหน้าโครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย
ฝ่ายวิจัย สำนักงานอธิการบดี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

โทร. ๒๑๕๐๘๓๑-๓ ต่อ ๓๓๗๑-๕

โทรสาร ๒๑๕๗๔๓๖

Research Dissemination Project

The Research Dissemination
Project, Research Division, Chula-
longkorn University has been es-
tablished since July 15, 1981 to act
as a co-ordinator in disseminating
the results of research done by the
staff of Chulalongkorn University
for the benefit of interested govern-
ment and private agencies, and
scholars, as well as the public at
large.

The Project's responsibilities
include the co-ordination of public
relations units both within and
outside the University, the organi-
zation of academic conferences for
researchers and all interested parties,
and the publication of research
documents.

The "Research Report Series",
consisting of selected research
works of outstanding academic value
is published in order to record
academic progress and to lay founda-
tions for further academic de-
velopment of the country as well.

For further information or sugges-
tion please contact to :

Lecturer Manit Rugivarodom
Chief, Research Dissemination Project
Research Division
Chulalongkorn University
Bangkok 10330, Thailand
Tel. 2150871-3 ext. 3371-5
FAX. 2157436



การอภิเคราะห์และการสังเคราะห์
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่าง
ปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐

A Meta-Analysis and Research Synthesis
Study of the Teaching and Learning
Research Works Done during 1972-1987



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



งานวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลำดับที่ ๒๘

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การอภิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัย
ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐

สุพัฒน์ สุกมลสันต์

๑๘๐.-



ปก : สุวัณญ์ เครือแก้ว / สุรวุฒิ เพิ่มวงศ์

จัดการ : อมรรัตน์ วสุนธรา

จัดพิมพ์โดย

โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ จำนวน ๕๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์เป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒน์ สุขมลสันต์

ประวัติการศึกษา

- High School Dip, Poughkeepsie High School, N.Y.
- กศ. บ. (เกียรตินิยม) วิชาเอกภาษาอังกฤษ-ชีววิทยา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
- ค.ม. (วิธสอนภาษาอังกฤษ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- M.Sc. (Applied Linguistics), Edinburgh U., U.K.
- ค.ต. (การวัดและประเมินผลการศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Cert. in TEFL/TESL, RELC, Singapore
- Cert. in CALL, Lancaster U., U.K.
- Dip. in Computer Programming, Edinburgh U., U.K.

ประวัติการทำงาน

- รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ สถาบันภาษา (๒๕๒๗-๒๕๓๑)
- รองผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและวางแผน สถาบันภาษา (๒๕๓๑-ปัจจุบัน)

ผลงานวิจัยที่สำคัญ

- การวิเคราะห์วิธีสัมพันธของตัวประกอบที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ ๒ (ปี พ.ศ. ๒๕๓๔)

การวิเคราะห์หาความลำเอียงของข้อทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย
ปี พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๒ (ปี พ.ศ. ๒๕๓๔)

การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐ (ปี พ.ศ. ๒๕๓๒)

การติดตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตที่ได้รับการยกเว้น
การเรียนวิชา FE I และไม่ได้รับการยกเว้นในปี พ.ศ. ๒๕๒๘-๒๕๓๐
(ปี พ.ศ. ๒๕๓๒)

ผลของการกำหนดน้ำหนักคะแนนต่อคุณภาพของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ
ในการอ่านภาษาอังกฤษ (ปี พ.ศ. ๒๕๒๙)

การประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานของสถาบันภาษา (ปี พ.ศ. ๒๕๒๙)



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



คำนำ

งานวิจัยเรื่อง "การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐" ของ รองศาสตราจารย์ ดร.สุทัศน์ สุกมลสันต์ แห่งสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี้ นับได้ว่าเป็นงานวิจัยที่มีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครู - อาจารย์และนักการศึกษา รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นงานวิจัยที่เสนอข้อสรุปในหลาย ๆ ด้านจากงานวิจัยจำนวนมากที่ทำในประเทศไทย ผู้วิจัยได้จัดหมวดหมู่ของข้อค้นพบดังกล่าวอย่างเป็นระเบียบ เพื่อให้ผู้อ่านสะดวกในการค้นหา รวมทั้งได้เสนอภาพรวมในด้านต่าง ๆ ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ได้ดำเนินการมาแล้วในช่วงเวลา ๑๖ ปีดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้พรมแดนความรู้และสถานภาพของงานวิจัยด้านนี้ว่ามีสภาพอย่างไร และหากสนใจที่จะทำการวิจัยต่อไปจะได้ทราบได้ว่าพรมแดนความรู้ด้านใดที่ควรจะมีมุ่งแสวงหาความรู้ต่อไป นอกจากนี้แล้ว งานวิจัยนี้ยังเป็นแหล่งของข้อความรู้ที่ค่อนข้างสมบูรณ์มาก สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องของงานวิจัยต่าง ๆ เนื่องจากเป็นแหล่งสรุปผลการวิจัยด้านต่าง ๆ ในอดีต และมีบรรณานุกรมที่อ้างอิงจำนวนมาก จึงเหมาะสำหรับผู้ที่สนใจจะไปศึกษารายละเอียดของผลการวิจัยเพิ่มเติมได้อย่างสะดวก

อนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยที่ใหม่มากสำหรับวงการการศึกษาไทย คือ วิธีอภิวิเคราะห์ (meta-analysis) และในอเมริกาก็เพิ่มมีการวิจัยด้วยวิธีนี้เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีที่แล้วมานี้เอง ดังนั้นจึงอาจมีคำศัพท์ทางวิชาการบางคำ รวมทั้งมโนทัศน์ของวิธีการวิจัยบางอย่างที่ใหม่สำหรับผู้อ่านบางท่าน แต่หากว่าท่านได้ศึกษาบทที่ ๒ ของงานวิจัยนี้พอสมควรก็เชื่อได้ว่าท่านจะสามารถเข้าใจผลการวิจัยนี้ได้ไม่ยากนัก

ในนามของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอขอบคุณผู้วิจัยเป็นอย่างมากที่ได้สละเวลาในการทำวิจัยเรื่องนี้จนกระทั่งงานได้สำเร็จลุล่วงอย่างมีประสิทธิภาพ ควรค่าแก่การให้เผยแพร่ต่อไป และหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษาและสนใจตามสมควร

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศลักษณ์ ทรพรนันทน์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย

คำนำของผู้วิจัยและกิตติกรรมประกาศ

ประเทศไทยได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระบบโรงเรียนมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๔๖๔ นับถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ. ๒๕๓๕) เป็นเวลาประมาณ ๗๐ ปีแล้ว แต่ทว่าในภาพรวมของประเทศแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การเรียนการสอนโดยทั่ว ๆ ไปทุก ๆ ด้าน ยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ และในบางครั้งทำให้นักการศึกษาบางท่านกล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น "ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง" ก็มี

ในฐานะที่ผู้วิจัยอยู่ในวงการศึกษาด้าน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลานานจึงประสงค์ที่จะค้นหาข้อเท็จจริงของความคิดเห็น หรือผลสรุปดังกล่าวแล้วข้างต้นว่า เป็นอย่างไรในหลาย ๆ ด้าน จากผลการวิจัยที่เคยมีผู้ศึกษาแล้วจำนวนมากรวมกันไว้แล้ว นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นเวลา ๑๖ ปี โดยใช้วิธีการวิจัยแนวใหม่ที่เรียกว่า "การอภิวิเคราะห์" (Meta-analysis) และ "การสังเคราะห์งานวิจัย" (Research Synthesis) โดยการนำผลการวิจัยที่เคยมีผู้ศึกษาแล้วจำนวนมากมาทำการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาข้อสรุปที่น่าเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยผลการวิจัย ๓๓๕ เรื่อง จากจำนวนทั้งหมดประมาณ ๔๐๐ เรื่อง ใช้เวลาทำการศึกษา ๑๒ เดือน และได้ผลสรุปเกี่ยวกับผลการวิจัยหลาย ๆ ด้าน ที่ผู้วิจัยเห็นว่า มีประโยชน์มากสำหรับครู-อาจารย์ นักวิจัย และนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การวิจัยต่อไปในอนาคต และการบริหารหลักสูตรด้วย

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณฝ่ายวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอย่างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์มานิต รุจิโรดม ซึ่งเป็นหัวหน้าโครงการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ได้เล็งเห็นคุณค่าของงานวิจัยนี้ จึงได้จัดพิมพ์เผยแพร่ขึ้นในครั้งนี้ เพราะหากขาดการสนับสนุนดังกล่าวนี้แล้ว งานวิจัยนี้คงไม่อาจเผยแพร่ในวงกว้างได้ และขอขอบคุณ คุณอมรรัตน์ วสุนธรา และคุณจรัสศรี ศรีสัญญาพานิชย์ มากที่เป็นธุระในการจัดเตรียมต้นฉบับงานพิมพ์นี้ได้เป็นอย่างดี รวดเร็ว และเรียบร้อยดีมาก และขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคม แห่งภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่มีประโยชน์มากต่อการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยนี้ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สุพัฒน์ สุกมลสันต์

๑ สิงหาคม ๒๕๓๕



สารบัญเรื่อง

หน้า

คำนำ

คำนำของผู้วิจัยและกิตติกรรมประกาศ

สารบัญเรื่อง

สารบัญตาราง

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

บทที่ ๑	บทนำ	๑
	ความเป็นมาและแนวเหตุผลที่สำคัญของปัญหา	๑
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๓
	ตัวแปรในการวิจัย	๓
	สมมติฐานในการวิจัย	๔
	ขอบเขตของการวิจัย	๔
	ข้อตกลงเบื้องต้น	๔
	ความจำกัดของการวิจัย	๕
	คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้	๕
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้	๖
บทที่ ๒	เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการอภิเคราะห์	๘
	การอภิเคราะห์	๘
	ความหมายและชนิดของการอภิเคราะห์งานวิจัย	๘
	ความสำคัญของการอภิเคราะห์งานวิจัย	๙
	ลักษณะเฉพาะของการอภิเคราะห์งานวิจัย	๑๐
	วิธีการดำเนินการอภิเคราะห์งานวิจัย	๑๑
	รายละเอียดในการคำนวณหาขนาดของอิทธิพล	๑๖
	ปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับการอภิเคราะห์	๒๖
	การสังเคราะห์ผลการวิจัย	๒๘
	ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้ชื่ออภิเคราะห์และวิธีสังเคราะห์	๓๓

บทที่ ๓**วิธีดำเนินการวิจัย**

หน้า

ประชากร	๓๘
กลุ่มตัวอย่าง	๓๘
ตัวแปรและกลุ่มตัวแปรที่ต้องการศึกษา	๔๑
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๔๒
เกณฑ์การคัดเลือกงานวิจัย	๔๒
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	๔๓
การตรวจสอบค่าสถิติที่จำเป็นในการวิจัย	๔๔
การวิเคราะห์ข้อมูล	๔๗
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	๔๗

บทที่ ๔**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**

๔๙

ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ

๔๙

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

๕๑

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและพูด

๖๐

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

๖๓

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

๗๒

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา

๗๕

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

๘๕

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ

๘๙

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโปรแกรม

๙๖

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบและประเมินผล

๙๙

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผล

๑๐๕

ต่อการเรียนการสอนภาษา

๑๑๕

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียน

๑๑๕

การสอน

๑๒๑

	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน	๑๒๖
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ	๑๒๙
งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๑๓๒
สภาพของงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๑๓๘
แหล่งตัวแปรที่ทำการศึกษา	๑๓๘
ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษา	๑๓๘
ประเภทของงานวิจัย	๑๕๓
สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน	๑๕๕
บทที่ ๔ สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๑๕๕
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๑๕๕
วิธีวิจัย	๑๕๕
การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๕๗
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	๑๕๗
ผลของการวิจัย	๑๕๗
การอภิปรายผล	๑๖๑
ข้อเสนอแนะ	๑๖๔
ภาคผนวก ก.	๑๖๗
บรรณานุกรม	๑๖๘
ภาคผนวก ข.	๑๗๑
รายชื่องานวิจัยที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้	๑๗๒
ภาคผนวก ค.	๒๐๙
เครื่องมือสำหรับการวิจัย	๒๑๐

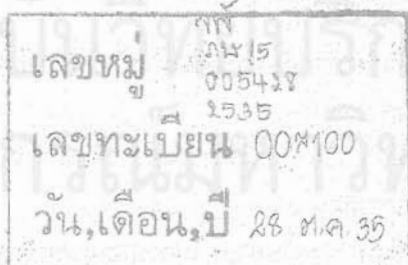
สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๑	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามแหล่งที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากร (โดยประมาณ)	๓๙
ตารางที่ ๒	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามปีที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากร (โดยประมาณ)	๔๐
ตารางที่ ๓	จำนวนงานวิจัยของแต่ละตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	๕๐
ตารางที่ ๔	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง	๕๑
ตารางที่ ๕	ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียน ๒๙ แห่ง ในเขตการศึกษาที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดบางแห่ง	๕๓
ตารางที่ ๖	ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียน ๘ แห่งในเขตการศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานคร และของชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ อีกบางแห่ง	๕๕
ตารางที่ ๗	ระดับความสามารถด้านการฟัง อ่าน และเขียนของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี เอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ (ปี ๒๕๒๓)	๕๖
ตารางที่ ๘	ระดับความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในเขตกรุงเทพมหานคร และความสัมพันธ์ระหว่างการวัดการฟังโดยตรงและทางอ้อม	๕๙
ตารางที่ ๙	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด	๖๐
ตารางที่ ๑๐	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน	๖๓
ตารางที่ ๑๑	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน	๗๒
ตารางที่ ๑๒	งานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา	๗๕
ตารางที่ ๑๓	ระดับความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สายต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร	๗๗

ตารางที่ ๑๔	ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความสามารถทางโครงสร้าง ภาษาและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน	๘๐
ตารางที่ ๑๕	ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้าง กับความสามารถในการเขียน	๘๓
ตารางที่ ๑๖	งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์	๘๕
ตารางที่ ๑๗	งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ	๘๙
ตารางที่ ๑๘	ระดับความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของ นักเรียนสายอาชีพ	๙๐
ตารางที่ ๑๙	ขนาดของอิทธิพลของค่าสหสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ	๙๔
ตารางที่ ๒๐	งานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรม	๙๖
ตารางที่ ๒๑	ขนาดของอิทธิพลที่เกิดจากการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมใน การเรียนไวยากรณ์อังกฤษ	๙๘
ตารางที่ ๒๒	การทดสอบ	๙๙
ตารางที่ ๒๓	การใช้แบบทดสอบโคลซ	๑๐๖
ตารางที่ ๒๔	ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบด้วยแบบทดสอบโคลซกับ แบบทดสอบแบบเลือกตอบ	๑๑๑
ตารางที่ ๒๕	การประเมินผล	๑๑๒
ตารางที่ ๒๖	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อ การเรียนภาษา	๑๑๕
ตารางที่ ๒๗	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยากับสัมฤทธิ์ผลใน การเรียนภาษาอังกฤษ	๑๑๘
ตารางที่ ๒๘	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการ การเรียนการสอน	๑๒๑
ตารางที่ ๒๙	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจความต้องการใน การเรียนการสอน	๑๒๖
ตารางที่ ๓๐	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ	๑๒๙
ตารางที่ ๓๑	งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๑๓๒

ตารางที่ ๓๒	แหล่งของตัวแปรที่ทำการศึกษา	๑๓๘
ตารางที่ ๓๓	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษา	๑๓๙
ตารางที่ ๓๔	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง	๑๔๐
ตารางที่ ๓๕	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและพูด	๑๔๑
ตารางที่ ๓๖	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	๑๔๒
ตารางที่ ๓๗	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	๑๔๓
ตารางที่ ๓๘	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา	๑๔๔
ตารางที่ ๓๙	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์	๑๔๕
ตารางที่ ๔๐	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะบูรณาการ	๑๔๖
ตารางที่ ๔๑	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโปรแกรม	๑๔๗
ตารางที่ ๔๒	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบและประเมินผล	๑๔๘
ตารางที่ ๔๓	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อ การเรียนการสอน	๑๔๙
ตารางที่ ๔๔	สภาพงานวิจัยด้านความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน	๑๕๐
ตารางที่ ๔๕	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเรียนการสอน	๑๕๑
ตารางที่ ๔๖	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ	๑๕๒
ตารางที่ ๔๗	สภาพงานวิจัยเมื่อจำแนกตามประเภทของการวิจัย	๑๕๓
ตารางที่ ๔๘	สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน	๑๕๔



ชื่อโครงการวิจัย

การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน
ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐

ชื่อผู้วิจัย

สุพรรณ สุกมลสันต์

เดือนและปีที่ทำวิจัยเสร็จ

พฤษภาคม ๒๕๓๒

**บทคัดย่อ**

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ ในระยะ ๑๖ ปีที่แล้วมา และเพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของงานวิจัยดังกล่าวว่าเป็นอย่างไร โดยวิธีอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัย การศึกษาครั้งนี้ใช้ตัวอย่างงานวิจัย ๓๓๕ เรื่องจากประชากรเชิงนิยาม ๔๒๕ เรื่องที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาโทและของอาจารย์สถาบันภาษา ซึ่งทำแล้วเสร็จในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐ สถิติที่ใช้ได้แก่ t-test, F-test, z-test, χ^2 -test และสถิติเชิงบรรยายต่าง ๆ ผลการวิจัยที่สำคัญคือ

๑. เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังโดยตรง นักเรียนในระดับชั้น ม. ๖ ในกทม. มีศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ การทดสอบการฟังด้วยแบบวัดโดยตรงและโดยทางอ้อมใช้แทนกันไม่ได้ ($\bar{r}_{xy} = 0.65$)

๒. นักเรียนในระดับชั้น ม. 5 ทุกสายวิชา มีความสามารถทางโครงสร้างทางภาษาในระดับต่ำ ความสามารถนี้สัมพันธ์กับความสามารถด้านการอ่านและเขียนในระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.65$ และ 0.64)

๓. นักเรียนระดับชั้น ม. ๖ สายอาชีพ มีความสามารถทั่วไปทางภาษาด้านการอ่าน ฟัง พูด และเขียนค่อนข้างต่ำมาก และความสามารถเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.55-0.64$)

๔. บทเรียนโปรแกรมมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนโครงสร้างทางภาษามาก เพราะทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทุกคน ($\bar{d} = 4.25$)

๕. ผลการทดสอบการฟังด้วยแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.88$) แต่ผลการทดสอบการอ่าน โครงสร้างภาษา การเขียน และคำศัพท์ด้วยแบบทดสอบทั้ง ๒ ชนิดสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.57-0.64$)

๖. ความถนัดทางภาษา เจตคติและความสนใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.32-0.48$) แต่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลการเรียนในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.66$)

๗. งานวิจัยโดยมากเกี่ยวกับตัวอย่างในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด (๕๐.๔๕%) เกี่ยวข้องกับการอ่านมากที่สุด (๑๖.๑๒%) เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจมากที่สุด (๔๖.๕๓%) และวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนมากที่สุด (๔๔.๗๘%)

๘. งานวิจัยจำนวนมากมีความหลากหลายในด้านเนื้อหาสาระ ทำให้งานวิจัยในแต่ละเรื่องมีจำนวนน้อยเกินกว่าที่จะทำการอภิเคราะห์หรือการสังเคราะห์ผลการวิจัยให้ผลเป็นที่น่าเชื่อถือได้ จึงต้องอาศัยการบรรยายสรุปผลการวิจัยแทน

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Project Title :	A Meta-Analysis and Research Synthesis Study of the Teaching and Learning Research Works Done during 1972-1987
Name of the Researcher :	Suphat Sukamolson
Year :	May 1989

Abstract

The main purposes of this study were to find some conclusions derived from the teaching and learning research works done within the last 16 years and to study the state of the art of the research works in the mentioned field. Out of 425 defined population, the research works done mainly by master degree students and some of the Language Institute instructors, 335 topics were used as samples in the study. They were analyzed and synthesized by means of various types of meta-analysis and research synthesis using t-tests, F-tests, z-tests, χ^2 -tests and descriptive statistics. The findings can be summarized as follows:

1. When tested by direct tests, the listening communicative competence of M. 6 students in Bangkok is rather low. The direct and indirect testing results of the mentioned ability are not interchangeable. ($r_{xy}^c = 0.65$)

2. The grammatical knowledge and ability of M. 5 students in any academic streams is low and it correlates moderately with reading and writing abilities ($r_{xy}^t = 0.65$ and 0.64).

3. The general English proficiency in reading, listening, speaking and writing of vocational M. 6 students is rather very low and the mentioned abilities correlate each other moderately ($r_{xy}^n = 0.55-0.64$).

4. Programmed learning is very useful for students in learning English grammar, since it makes them all gain grammatical knowledge a lot and significantly ($\bar{d} = 4.25$).

5. The correlation between the test results from listening cloze tests and multiple-choice tests is rather high ($r_{xy} = 0.88$), but those from reading, grammatical, writing and vocabulary tests by the 2 techniques are moderate ($\bar{r}_{xy} = 0.57-0.64$).

6. Language aptitudes, attitudes and interests correlate rather low with students' English achievement ($\bar{r}_{xy} = 0.32-0.48$), but motivation has a rather moderate correlation with the achievement. ($\bar{r}_{xy} = 0.66$)

7. The majority of the research works deal with the subjects in secondary schools (50.45%) and almost half of them are survey researches (46.57%). The greatest number among some 14 major research areas is reading (16.12%) and the most popular research subjects are learners (44.78%).

8. There are so many research topics that very few of them can be grouped together and, therefore, some meta-analyses or research syntheses are not applicable and descriptions of the findings are provided instead.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๑

บทนำ



ความเป็นมาและแนวเหตุผลที่สำคัญของปัญหา

การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้เริ่มทำกันมานานหลายปีแล้วในรูปแบบที่แตกต่างกัน แต่ได้เริ่มทำกันอย่างจริงจังมากตามรูปแบบการวิจัยที่ถูกต้อง เมื่อมีการผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มมีผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ และต่อมาภาควิชาภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒก็เริ่มมีผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน และในระยะต่อมาก็มีงานวิจัยอีกจำนวนมากจากนิสิตของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน และเมื่อไม่นานมานี้ก็มีงานวิจัยในสาขาดังกล่าวจากมหาวิทยาลัยมหิดล และมหาวิทยาลัยศิลปากรอีกจำนวนหนึ่งด้วย นอกจากนี้แล้วอาจารย์ของภาควิชาและสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ก็เป็นแหล่งที่สำคัญมากเช่นกันในการผลิตผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในแต่ละปี แหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วทั้งหมดนี้ผู้วิจัยคาดว่าแต่ละปีสามารถผลิตผลงานวิจัยรวมได้อย่างน้อย ๕๐ เรื่อง (คิดจากจำนวนการรับนิสิต/นักศึกษาปริญญาโทของ

มหาวิทยาลัยต่าง ๆ แต่ละปีที่เกี่ยวข้องกับสาขาการสอนภาษาอังกฤษและปริมาณการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์จากมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครูต่าง ๆ ในปี ๒๕๓๑) ซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อย และคาดว่าจะมีงานวิจัยในสาขาดังกล่าวนี้นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐ จะมีอย่างน้อยประมาณ ๔๐๐ เรื่อง (ในระยะต้น ๆ มีงานวิจัยไม่มาก และมีมหาวิทยาลัยเพียง ๑-๒ แห่งเท่านั้นที่ผลิตงานวิจัยเหล่านี้อย่างจริงจัง)

แต่อย่างไรก็ตาม การที่มีงานวิจัยจำนวนมากเช่นนี้ก็ก่อให้เกิดปัญหาบางประการตามมา ที่สำคัญก็คือ

๑. การมีงานวิจัยจำนวนมากแต่ไม่ได้นำผลการวิจัยมาใช้ ถือได้ว่าเป็นการสูญเปล่าทางการลงทุน ทั้งนี้เกิดจากปัญหาความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย สถานะภาพของผู้ทำการวิจัย และความจำกัดทางผลการวิจัย รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ จึงเป็นสิ่งที่น่าเสียดาย เพราะได้มีการลงทุนเกี่ยวกับการวิจัยปีละเป็นจำนวนมาก รวมทั้งการลงทุนด้านเวลาและสติปัญญาของผู้ทำการวิจัยด้วย
- หากว่าผู้เกี่ยวข้องและรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้นำผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้เพื่อจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยอย่างจริงจัง น่าที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศก้าวหน้าไปดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน
๒. งานวิจัยที่ได้ทำกันในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้มีความแตกต่างกันมากในเรื่องของวิธีการวิจัย เนื้อหาการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง หรือการวิเคราะห์ข้อมูล จึงยังไม่ทำให้เกิดผลกระทบ (impact) ต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างจริงจัง และอาจมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่มีเนื้อหาการวิจัยที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน แต่ยังไม่มีความได้รวบรวมวิจัยสรุปว่าผลการวิจัยที่แท้จริงเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นการยากแก่ผู้ที่นำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ด้วยความมั่นใจได้
๓. การมีงานวิจัยจำนวนมากอาจก่อให้เกิดปัญหาความซ้ำซ้อนในเรื่องของการวิจัยได้ง่าย เพราะผู้วิจัยต่างแหล่งกัน หรือต่างเวลากันอาจมีความสนใจในการทำวิจัยเรื่องเดียวกันหรือเรื่องที่คล้ายคลึงกันมากในเวลา

ที่ต่างกันไม่มาก หรือด้วยเหตุผลที่ไม่สมควรที่จะต้องกระทำการวิจัยซ้ำ
 ทั้งนี้เพราะผู้ที่วิจัยไม่ทราบว่ามีผู้อื่นได้ทำการวิจัยเรื่องทำนอง
 ดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้เพราะขาดแหล่งค้นคว้าที่ครอบคลุมงานวิจัยของ
 ผู้อื่นในวงกว้าง

ด้วยเหตุผลที่สำคัญ ๆ ดังกล่าวแล้วนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเรื่อง "การ
 อภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐" ขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักดังนี้

๑. เพื่อค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ ในระยะ ๑๖ ปีที่แล้วมา
๒. เพื่อศึกษาสภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่าขณะนี้มีสภาพเป็นอย่างไร เน้นหนักไปทางใด และงานวิจัยด้านใดบ้างที่ได้รับความสนใจน้อย เป็นต้น

ตัวแปรในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงอภิวิเคราะห์ (meta-analysis) และการสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) ของผู้อื่นที่ได้ทำไว้แล้วในเชิงของการสำรวจ (survey study) จากบรรดางานวิจัยทั้งหมดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นจึงไม่มีตัวแปรที่จำกัดแน่นอนในเบื้องต้น หากแต่ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดของตัวแปรต่าง ๆ ไว้กว้าง ๆ ว่าได้แก่ตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ซึ่งได้แก่ผู้สอน ผู้เรียน วิธีสอน วิธีเรียน หลักสูตร การประเมินผล แรงจูงใจ เจตคติ สัมฤทธิผลการเรียนการสอน และสัมฤทธิ์ภาพของการเรียน เป็นต้น

สมมติฐานในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่มีสมมติฐานในการวิจัยโดยเฉพาะ เนื่องจากกิจกรรมการวิจัยเป็นการสังเคราะห์ผลการวิจัยในระดับมหภาค (macro-level) ในทุก ๆ ด้านตามลักษณะของข้อมูลที่ปรากฏทั่วไป จึงมิได้กำหนดแน่นอนในขอบเขตใดล่วงหน้าเป็นพิเศษ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตอยู่เฉพาะงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตหรือนักศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และของคณาจารย์ของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ทำแล้วเสร็จในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐ ซึ่งคำนวณแล้วคาดว่าจะมีอยู่ทั้งหมดประมาณ ๔๐๐ เรื่อง

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปภายใต้ข้อตกลงเบื้องต้นดังนี้

๑. งานวิจัยทั้งหมดที่นำมาทำการศึกษานี้เป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพอย่างน้อยในระดับที่น่าพอใจ เพราะผู้วิจัยแต่ละคนมีอาจารย์ที่ปรึกษา และ/หรืองานวิจัยได้ผ่านการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมคุณภาพงานวิจัยมาแล้ว
๒. ความเที่ยง (reliability) และความตรง (validity) ของการวิจัยแต่ละเรื่องเป็นจริงเหมือนดังที่ระบุไว้ในงานวิจัยแต่ละเรื่อง
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสำรวจงานวิจัย เป็นเครื่องมือที่มีความตรงและความเที่ยงสูงในระดับที่น่าพอใจ เนื่องจากผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อการสำรวจข้อเท็จจริง และเป็นผู้ใช้เครื่องมือเอง ร่วมกับผู้ช่วยวิจัยอีกเพียง ๔ คน ซึ่งมีความรู้ด้านการวิจัยเป็นอย่างดี

ความจำกัดของการวิจัย

แม้ว่าการวิจัยนี้จะพยายามครอบคลุมงานวิจัยจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็อาจมีความจำกัดในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. ผู้วิจัยไม่อาจรู้ขอบข่ายของประชากรที่แน่นอนว่ามีจำนวนมากเท่าใด ได้แต่คาดคะเนจากการคำนวณหยาบ ๆ ว่าคงมีประมาณ ๔๐๐ เรื่อง
๒. การอภิวเคราะห์ (meta-analysis) สามารถทำได้กับงานวิจัยประเภทเชิงความสัมพันธ์และเชิงการทดลองเท่านั้น การวิเคราะห์เช่นนี้มีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์น่าเชื่อถือได้ แต่งานวิจัยอื่นอีกจำนวนมากที่ไม่อาจทำการวิเคราะห์ ดังกล่าวได้ ต้องทำการสรุปสาระสำคัญ ๆ ด้วยวิธีการ "สังเคราะห์ผลการวิจัย" (research synthesis) ซึ่งมีความเป็นวิทยาศาสตร์น้อยกว่ามาก
๓. งานวิจัยนี้มีผู้ช่วยวิจัยหลายคน เพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิจัยแต่ละเรื่อง ดังนั้นการสรุปสาระสำคัญ ๆ ของแต่ละคนจึงอาจได้ผลที่แตกต่างกันบ้าง
๔. งานวิจัยบางเรื่องขาดข้อมูลที่จำเป็นบางอย่างที่จำเป็นต่อการอภิวเคราะห์ เช่น ไม่ได้ระบุค่าความเที่ยงของแบบทดสอบหรือชนิดของแบบทดสอบหรือชนิดของค่าสหสัมพันธ์ เป็นต้น

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้

การอภิวเคราะห์ (meta-analysis) หมายถึงการสังเคราะห์ผลการวิจัยจำนวนมาก โดยใช้สถิติอ้างอิง (inferential statistics) เพื่อหาข้อสรุปเชิงบูรณาการ (integrating the findings)

การสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) หมายถึงการบรรยายสรุปหรือการสังเคราะห์สาระสำคัญ ๆ ของงานวิจัยจำนวนมาก โดยไม่ใช้สถิติอ้างอิง (inferential statistics) แต่อาจใช้สถิติบรรยาย (descriptive statistics) ได้

การทุติยวิเคราะห์ (secondary analysis) หมายถึงการวิเคราะห์งานวิจัยเรื่องเดิมด้วยการใช้สถิติที่ดีกว่า เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยเดิมหรือคำถามเชิงวิจัยใหม่ที่ต้องการหาคำตอบ

การปฐมวิเคราะห์ (primary analysis) หมายถึงการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งแรกของงานวิจัยแต่ละเรื่อง เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยที่ได้กำหนดไว้แล้ว

การมห-อภิวเคราะห์ (mega-analysis) หมายถึงการวิเคราะห์ผลการอภิวเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อความรู้เป็นสาขาต่าง ๆ ของศาสตร์

การอัครมห-อภิวเคราะห์ (super-analysis) หมายถึงการวิเคราะห์ผลการมห-อภิวเคราะห์ เพื่อให้ได้ข้อความรู้ที่เป็นศาสตร์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ

การบูรณาการผลการวิจัย (integrating research findings) หมายถึงวิธีการต่าง ๆ ในการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ผลการวิจัยต่าง ๆ จำนวนมากเพื่อหาข้อสรุป

ขนาดของอิทธิพล (effect size) หมายถึงค่าความมากน้อยของอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตาม ซึ่งหาได้จากการคำนวณโดยใช้สูตรต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น ในกรณีของงานวิจัยเชิงทดลอง ขนาดของอิทธิพลคือความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหารด้วยความเบี่ยงเบนมาตรฐานภายในกลุ่ม ซึ่งอาจเป็นของกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมก็ได้ เป็นต้น

กระบวนการเรียนการสอน (teaching and learning process) หมายถึง การเรียน การสอน หลักสูตร การทดสอบ และการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

๑. ข้อสรุปสำคัญ ๆ ที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ คงสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ

๒. ทำให้งานวิจัยเกิดผลในการนำไปใช้มากยิ่งขึ้น

๓. เป็นงานวิจัยตัวอย่างแก่นักวิจัยอื่นในการบุกเบิกแนวทางใหม่ในการวิจัยเอกสารเชิงสถิติวิธีหนึ่งในประเทศไทย

๔. ทำให้ข้อสรุปรวมนี้น่าหนักความน่าเชื่อถือได้มากกว่าวิธีวิจัยทั่วไปและคงจะทำให้เกิดความผิดพลาดในการนำผลการวิจัยไปใช้น้อยลง

๕. ได้แหล่งรวบรวมชื่อเรื่องงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะมีผู้ใดได้เคยทำไว้ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการค้นคว้าของนักวิจัยอื่นต่อไป

๖. เป็นงานวิจัยที่ทำให้ผู้วิจัยต่อไปรู้ว่าสถานภาพปัจจุบัน (the state of the art) ของงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นอย่างไร เพื่อที่จะได้ทำการวิจัยต่อไปในเนื้อหาที่สมควรต่อไปได้



สถาบันวิจัยบริหาร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๒

เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกตามหัวข้อที่สำคัญดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑ แนวคิดเกี่ยวกับการอภิเคราะห์ (meta-analysis) และการสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis)

ส่วนที่ ๒ ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้วิธีอภิเคราะห์

รายละเอียดของแต่ละหัวข้อมีดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑ แนวคิดเกี่ยวกับการอภิเคราะห์ (meta-analysis) และการสังเคราะห์ (synthesis) ผลการวิจัย

ก. การอภิเคราะห์ (meta-analysis)

๑. ความหมายและชนิดของการอภิเคราะห์ (งานวิจัย)

การอภิเคราะห์งานวิจัย เป็นคำที่ G.V. Glass (Glass, ๑๙๗๖: ๓) เป็นผู้นำ

มาใช้เป็นคนแรก หมายถึงการวิเคราะห์ทางสถิติของผลการวิจัยจำนวนมากจากงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อหาข้อสรุปเชิงบูรณาการ (integrating findings) วิธีการดังกล่าวนี้ไม่ได้หมายความรวมถึงการบรรยายเชิงเหตุผลเพื่อสรุปผลการวิจัยจากงานวิจัยจำนวนมากด้วยวิธีต่าง ๆ ที่ไม่ใช่เป็นการวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงสถิติ นอกจากนี้การอภิเคราะห์งานวิจัยยังมีความแตกต่างจากการทุติยวิเคราะห์ (secondary analysis) ซึ่งหมายถึงการวิเคราะห์ผลการวิจัยเรื่องเดิมหรือที่เรียกว่าการปฐมวิเคราะห์ (primary analysis) ด้วยวิธีการทางสถิติที่ดีกว่า เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยของงานเดิมเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าลักษณะเฉพาะของการอภิเคราะห์งานวิจัย คือการวิจัยผลของการวิจัยเรื่องต่าง ๆ จำนวนมากที่ได้ทำมาแล้วด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อหาคำตอบรวมสรุป ไม่ใช่การนำเอาข้อมูลเดิมของงานวิจัยต่าง ๆ มาวิเคราะห์ซ้ำอีก และไม่ใช้การบรรยายสรุปผลงานวิจัยจำนวนมากเพื่อหาคำตอบรวมสรุป โดยไม่ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติช่วยในการหาคำตอบดังกล่าวนั้น แต่เป็นวิธีการที่ Glass สรุปว่าเป็น the analysis of analyses (การวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์หลาย ๆ เรื่อง) ดังนั้นการวิเคราะห์งานวิจัยแบบนี้จึงแตกต่างจากการวิเคราะห์สรุปผลการวิจัยที่นิยมเรียกกันทั่วไปว่า "การศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยทั่วไป

๒. ความสำคัญของการอภิเคราะห์งานวิจัย

การอภิเคราะห์ที่เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการสังเคราะห์งานวิจัยจำนวนมาก เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่มีแก่นสาร น่าเชื่อถือได้ และให้ได้ข้อค้นพบใหม่ที่จะทำให้ผู้ใช้ผลการวิจัยมีความมั่นใจยิ่งขึ้นกว่าการใช้ผลการวิจัยจากงานเพียงบางเรื่องเท่านั้น การอภิเคราะห์เป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณที่อาศัยค่าตัวเลขและวิธีการทางสถิติเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อคำนวณผลการวิจัยออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน จึงเป็นวิธีการที่ทำให้ผลการวิเคราะห์ที่น่าเชื่อถือได้มากกว่าการสรุปงานวิจัยในเชิงบรรยายหรือเชิงคุณภาพเท่านั้น

นอกจากนี้การอภิเคราะห์ (meta-analysis) เป็นวิธีการที่ได้ข้อค้นพบเรื่องต่าง ๆ (topic) ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่มีผู้ใดค้นพบอย่างแน่ชัด จึงมีความสำคัญมากเป็นอันดับแรกในการพัฒนาศาสตร์อย่างใดอย่างหนึ่ง การวิเคราะห์ผลของการอภิเคราะห์

หลาย ๆ เรื่อง เรียกว่า "การมห-อภิวิเคราะห์" (mega-analysis) จะได้ข้อความรู้เป็นสาขาต่าง ๆ ของศาสตร์ (disciplines) และการวิเคราะห์งานมห-อภิวิเคราะห์หลาย ๆ เรื่องด้วยกัน เรียกว่า "การอัครมห-อภิวิเคราะห์" (super-analysis) และการวิเคราะห์นี้ก็จะได้ข้อความรู้ที่เป็นศาสตร์ได้ในที่สุด (Dillion, ๑๙๘๒: อ้างจากอุทุมพร, ๒๕๒๗:๒)

๓. ลักษณะเฉพาะของการอภิวิเคราะห์งานวิจัย

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การอภิวิเคราะห์งานวิจัย คือการวิเคราะห์ผลการวิจัยโดยวิธีการเชิงสถิติ นอกจากนี้ Glass และคณะ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๒๑-๒๔) ยังกล่าวว่างานวิจัยดังกล่าวนี้มีลักษณะเฉพาะบางอย่างดังต่อไปนี้คือ

๑. การอภิวิเคราะห์งานวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพราะเป็นการวิจัยที่อาศัยตัวเลข และวิธีการสถิติที่ใช้กันทั่วไป สำหรับการรวบรวมข้อมูลและการสกัดผลการวิจัยออกมาจากงานวิจัยจำนวนมาก

๒. การอภิวิเคราะห์งานวิจัยเป็นงานวิจัยที่ไม่ได้ตัดสินคุณค่าของผลการวิจัยที่นำมาทำการวิจัยในเชิงของคุณภาพก่อน กล่าวคือ ผลการวิจัยที่นำมาทำการวิจัยนั้นไม่ต้องมีการคัดเลือกโดยเกณฑ์ที่สร้างขึ้นก่อนว่าเป็นงานวิจัยที่คุณภาพดีตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ เช่น วิธีการวิจัยไม่เหมาะสม รูปแบบการวิจัยไม่ถูกต้อง การวัดในการวิจัยไม่ถูกต้องหรือการให้การปฏิบัติกร (treatment) มีความผิดพลาด เป็นต้น การอภิวิเคราะห์มีความเชื่อว่างานวิจัยต่าง ๆ ที่ไม่มีความสมบูรณ์หรือถูกต้องบ้างดังกล่าวแล้ว มีคุณค่าบางอย่างที่สามารถนำมาทำการอภิวิเคราะห์ได้แต่ความบกพร่องต่าง ๆ เหล่านี้จะนำมาพิจารณาในภายหลังไม่ใช่พิจารณาจนแล้วคัดเลือกตัดออกไปก่อนทำการอภิวิเคราะห์ Glass (Glass, ๑๙๗๖:๔) เชื่อว่างานวิจัยที่ออกแบบวิจัยดีและงานวิจัยที่ออกแบบงานวิจัยไม่ดีให้ผลการวิจัยแตกต่างกันไม่มาก ดังนั้น หากว่าเราจะคัดเลือกงานวิจัยที่มีการออกแบบไม่ดีออกจะทำให้เราขาดข้อมูลที่สำคัญจำนวนมากออกไปอย่างน่าเสียดาย

๓. การอภิวิเคราะห์งานวิจัยมุ่งแสวงหาข้อสรุปทั่วไปจากงานวิจัยจำนวนมาก ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องมีลักษณะที่เหมือนกันทุก ๆ ด้าน เพราะเราจะไม่สามารถหางานวิจัย

ในลักษณะดังกล่าวได้ เพราะงานวิจัยที่เหมือนกันทุก ๆ ด้านย่อมจะต้องให้ผลการวิจัยอย่างเดียวกัน แต่การอภิเคราะห์ที่ทำการวิจัยงานวิจัยที่เหมือนกันในบางด้านเท่านั้น และดำเนินการวิจัยที่คล้ายคลึงกันกับการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มากกว่าการวิจัยแบบอื่น (Glass and Others, ๑๙๘๑: ๒๔)

ดังนั้นจากลักษณะของการอภิเคราะห์งานวิจัยดังกล่าวแล้วเราอาจสรุปเพิ่มเติมได้ว่า การอภิเคราะห์นั้นเป็นการวิจัยที่มุ่งทำการแสวงหาข้อสรุปทั่วไปอย่างใดอย่างหนึ่งจากผลการวิจัยจำนวนมากโดยวิธีการทางสถิติ งานวิจัยเหล่านั้นมีความเหมือนกันในบางด้านที่ต้องการหาข้อสรุปร่วมกันและงานวิจัยนี้ไม่ต้องผ่านการคัดเลือกมาก่อนว่าจะมีคุณภาพดีมากน้อยเพียงใดหรือไม่

๔. วิธีการดำเนินการอภิเคราะห์งานวิจัย

ในปัจจุบันการอภิเคราะห์งานวิจัยสามารถทำได้กับการวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ (correlational research) และงานวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) เท่านั้น ยังไม่มีวิธีการอภิเคราะห์งานวิจัยอย่างอื่น ขั้นตอนในการดำเนินการอภิเคราะห์ที่ ๒ อย่างดังกล่าวแล้วมีดังนี้ (Jackson, ๑๙๘๐:๑๕-๒๐)

๑. การเลือกคำถามวิจัยหรือสมมติฐาน (selecting the questions or hypothesis) ได้แก่การตั้งเป้าหมายในการวิจัยหรือการตั้งสมมติฐานในการวิจัยที่คาดว่าจะได้คำตอบจากการทำการอภิเคราะห์งานวิจัยแล้ว วิธีการเลือกคำถามหรือตั้งคำถามหรือตั้งสมมติฐานอาจทำได้จากการศึกษาแหล่งความรู้ ๔ แหล่งที่สำคัญคือ

ก. อาศัยข้อความรู้จากทฤษฎีของหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้อง เช่นเดียวกับ การตั้งคำถามหรือสมมติฐานสำหรับงานวิจัยทั่วไปที่เรียกว่า การปฐมวิเคราะห์ (primary analysis) และการทุติยวิเคราะห์ (secondary analysis) ที่นิยมทำการทั่วไป

ข. อาศัยคำถามหรือสมมติฐานเดิมของงานที่จะนำมาทำการอภิเคราะห์ ดังนั้นคำถามหรือสมมติฐานจึงอาจจะคล้ายกันหรือเหมือนกับงานวิจัยที่ได้ทำมาแล้วก็ได้

ค. อาศัยชื่อเรื่องของงานวิจัยเดิมเพื่อจะนำมาวิเคราะห์เป็นแนวทางในการตั้งคำถามหรือสมมติฐานในการวิจัยต่อไป

ง. อาศัยความนึกคิดและวิจารณ์ของผู้ทำการวิจัยเองที่ได้จากการศึกษาตัวอย่างงานวิจัยแบบปฐมวิเคราะห์จำนวนหนึ่ง

๒. การสุ่มตัวอย่างงานวิจัย (*sampling*) ในขั้นที่ ๒ นี้ ผู้รู้ในวงการทำการอภิวิเคราะห์งานวิจัยมีความเห็นแตกต่างกัน บางท่านมีความเห็นว่างานวิจัยที่นำมาเพื่อการอภิวิเคราะห์นั้น ควรจะได้รับการคัดเลือกมาแล้วว่าเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพดี และการออกแบบงานวิจัยที่ถูกต้อง แต่บางท่านก็ไม่เห็นด้วย เพราะเชื่อว่างานวิจัยโดยมากมีข้อบกพร่องในการดำเนินการวิจัยทั้งนั้น การที่คัดเลือกเอาแต่งานวิจัยที่ดีมาเท่านั้น จะทำให้งานวิจัยที่จะนำมาศึกษามีจำนวนน้อยเกินไป ดังนั้น ควรจะได้นำเอางานวิจัยแบบปฐมวิเคราะห์หรือแบบทุติยวิเคราะห์มาจำนวนทั้งหมดเท่าที่หาได้มาทำการอภิวิเคราะห์ เว้นแต่ว่าจะมีหลักฐานเพียงพอที่เชื่อได้ว่าผลการวิจัยนั้นมีอคติอย่างแน่ชัด ก็ไม่ควรนำมาศึกษา

อนึ่ง แหล่งของงานวิจัยที่จะนำมาทำศึกษานั้น ผู้วิจัยควรจะได้ระบุไว้ด้วยว่าหามาได้อย่างไร และจากแหล่งใด เพื่อจะได้ให้ผู้ทำการอภิวิเคราะห์ในภายหลังทราบได้ เมื่อต้องการที่จะขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างออกไปให้มากยิ่งขึ้น ปกติแล้ว นอกจากงานวิจัยโดยตรงแล้ว ผลการวิจัยอาจพบได้จากหนังสือรวมบทความของผลการศึกษาของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ หรือจากวารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการวิจัยของหน่วยงาน เป็นต้น

๓. การแทนค่าลักษณะบางอย่างของงานวิจัย (*representing characteristics of the studies*) งานขั้นที่ ๓ นี้เป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในลักษณะละเอียดยิ่งขึ้นกว่าขั้นที่ ๒ กล่าวคือเป็นขั้นที่ทำการแทนค่าลักษณะบางอย่างของงานวิจัยที่นำมาเพื่อการอภิวิเคราะห์ในมิติต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษาหรือเกี่ยวข้องกับการศึกษา ในแต่ละครั้งในขั้นนี้อาจทำได้โดยการเข้ารหัสที่คิดขึ้นแทนลักษณะต่าง ๆ เหล่านั้น เช่น ในกรณีของงานวิจัยเชิงทดลองก็อาจจะใช้ + แทนความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ และใช้รหัสอื่นแทนค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ค่าความตรง ค่าความเที่ยง และพิสัยของคะแนนเต็ม เป็นต้น หรือในกรณีของงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ ต้องบันทึกค่าสัมพัทธ์ชนิดต่าง ๆ ค่าความตรงและค่าความเที่ยง เป็นต้น

อนึ่ง ในการดำเนินงานเพื่อการอภิวิเคราะห์งานวิจัยนั้น ผู้วิจัยควรจะได้ออก

แบบสำรวจเพื่อบันทึกค่าต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ในขณะที่เก็บข้อมูลจากงานวิจัยแต่ละเรื่อง ส่วนการที่จะบันทึกข้อมูลใดบ้างนั้น แล้วแต่ลักษณะของการอภิวิเคราะห์งานวิจัย แต่ละอย่างที่จะทำการศึกษา

๔. การวิเคราะห์ผลการวิจัยจากปฐมวิเคราะห์ (analyzing the primary studies) การวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์จากปฐมวิเคราะห์หรือผลการวิจัยต่าง ๆ ที่นำมาทำการศึกษาเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่งที่มีความยุ่งยากพอสมควร การวิเคราะห์อาจทำได้หลายวิธี แต่วิธีที่ Glass ได้นำมาใช้กับการวิจัยแบบอภิวเคราะห์โดยเฉพาะนั้น ได้แก่วิธีที่มีลักษณะดังนี้ (อุทุมพร, ๒๕๒๔:๕๙) คือ

๑. เน้นที่ขนาดของอิทธิพล (effect size) ของการวิจัยแต่ละเรื่อง ที่นำมาศึกษาว่ามีมากน้อยเพียงใด มากกว่าความมีนัยสำคัญทางสถิติของการวิจัย

๒. การคำนวณขนาดของอิทธิพล มีได้หลายวิธีแล้วแต่ลักษณะของการวิจัยแต่ละเรื่อง และแล้วแต่รูปแบบการวิจัย (research design) ของงานวิจัยแต่ละชนิดด้วย (รายละเอียดดูจาก McGaw and Glass, ๑๙๘๐: Glass and Others, ๑๙๘๑) เช่น ในกรณีของการวิจัยเชิงทดลองขนาดของอิทธิพลคือความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหารด้วยคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐานภายในกลุ่มซึ่งอาจเป็นของกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมก็ได้ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๑๐๒) คือ

$$d = (\bar{X}_E - \bar{X}_C) / S_X$$

๓. ยอมรับความคลาดเคลื่อนของขนาดของอิทธิพล จึงต้องมีการคำนวณหาขนาดความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพลด้วย เช่น ในกรณีของการวิจัยเชิงทดลองความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพลคือ

$$S_d^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (d_i - \bar{d})^2}{k} \quad \text{: ในเมื่อ } k = \text{จำนวนงานวิจัย}$$

ดังนั้น ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยแบบการอภิเคราะห์จึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิจัยต่าง ๆ โดยอาศัยความรู้และความหมายจากค่าขนาดของอิทธิพลของงานวิจัยแต่ละเรื่อง ซึ่งงานวิจัยแต่ละแบบมีวิธีการคำนวณหาที่แตกต่างกัน แล้วจึงนำขนาดของอิทธิพลมาหาค่าเฉลี่ยในภายหลัง พร้อมกับหาค่าความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพลด้วย เพื่อการอธิบายผลการวิจัย กล่าวคือ

$$\bar{d} = \frac{\sum d}{k}$$

อนึ่ง รายละเอียดในการวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงทดลอง และเชิงการศึกษาความสัมพันธ์จะได้กล่าวต่อไป

๕. การอธิบายผลการวิเคราะห์ (interpreting the results) การอภิปรายผลการวิจัยแบบอภิเคราะห์เป็นการตีความหมายของค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล (\bar{d}) จากการคำนวณ ซึ่งขนาดเดียวกันอาจมีความหมายแตกต่างกันได้แล้วแต่ที่มาของค่าเฉลี่ยดังกล่าวนั้น เช่น ในกรณีของงานวิจัยเชิงทดลองอาจหมายความว่าดังต่อไปนี้ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๑๐๖):

	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
\bar{X}	๕๒	๕๐
S.D.	๒	๑๐

ผู้วิจัยอาจหาค่า ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} ๑. d_1 &= (\bar{X}_E - \bar{X}_C) / S_E \\ &= (52-50) / 2 = 1.00 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} ๒. d_2 &= (\bar{X}_E - \bar{X}_C) / S_C \\ &= (52-50) / 10 = 0.20 \end{aligned}$$



ในกรณีที่ ๑ นั้น หมายความว่าตัวอย่างของกลุ่มทดลองประมาณ ๙๔% มีสัมฤทธิ์ผล (ถ้าเป็นเรื่องของสัมฤทธิ์ผล) สูงกว่าตัวอย่างของกลุ่มควบคุม หรือตัวอย่างของกลุ่มควบคุมประมาณ ๑๖% มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลอง (ทั้งนี้ เพราะมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า การกระจายของค่า d เป็นโค้งปกติ)

ในกรณีที่ ๒ นั้น หมายความว่าจำนวนตัวอย่างของกลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าของกลุ่มควบคุมประมาณ ๕๙% กล่าวคือ (๙๔%-๑๖%) นั้นเอง

อนึ่ง ในการวิเคราะห์ผลของการวิจัยนั้น ผู้ทำการวิจัยควรคำนึงไว้เสมอว่า แหล่งที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์ที่สำคัญมี ๓ แหล่งคือ

ก. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากการสุ่มตัวอย่าง (sampling errors) Jackson (Jackson, ๑๙๔๐:๒๑-๔๗) กล่าวว่างานวิจัยเชิงทดลองที่ตั้งระดับนัยสำคัญไว้ = .๐๕ นั้น ประมาณ ๒.๕% ของผลการวิจัยจะได้ค่าสถิติสูงกว่าค่าพารามิเตอร์ของประชากร และอีก ประมาณ ๒.๕% ของผลการวิจัยมีค่าสถิติต่ำกว่าค่าพารามิเตอร์ ดังนั้นผู้วิจัยควรระมัดระวังในการตีความหมายผลการวิจัยในเรื่องนี้ด้วย

ข. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากวิธีการวิจัยของงานวิจัยเดิมแตกต่างกัน ถ้าหากว่างานวิจัยเดิมมีข้อบกพร่องมากการสรุปผลอาจมีคลาดเคลื่อน นอกจากนี้การที่คัดเลือกงานวิจัยที่มีวิธีการวิจัยที่ไม่เหมาะสมออก แล้วศึกษาสรุปแต่จากเรื่องที่คัดเลือกไว้ก็จะผิดพลาดเช่นกัน เพราะขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีน้อย ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือการพิจารณาว่างานวิจัยใดมีจุดอ่อนที่ใดบ้าง เวลาอภิปรายผลการวิจัยจะได้ตระหนักไว้ได้ และหากว่าในด้านใดที่งานวิจัยนั้นดีก็ตระหนักไว้เช่นกัน ทั้งนี้เพื่อให้ได้งานวิจัยมาทำการอภิเคราะห์จำนวนมากขึ้น และเพิ่มความระมัดระวังเรื่องการอภิปรายผลขึ้นในบางด้านตามที่บกพร่อง

ค. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากสถานการณ์ในการวิจัยแต่ละเรื่องแตกต่างกัน ตามเวลา โอกาสและสถานที่ของการทำวิจัย

ดังนั้น Jackson จึงกล่าวว่าในการอภิปรายผลนั้น ผู้วิจัยจึงควรนำเรื่องความคลาดเคลื่อนที่สำคัญทั้ง ๓ แหล่งดังกล่าวแล้วมาร่วมพิจารณาด้วยตามความเหมาะสม เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

๖. การรายงานผลการวิจัย (reporting the review) การรายงานผลการวิเคราะห์อย่างน้อยควรทำการบรรยายเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง การวัดผลหรือการทดสอบ การวิเคราะห์และข้อค้นพบ ในกรณีที่มีการรายงานการวิจัยใดบกพร่องหรือน่าสังเกต ผู้วิจัยควรจะบอกรายละเอียดต่าง ๆ ไว้ให้ผู้อ่านทราบด้วย ทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ ๒ อย่างคือ

ก. เพื่อให้ผู้อ่านรายงานวิจัยพิจารณาได้ว่า ผลการวิจัยมีความครอบคลุม (comprehensiveness) และเป็นตัวแทน (representativeness) ของสิ่งที่ทำการวิจัยมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ทำให้เกิดความรู้สึกว่ารายงานการวิจัยนั้นน่าเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด และมีความตรงมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

ข. เพื่อให้ผู้ที่ จะทำการอภิวิเคราะห์เรื่องเดียวกันหรือเรื่องในทำนองเดียวกันได้ทราบว่า มีผู้ใดได้ทำการศึกษางานวิจัยไว้แล้วบ้าง จะได้ขยายขอบเขตของการอภิวิเคราะห์ออกไปได้สะดวกยิ่งขึ้น ไม่ต้องมาทำการวิจัยซ้ำซ้อนกันอีก

ดังนั้นจากขั้นตอนตั้งแต่ ๑-๖ จะเห็นได้ว่าแนวความคิดในการทำอภิวิเคราะห์งานวิจัยเป็นการวิจัยที่มีระบบระเบียบน่าเชื่อถือดีมาก สำหรับรายละเอียดบางอย่างในการคำนวณเพื่อวิเคราะห์งานวิจัยประเภทต่าง ๆ ท่านอาจจะศึกษาได้จากตำราที่เกี่ยวข้องหลายเล่ม (ผู้สนใจอาจศึกษาได้จาก Glass and Others, ๑๙๘๑; Hunter and Others, ๑๙๘๒; Hedges and Olkin, ๑๙๘๕; อุทุมพร จามรมาน, ๒๕๒๗)

รายละเอียดในการคำนวณหาขนาดของอิทธิพล

ก. งานวิจัยเชิงทดลอง

๑. การคำนวณหาขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัย

การวัดข้อค้นพบจากงานวิจัยเชิงทดลองนิยมใช้ค่าขนาดของอิทธิพล (effect size) ซึ่งเป็นอัตราส่วนระหว่างความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มทดลองกับค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มควบคุมกับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสม ซึ่งสูตรในการคำนวณทั่วไป ได้แก่

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_x}$$

ในเมื่อ d	=	ขนาดของอิทธิพล
\bar{X}_E	=	ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มทดลอง
\bar{X}_C	=	ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุม
S_X	=	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสม

ในการเลือกใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมว่าควรจะเป็นค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานใดนั้นแล้วแต่สภาพของการวิจัยแต่ละเรื่องดังนี้

๑. ในกรณีที่ความแปรปรวนของคะแนนในประชากรของกลุ่มควบคุมและของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และตลอดการทดลองความแปรปรวนของกลุ่มควบคุมก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยไม่คำนึงถึงความแปรปรวนของกลุ่มทดลองแล้วค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมที่ใช้ในการคำนวณหาขนาดของอิทธิพลอาจใช้ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุม (S_C) หรือของกลุ่มทดลอง (S_E) ก็ได้ แต่ค่าขนาดของอิทธิพลที่ได้มีความหมายต่างกัน นั่นคือ

$$d = \frac{\bar{X}_C - \bar{X}_E}{S_C}$$

$$\text{หรือ } d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_E}$$

๒. ในกรณีที่ความแปรปรวนของคะแนนในประชากรของกลุ่มควบคุมและของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมที่ควรนำมาใช้ในการคำนวณคือ S_H นั่นคือ

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_H}$$

$$\text{ในเมื่อ } S_H = \sqrt{S_E^2/n_E + S_C^2/n_C}$$

๓. ในกรณีที่งานวิจัยเชิงทดลองที่มีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ไม่ได้รายงานค่าเฉลี่ยหรือค่าความแปรปรวนของทั้ง ๒ กลุ่ม แต่รายงานค่า t หรือค่า F และขนาดของกลุ่มทั้ง ๒ กลุ่ม ผู้วิจัยก็สามารถหาค่าขนาดของอิทธิพลได้จากสูตรดังต่อไปนี้ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๑๒๖; Hunter and Others, ๑๙๘๒:๙๖)

$$d = t \sqrt{(1/n_E + 1/n_C)}$$

หรือ

$$d = \sqrt{F (1/n_E + 1/n_C)}$$

และในกรณีที่ขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ ๒ กลุ่มเท่ากัน ขนาดของอิทธิพล ก็คือ

$$d = t \sqrt{2/n}$$

หรือ

$$d = \sqrt{F(2/n)}$$

๔. ในกรณีที่ความแปรปรวนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่เหมาะสมอีกค่าหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ได้คือค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากค่าความแปรปรวนรวม (pooled variance) คือ S_p ในเมื่อ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๑๐๘; Hedges and Olkin, ๑๙๘๕:๗๙):

$$S_p = \sqrt{\frac{(n_E - 1)S_E^2 + (n_C - 1)S_C^2}{n_E + n_C - 2}}$$

ดังนั้น

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_p}$$

๕. ในกรณีที่เป็นการศึกษาแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวน (analysis of variance หรือ F test) ขนาดของอิทธิพลก็คือความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ต้องการเปรียบเทียบกับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานภายในกลุ่ม (within-group standard deviation) กล่าวคือ (Glass, ๑๙๗๗:๓๖๖):

$$d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{S_X}$$

ในเมื่อ

$$S_X = \sqrt{\frac{MS_B}{F}}$$

หรือ

$$S_X = \sqrt{MS_w}$$

สูตรทั้ง ๒ ดังกล่าวนี้อาจใช้หาขนาดของอิทธิพลของการเปรียบเทียบรายคู่ (multiple comparison statistics) ต่าง ๆ เช่น Tukey tests และ Dunn tests ได้ด้วย

๖. ในกรณีที่งานวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของกลุ่มเดิมกับคะแนนที่เพิ่มขึ้น (gain score) มีรายงานค่า t ขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัยนี้อาจคำนวณได้ดังนี้ (Glass and Others, ๑๙๘๐:๑๒๗):

$$d = t_g \sqrt{2(1-r_{xy}^2) (1/n_E + 1/n_C)}$$

ในเมื่อ t_g = t -value ของคะแนนเดิมกับคะแนนที่เพิ่มขึ้น

๗. ในกรณีที่งานวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของกลุ่มเดิมกับคะแนนที่เพิ่มขึ้นรายงานด้วยค่า F ขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัยอาจคำนวณได้ดังนี้ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๑๒๗):

$$d = 2 \sqrt{\frac{F(1-r_{xy}^2) (df_w - 1)}{(n_E + n_C)(df_w - 2)}}$$

๘. ในกรณีของการวิจัยของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอาศัยการจับคู่ (matching) กลุ่มตัวอย่างและรายงานผลการวิจัยด้วยค่า t ขนาดของอิทธิพลของผลวิจัยนั้นก็อาจคำนวณได้ดังนี้ (Glass and Others, ๑๙๕๑:๑๒๗):

$$d = t_d \sqrt{2/(n(1-r_{xy}^2))}$$

๙. ในกรณีที่งานวิจัยเป็นการเปรียบเทียบหลายกลุ่มในลักษณะที่ซับซ้อนโดยมีกลุ่มควบคุมกลุ่มเดียวและมีกลุ่มทดลองหลายกลุ่มหรือหลายระดับ (Factorial Designs) และอาจมีอันตรกิริยา (interaction) ระหว่างตัวแปรภายในการทดลองนั้นด้วย การหาขนาดของอิทธิพลจะต้องพิจารณาว่าจะเป็นอิทธิพลของตัวแปรใด เช่น (Glass and Others, ๑๙๕๐:๑๑๙-๑๒๓):

ก. ขนาดของอิทธิพลระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองทั้งหมดคือ

$$d = \frac{\bar{Y}_C - \bar{Y}_{E\dots}}{\hat{S}_Y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{S}_Y = \sqrt{\frac{(SS_A + SS_{AB} + SS_W)}{df_B + df_{AB} + df_W}}$$

ข. ขนาดของอิทธิพลระหว่างตัวแปรในแนวระนาบ (column)

คือ

$$d = \frac{\bar{Y}_{E1} - \bar{Y}_{E2}}{\hat{S}_Y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{S}_Y = \sqrt{MS_W}$$

ค. ในกรณีที่การวิจัยเป็นแบบกลุ่มตัวอย่างได้รับการกระทำซ้ำหลายครั้ง (repeated measure designs) ขนาดของอิทธิพลของกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ได้แก่

$$d = \frac{\bar{Y}_C - \bar{Y}_E}{\hat{S}_y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{S}_y = \frac{(SS_B + SS_{S(B)} + SS_{AB} + SS_{AB(B)})}{\sqrt{(df_B + df_{s(B)} + df_{AB} + df_{s(B)})}}$$

และขนาดของอิทธิพลของตัวแปรในแนวระนาบ ก็คือ

$$d = \frac{\bar{Y}_{E1} - \bar{Y}_{E2}}{\hat{S}_y}$$

ในเมื่อ

$$\hat{S}_y = \sqrt{MS_{s(B)}}$$

๑๐. ในกรณีที่งานวิจัยบางเรื่องทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย nonparametric test (การทดสอบที่ไม่ได้อาศัยข้อตกลงเบื้องต้นว่าการกระจายของคะแนนมีลักษณะเป็นโค้งปกติ) เราจะสามารถคำนวณหาขนาดของอิทธิพลได้หรือไม่แล้วแต่ว่าค่าสถิติของ nonparametric test นั้น สามารถเทียบเคียงกับค่าสถิติของ parametric test บางชนิดได้หรือไม่ เช่นเทียบกับค่า t หรือ F test ได้หรือไม่ หากเราสามารถจะเทียบเคียงกันได้ เราก็อาจจะคำนวณหาค่าอิทธิพลของการทดสอบนั้นได้ โดยการแทนค่าที่เทียบเคียงแล้วเหล่านั้นเป็นค่า t หรือค่า F ในสูตรที่ระบุไว้แล้ว เช่น ข้อ ๓ เป็นต้น

๒. ขั้นตอนการทดสอบความมีนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพล

เมื่อเราสามารถคำนวณหาขนาดของอิทธิพล (effect size) ของผลการวิจัยแต่ละเรื่องได้แล้ว เราก็อาจจะสามารถทำการทดสอบความมีนัยสำคัญของขนาด

ของอิทธิพลได้โดยอาศัยสูตรต่อไปนี้ ซึ่ง Hunter และคณะ (Hunter and Others, ๑๙๕๒:๑๐๒) ได้พัฒนาให้มีความถูกต้องยิ่งขึ้นคือ

๑. คำนวณหาค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{d} = \frac{\sum_{i=1}^k n_i d_i}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

๒. คำนวณหาค่าความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_d^2 = s_d^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (n_i (d_i - \bar{d})^2)}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

๓. คำนวณหาค่าขนาดของความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (sampling error) ขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_e^2 = s_e^2 = \frac{4 (1 + \bar{d}^2/8)k}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

- และขนาดของความแปรปรวนที่แท้จริงของขนาดของอิทธิพล (σ_δ^2) ได้แก่

$$\sigma_\delta^2 = \sigma_d^2 - \sigma_e^2$$

ข. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

๑. การคำนวณหาขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัย

งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ อาจนำมาทำการอภิวิเคราะห์ได้โดยการเปลี่ยนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรให้เป็นค่าสหสัมพันธ์ในค่าชนิดเดียวกัน ซึ่งปกติแล้วนิยมใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันโปรดักต์โมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation: r_{xy}) เป็นเกณฑ์ ดังนั้น

หากว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นค่าสัมประสิทธิ์ชนิดอื่น ก็จะต้องแปลงค่าเหล่านั้น มาเป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเดียวกัน แล้วจึงนำค่าเหล่านั้นมาหาค่าเฉลี่ยโดยตรง โดยไม่ต้องแปลงเป็นค่า Fisher's Z ก่อน หรือจะนำเอาค่าเหล่านั้นมายกกำลังสอง และหาค่าเฉลี่ยแล้วถอดรากที่สองก็ได้ แต่ว่าผลลัพธ์ที่ได้จะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย เท่านั้น

สูตรในการแปลงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบต่าง ๆ เป็นแบบ เพียร์สันโปรดักต์โมเมนต์ มีดังนี้ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๑๔๙-๑๕๐)

๑. แปลงจากค่า point-biserial correlation,

$$r_{xy} = r_{pb} \sqrt{n_1 n_2 / n}$$

ในเมื่อ u = ความสูงของแกนของการกระจายปกติ

n_1 = ขนาดกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๑ ที่จุดตัด

n_2 = ขนาดกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๒ ที่จุดตัด

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๒. แปลงจากค่า t - test

$$r_{pb} = \sqrt{\frac{t^2}{t^2 + (n_1 + n_2 - 2)}}$$

แล้วจึงแปลงค่า r_{pb} เป็นค่า r_{xy} ตามสูตรในข้อที่ ๑

๓. แปลงจากค่า F-test เมื่อ $F = MS_b / MS_w$ และมี ๒ กลุ่ม

$$\sqrt{F} = |t|$$

แล้วจึงแปลงค่า $|t|$ เป็นค่า r_{pb} และค่า r_{xy} โดยสูตรที่ ๒ และ

๑ ตามลำดับ

๔. แปลงจากค่า F - test เมื่อมีมากกว่า ๒ กลุ่ม

$$r_{xy} = \eta = \sqrt{SS_b / (SS_b + SS_w)}$$

๕. แปลงจากค่า χ^2 test

$$r_{xy} = \sqrt{\frac{\chi^2}{\chi^2 + n}}$$

ในเมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

๖. แปลงจาก Spearman's rank correlation: r_s

$$r_{xy} = r_s$$

๗. แปลงจากค่า 2x2 contingency (ของ χ^2 test ขนาด 2x2)

โดยการเปลี่ยนค่านั้นเป็น tetrachoric r_{xy} โดยอาศัยค่าจาก ตารางการแปลงค่าดังกล่าว

๘. แปลงค่า RxC contingency (ของ χ^2 test ขนาดใหญ่กว่า 2x2)

โดยการทำให้ขนาดของตารางเป็น 2x2 แล้วอาศัยการแปลงค่า Contingency ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 7

๙. แปลงค่า Mann-Whitney U (U - test)

โดยการแปลงเป็นค่า t ณ ตำแหน่งนัยสำคัญเดียวกัน โดยอาศัย ตารางการเปรียบเทียบแล้วจึงแปลงค่า t เป็นค่า r ตามข้อ 2 ที่ได้กล่าวมาแล้วหรือ แปลงเป็นค่า rank-biserial correlation (r_{rb}^{xy}) ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกันกับค่า r_{xy} โดย

$$r_{rb} = 1 - 2u / (n_1 n_2)$$

๒. ขั้นตอนการทดสอบความนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพล

เมื่อเราสามารถคำนวณหาขนาดของอิทธิพล (effect size) ของผลการวิจัยได้แล้ว เราก็อาจสามารถทำการทดสอบ ความมีนัยสำคัญของขนาดของอิทธิพล ได้ดังนี้ (Hunter and Others, ๑๙๘๒:๔๑-๔๗)



๑. คำนวณหาค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{r} = \frac{\sum_{i=1}^k (r_i n_i)}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

๒. คำนวณหาค่าของความแปรปรวนของขนาดของอิทธิพล โดยใช้สูตรดังนี้

$$\sigma_r^2 = S_r^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (n_i (r_i - \bar{r})^2)}{\sum_{i=1}^k n_i}$$

๓. คำนวณหานขนาดของความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (Sampling error) ของขนาดของอิทธิพลโดยใช้สูตร

$$\sigma_e^2 = S_e^2 = \frac{(1 - \bar{r}^2)^2 k}{N}$$

และขนาดของความแปรปรวนที่แท้จริงของอิทธิพล (σ_p^2) คือ

$$\sigma_p^2 = \sigma_r^2 - \sigma_e^2$$

๔. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า σ_r^2 โดยใช้สูตรดังนี้

$$\chi_{k-1}^2 = \frac{N}{(1 - \bar{r}^2)^2} S_r^2$$

ในเมื่อ $k =$ จำนวนงานวิจัยที่นำมาอภิเคราะห์

$N =$ จำนวนตัวอย่างทั้งหมด

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีอภิเคราะห์งานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วเป็นวิธีที่ค่อนข้างซับซ้อน คำนึงถึงขนาดของอิทธิพล (effect size) มากกว่าความมีนัยสำคัญ ยอมรับเรื่องความคลาดเคลื่อนของการสุ่ม (sampling error) และความคลาดเคลื่อนอื่น ๆ และ

ที่สำคัญมากก็คือค่าต่าง ๆ ที่คำนวณได้เป็นค่าของประชากร (parameter) ที่สามารถอ้างอิงสรุป (generalize) ไปยังประชากรได้ ไม่ใช่ค่าของกลุ่มตัวอย่าง (statistic) อย่างเช่น การสังเคราะห์ผลการวิจัยวิธีอื่น ๆ ซึ่งจะได้อีกกล่าวต่อไป

๕. ปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวกับการอภิวิเคราะห์

เนื่องจากการอภิวิเคราะห์เป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างใหม่ และมีตัวแปรต่าง ๆ เกี่ยวข้องด้วยมาก จึงทำให้นักวิจัยจำนวนไม่น้อยที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับแนวคิดในการทำการอภิวิเคราะห์ ปัญหาและข้อจำกัดที่สำคัญได้แก่ (Jackson, ๑๙๘๐: ๔๕๒: Ligth and Smith, ๑๙๗๑)

๑. การอภิวิเคราะห์สามารถทำได้เฉพาะกับงานวิจัยที่มีหัวข้อสัมพันธ์กันมาก และมีตัวแปรที่ต้องการจะศึกษาบางอย่างเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ไม่สามารถจะทำการวิจัยแบบนี้กับงานที่หัวข้อแตกต่างกันมาก จึงทำให้ไม่สามารถจะนำงานวิจัยแบบปฐมวิเคราะห์มาศึกษาได้จำนวนมาก

๒. ผลการวิจัยจากการอภิวิเคราะห์ไม่อาจใช้อ้างอิงสรุปไปยังประชากรได้อย่างมั่นใจว่างานชิ้นใดทำให้ได้ผลสรุปที่ค้นพบแน่ การสรุปอ้างอิงผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงเหตุผลจะได้จากการวิจัยเชิงทดลอง หรือกึ่งทดลองเท่านั้น แต่งานอภิวิเคราะห์ขาดคุณลักษณะที่จำเป็นของงานวิจัยดังกล่าวนี้

๓. การทำการอภิวิเคราะห์ที่ต้องอาศัยงานวิจัยแบบปฐมวิเคราะห์จำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอนว่าจำนวนที่เหมาะสมควรเป็นเท่าใด

๔. ปัญหาอย่างหนึ่งในการทำการอภิวิเคราะห์คือยังไม่เป็นที่ตกลงกันแน่ว่างานวิจัยที่นำมาศึกษานั้นถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างหรือว่าเป็นประชากร จึงเป็นปัญหาในการเลือกใช้สถิติและการแปลผลการวิจัยด้วย

๕. การทำการอภิวิเคราะห์ยังขาดวิธีการทางสถิติที่เหมาะสมที่ใช้ได้ทั่วไป และงานวิจัยแบบปฐมวิเคราะห์มักไม่ได้รายงานค่าสถิติพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำการอภิวิเคราะห์ไว้ด้วย หรือแม้ว่าจะระบุค่าต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ก็มักจะมีหลากหลาย

ทำให้มีความยุ่งยากในการนำมาใช้ เช่น ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่าง ๆ กัน จึงต้องมีวิธีการแปลงค่า จึงทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้ง่าย

๖. เมื่อต้องใช้งานวิจัยจำนวนมากมาเพื่อการวิเคราะห์ ทำให้เกิดปัญหาในการกำหนดรหัสข้อมูลการลงรหัส และแปลความหมายของรหัสของข้อมูลมาก หากมีคณลงรหัสมากคนก็จะยิ่งทำให้เกิดความผิดพลาดมากขึ้น

๗. ประการสุดท้ายก็คือปัญหาการควบคุมอิทธิพลต่าง ๆ ที่เกิดจากงานวิจัยที่ไม่ดีที่นำมาทำการวิเคราะห์ด้วย

อนึ่ง นอกจากปัญหาและข้อจำกัดต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ยังมีคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากเกี่ยวกับการอภิเคราะห์งานวิจัยอีก ๒ ประเด็นคือ

๑. ปัญหาการรวบรวม 'แอปเปิลกับส้ม' หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ปัญหาในเรื่องการนำเอาผลการวิจัยต่าง ๆ ที่ทำต่างเวลากัน ใช้กลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันและคุณภาพแตกต่างกันรวมทั้งใช้การออกแบบการวิจัยที่ต่างกันเช่นนี้ จะสามารถนำเอาผลการวิจัยมาสังเคราะห์เข้ากันได้หรือไม่

สำหรับปัญหานี้ Glass และคณะ (Glass and Others, ๑๙๘๑:๒๑๓) ได้ให้ข้อโต้แย้งว่าการสังเคราะห์งานวิจัยโดยวิธีการอภิเคราะห์งานวิจัยที่แตกต่างกันดังกล่าวสามารถทำได้ เพราะว่าตัวอย่างเพื่อการวิจัยดังกล่าวนี้ก็มีลักษณะเหมือนกับตัวอย่างสำหรับงานวิจัยชนิดอื่น ๆ ที่ปกติแล้วใช้บุคคลซึ่งมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ มากมาย แต่เราก็สามารถนำคะแนนหรือลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลเหล่านี้มาทำการวิจัยได้ และการนำคะแนนต่าง ๆ ของบุคคลเหล่านี้มาทำการวิจัยก็เหมือนกับ การรวบรวมแอปเปิลกับส้มเช่นเดียวกัน

๒. ปัญหาการนำเอางานวิจัยที่มีคุณภาพต่ำหรือไม่ดีมาทำการอภิเคราะห์ที่ควรหรือไม่นั้น Glass และคณะเชื่อว่างานดังกล่าวสามารถนำมาอภิเคราะห์ได้ เพราะการที่จะนำเอาเกณฑ์ต่าง ๆ ที่วัดงานประมุขวิเคราะห์ว่าดีหรือไม่มาใช้กับงานอภิเคราะห์เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพราะจุดมุ่งหมายในการวิเคราะห์แตกต่างกัน เขาให้ข้อสังเกตว่าจากการศึกษาผลการวิจัยทางจิตวิทยาจำนวนมากพบว่าผลการวิจัยไม่มีความสัมพันธ์

กับคุณภาพของการออกแบบงานวิจัยที่ไม่ดีหรือไม่ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
 คัดงานวิจัยที่ไม่ดีออก นอกจากนี้เขายังพบว่างานวิจัยที่ไม่ดีสามารถทำให้ผลสรุปมี
 นำหนักน่าเชื่อถือได้ดีด้วย เช่นงานวิจัยเชิงทดลองกับนักศึกษา ๑๐๐ คน หากแยก
 ทำการทดลองเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เช่นกลุ่มละ ๑๐, ๒๐, ๓๐ และ ๔๐ คน งานวิจัย
 เหล่านี้เป็นงานที่มีจุดอ่อนต่างกัน เช่น กลุ่ม ๑๐ คน มีจุดอ่อนด้านกลุ่มตัวอย่างมีน้อย
 เกินไป กลุ่ม ๒๐ คน มีจุดอ่อนด้านวัดตัวแปร กลุ่ม ๓๐ คน มีจุดอ่อนด้านความ
 ตรงภายใน (internal validity) และกลุ่ม ๔๐ คน มีจุดอ่อนด้านการวิเคราะห์ข้อมูล
 แต่หากว่างานวิจัย ทุกเรื่องปรากฏว่ากลุ่มทดลองได้ผลดีกว่ากลุ่มควบคุมแล้ว ก็แสดงว่า
 ผลการวิจัยไม่มีความแตกต่างกันมาก และเมื่อนำมาทำการอภิวิเคราะห์ก็สามารถได้
 ผลสรุปที่น่าเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะตัดงานวิจัยที่คิดว่าไม่ดีออกก่อนทำ
 การอภิวิเคราะห์

ข. การสังเคราะห์ผลการวิจัย (Research Synthesis)

การสังเคราะห์ผลการวิจัยมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีประสิทธิภาพแตกต่างกันและ
 ใช้กันมานานแตกต่างกัน ต่อไปนี้เป็นวิธีการสังเคราะห์ผลการวิจัยที่นิยมใช้กันทั่วไป
 ซึ่งได้จัดเรียงไว้จากวิธีที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดถึงมาก และตามลำดับเวลาที่นิยมใช้กันมา
 (Hunter and Others, ๑๙๘๒:๑๒๙-๑๔๕; อุทุมพร จามรมาน, ๒๕๒๔:๓๓-๕๗):

๑. วิธีบรรยาย (Narrative Method)

วิธีบรรยายเป็นวิธีการสังเคราะห์ที่เก่าแก่ที่สุด บางทีเรียกกันว่า "วิธีเชิง
 วรรณกรรม" (literary) หรือ "วิธีเชิงคุณภาพ" (qualitative) หรือ "วิธีที่ไม่ใช่เชิง
 ปริมาณ" (nonquantitative) หรือ "วิธีเชิงถ้อยคำ" (verbal) วิธีการเหล่านี้มักนิยม
 นำผลงานวิจัยต่าง ๆ มาย่อสรุปสาระสำคัญติดต่อกัน หรือนำผลการวิจัยมาสังเคราะห์
 เข้าด้วยกันตามหัวข้อเรื่อง (topic) ของการวิจัย การสังเคราะห์แบบนี้มีจุดอ่อนมาก
 เพราะขึ้นอยู่กับผู้สังเคราะห์เป็นใคร และมีความเชี่ยวชาญในงานวิจัยเหล่านั้นมากน้อย
 เพียงใด มักไม่มีการคำนึงถึงเรื่องกลุ่มตัวอย่างและความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มและ
 มักไม่มีเกณฑ์หรือวิธีการที่แน่นอนในการสังเคราะห์ผลการวิจัย ในปี ๑๙๘๐ Cooper
 และ Rosenthal (อ้างจากอุทุมพร จามรมาน, ๒๕๒๔ : ๓๓) ได้ทดลองให้นักศึกษา

๔๐ คน ซึ่งแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ทำการสังเคราะห์งานวิจัยกลุ่มละ ๗ เรื่อง โดยวิธีการบรรยาย ปรากฏว่าผลการวิเคราะห์แตกต่างกันมาก เพราะมีผู้วิจัยเพียงร้อยละ ๖๓ เท่านั้นที่มีความคิดเห็นตรงกัน และในปีเดียวกันนั้น Jackson ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสังเคราะห์แบบนี้ว่า ผู้สังเคราะห์ (๑) กำหนดปัญหา (๒) สุ่มตัวอย่างงานวิจัยมาวิเคราะห์ (๓) กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ เช่นอาจจัดเป็นกลุ่มผลวิจัยมีนัยสำคัญกับไม่มีนัยสำคัญ และ (๔) แจกแจงความถี่ของผลการวิจัยก่อนนำมาสังเคราะห์เพื่อสรุปผลในขั้นสุดท้าย

๒. วิธีนับคะแนนเสียง (Voting Method)

วิธีนับคะแนนเสียงเป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยโดยการแจกแจงนับจำนวนผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญและไม่มีนัยสำคัญแล้วนำมาเปรียบเทียบกันสำหรับงานวิจัยเชิงทดลองและในกรณีของงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร จะทำการแจกแจงนับจำนวนผลการวิจัยที่มีนัยสำคัญทางบวก ทางลบ และไม่มีนัยสำคัญแล้วจึงนำจำนวนมาเปรียบเทียบกัน หากว่างานวิจัยกลุ่มใดมีจำนวนมากกว่า ก็จะสรุปผลการวิจัยไปตามนั้น

การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยแบบนี้ มีจุดอ่อนที่ไม่ได้คำนึงเรื่องขนาดของอิทธิพล ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มและจากการวัด หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยแต่ละเรื่อง แต่ก็เป็วิธีสังเคราะห์ที่สะดวกมาก

๓. วิธีรวมค่านัยสำคัญ (Cumulation of P-Values Method)

วิธีรวมค่านัยสำคัญ เป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยวิธีหนึ่งที่อาศัยการรวมค่านัยสำคัญของงานวิจัยแต่ละเรื่อง เพื่อให้ได้ค่านัยสำคัญรวม วิธีดังกล่าวนี้มีหลายอย่าง (อุทุมพร จามรมาน, ๒๕๒๔: ๔๗-๕๔) เช่น

๑. วิธีรวมค่านัยสำคัญทางสถิติ (p) เข้าด้วยกัน

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$\sum_{i=1}^k p_i < 1.0$$

ในเมื่อ k = จำนวนงานวิจัย
 p = ระดับนัยสำคัญ

การวิเคราะห์วิธีนี้ใช้เกณฑ์ที่ว่าหากค่าผลรวมของค่านัยสำคัญทางสถิติ น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ (เช่น $p = .05$) แสดงว่าผลการวิจัยมีนัยสำคัญ แต่หากว่ามากกว่าก็แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญในระดับที่กำหนดไว้

๒. วิธีรวมค่า p แล้วหารด้วยค่า k

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$p = \frac{\sum_{i=1}^k p_i}{k}$$

หากว่าค่า p ที่คำนวณได้น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ก็ แสดงว่าผลการวิจัยรวมมีนัยสำคัญที่ระดับดังกล่าว แต่หากว่าค่ามากกว่าก็แสดงว่า ไม่มีนัยสำคัญในระดับที่กำหนดไว้

๓. วิธีรวมค่า t

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$z = \frac{\sum_{i=1}^k t_i}{\sqrt{\sum_{i=1}^k \frac{(df)_i}{df_i - 2}}}$$

ในเมื่อ t = ค่า t -value จากตาราง

df = ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

เมื่อได้ค่า z ที่คำนวณได้แล้วจะนำไปเทียบกับตาราง t -value เพื่อ ตัดสินว่าค่า z นั้นว่ามีนัยสำคัญที่ระดับที่กำหนดไว้หรือไม่

๔. วิธีรวมค่า log ของค่า p

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k (-2 \log_e p_i) ; df = 2k$$

เมื่อคำนวณได้แล้วจึงทดสอบค่าด้วย χ^2 -test ว่าผลการสังเคราะห์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

๕. วิธีรวมค่า z

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$z = \frac{\sum_{i=1}^k z_i}{\sqrt{k}}$$

เมื่อคำนวณได้ค่า z ก็ทดสอบด้วย z-test ว่าผลการสังเคราะห์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

๖. วิธีการรวมค่า z ที่ถ่วงน้ำหนักด้วยขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้

$$z = \frac{\sum_{i=1}^k df_i z_i}{\sqrt{\sum_{i=1}^k df_i}}$$

เมื่อคำนวณได้ค่า z แล้วก็ทดสอบค่าด้วย z - test ว่าผลการสังเคราะห์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

๗. วิธีการทดสอบค่าเฉลี่ยของ p

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ เมื่อมีงานวิจัยมากกว่า 4 เรื่องขึ้นไปคือ

$$z = \frac{.50 - \bar{p}}{\sqrt{12k}}$$

เมื่อคำนวณได้ค่า z แล้วก็ทดสอบค่าด้วย z test ว่าผลการสังเคราะห์มีนัยสำคัญที่ระดับใดหรือไม่

๘. วิธีทดสอบค่าเฉลี่ยของ z

คำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ เมื่อมีงานวิจัยมากกว่า ๕ เรื่องขึ้นไปคือ

$$t = \frac{\sum_{i=1}^k (z_i)/k}{\sqrt{MS_z/k}}$$

หรือ

$$F = \frac{(\sum_{i=1}^k z_i)^2}{k(MS_z)} ; df = 1, k-1$$

เมื่อคำนวณได้ค่า t หรือ F แล้วก็ทดสอบว่ามีนัยสำคัญที่ระดับที่ต้องการหรือไม่

๙. วิธีแจงนับ (Counting Method)

วิธีแจงนับเป็นวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยโดยการแปลงผลงานวิจัยที่มีค่า $p > .05$ เป็นเครื่องหมาย - และผลงานวิจัยที่มีค่า $p < .05$ เป็นค่า + แล้วจึงทดสอบจำนวนงานวิจัยเหล่านี้ด้วย Sign test ซึ่งเป็น nonparametric test ชนิดหนึ่ง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวิธีสังเคราะห์งานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วเป็นวิธีที่ง่ายในทางปฏิบัติ ไม่ซับซ้อน ใช้วิธีการสถิติบรรยายเป็นส่วนมาก คำนึงถึงเรื่องความมีนัยสำคัญแต่ไม่ได้คำนึงถึงเรื่องขนาดของอิทธิพล (effect size) ของตัวแปรต้นและที่สำคัญมากก็คือค่าต่าง ๆ ที่คำนวณได้ถือว่าเป็นค่าของกลุ่มตัวอย่างไม่ใช่ค่าของประชากรอย่างเช่นวิธีอภิวเคราะห์ดังได้กล่าวมาแล้ว

อนึ่ง Hunter และคณะ (Hunter and Others, ๑๙๘๒: ๒๕) ได้ให้คำแนะนำในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยวิธีอภิวเคราะห์ หรือวิธีการสังเคราะห์ผลการวิจัยว่าควรที่ผู้วิจัยจะได้คำนึงถึงความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ของข้อมูลที่น่ามาใช้ ซึ่งเขากล่าวว่าแหล่งความคลาดเคลื่อนที่สำคัญของข้อมูลมี ๓ แหล่ง คือ

๑. ความคลาดเคลื่อนจากการวัด (error of measurement)

๒. ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม (sampling error)

๓. ความคลาดเคลื่อนเกิดจากพิสัยของความแปรปรวน (range of variation)

ดังนั้น เขาจึงแนะนำว่าหากเป็นไปได้ควรจะได้ทำการแก้ไขความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ เหล่านี้ก่อนที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ต่อไป ซึ่งความคลาดเคลื่อนชนิดแรกแก้ไขได้ด้วยการแก้ไข (corrected) ค่าขนาดของอิทธิพลให้ถูกต้อง เช่นในกรณีของการวิจัยเชิงความสัมพันธ์ก็อาจแก้ไขโดยการทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ปลอดจากความคลาดเคลื่อน (correction for attenuation) ส่วนความคลาดเคลื่อนชนิดที่สองนั้น แก้ไขได้โดยการคำนวณหาค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม (σ_e^2) แล้วนำไปหักออกจากค่าความแปรปรวนของค่าขนาดของอิทธิพล ก็จะได้ค่าความแปรปรวนที่แท้จริง เช่น $\sigma^2_D = \sigma^2_r - \sigma_e^2$ เป็นต้น ส่วนการแก้ไขความคลาดเคลื่อนชนิดที่สามนั้นเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก และมักจะทำไม่ค่อยได้ เพราะต้องอาศัยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างและของประชากร ซึ่งงานวิจัยทั่วไปมักไม่ค่อยรายงานค่าเหล่านี้ ดังนั้นงานวิจัยวิธีอภิวเคราะห์หรือวิธีสังเคราะห์ผลงานวิจัยจึงไม่ค่อยได้แก้ไขความคลาดเคลื่อนชนิดที่สามนี้ด้วย

ส่วนที่ ๒ ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้วิธีอภิวเคราะห์และวิธีสังเคราะห์

ก. งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ๑๙๘๐ J.A. Kulik และคณะ (Kulik and Others, ๑๙๘๐: ๕๒๕-๕๔๑) ได้ทำการวิจัยโดยวิธีอภิวเคราะห์ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนในระดับวิทยาลัยโดยใช้คอมพิวเตอร์ของงานวิจัย ๕๔ เรื่อง จากงานวิจัยจำนวน ๑๘๐ เรื่องที่เลือกสรรแล้วที่เกี่ยวกับการสอน ๔ แบบ คือ สอนตัวต่อตัวหรือเป็นกลุ่มขนาดเล็ก (tutoring) การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นผู้สอน (computer-managed teaching) การสอนแบบใช้สถานการณ์จำลอง (simulation) และการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยแก้ปัญหาที่จำเป็นเท่านั้น การศึกษาครั้งนี้ประสงค์จะศึกษาเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดเฉพาะด้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ผลการเรียนจนครบหลักสูตร เจตคติของผู้เรียน และระยะเวลาในการสอน ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. ค่าเฉลี่ยของขนาดอิทธิพล = ๐.๒๕ ซึ่งแสดงว่าผู้ที่เรียนโดยอาศัยเครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการเรียน มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติทั่วไป ๑๐ percentile กล่าวคือผู้ที่เรียนด้วยความคอมพิวเตอร์จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่ percentile ที่ ๖๐ ขณะที่ผู้เรียนโดยวิธีปกติทั่วไปจะอยู่ที่ percentile ที่ ๕๐ และผลสัมฤทธิ์นี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .01$)

๒. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความถนัดเฉพาะด้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโดยเครื่องคอมพิวเตอร์มีค่า = ๐.๕๑ ในขณะที่ค่าดังกล่าวของการเรียนโดยวิธีปกติทั่วไป = ๐.๕๑ ค่าทั้งสองนี้แตกต่างกันเล็กน้อย แต่ผู้วิจัยไม่ได้ระบุว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ผู้วิจัยสรุปว่าการสอนโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์มีผลเพียงเล็กน้อยต่อความถนัดเฉพาะด้านในการเรียน

๓. อัตราการถอนการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ทำการสอนโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์มีร้อยละ ๒๖.๙ และที่สอนโดยวิธีปกติทั่วไปมีร้อยละ ๒๗.๖ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือโดยทั่วไปแล้วจำนวนผู้เรียนที่เรียนโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์จะถอนการเรียนน้อยกว่าจำนวนผู้เรียนโดยวิธีสอนปกติทั่วไป

๔. เจตคติต่อการเรียนและต่อเนื้อหาของบทเรียนของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์มีสูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติทั่วไปเล็กน้อยแต่มีนัยสำคัญ กล่าวคือความแตกต่างของขนาดอิทธิพลมีค่าเพียง ๐.๒๔ และ ๐.๑๘ ตามลำดับ

๕. ในการเรียนการสอนเนื้อหาเดียวกัน ปรากฏว่าถ้าสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์จะใช้เวลาน้อยกว่าการสอนโดยวิธีปกติทั่วไปมาก และมีนัยสำคัญ กล่าวคือโดยทั่วไปแล้วเนื้อหาที่สอนโดยวิธีปกติ ๓.๕ ชั่วโมง ถ้าสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์จะเสียเวลาเพียง ๒.๒๕ ชั่วโมงเท่านั้น

นอกจากนี้ได้มีงานวิจัยแบบอภิวเคราะห์อีกหลายเรื่อง เช่นในปี ๑๙๘๓ Kulik และคณะ (Kulik and Others, ๑๙๘๓: ๓๙๗-๔๑๔) ได้ทำการอภิวเคราะห์งานวิจัยจำนวน ๖๐ เรื่อง เกี่ยวกับการเรียนการสอนในระดับวิทยาลัยสำหรับนักศึกษาที่ชอบเสียงและด้อยโอกาส โดยการแปลงผลการวิจัยให้เป็นค่าขนาดอิทธิพลตามวิธีของ Glass เสียก่อนและยังใช้สมการถดถอยศึกษาตัวแปรอิสระต่าง ๆ ที่จะส่งผลต่อ



ตัวแปรทำนายมากน้อยเพียงใดด้วย การศึกษาครั้งนี้พบว่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองคิดเป็นค่าขนาดอิทธิพลได้ ๐.๒๗ และพบว่าโปรแกรมที่เกี่ยวกับการอ่านทักษะที่ใช้ในการเรียน การแนะแนว และการบริการเสริมการเรียนต่าง ๆ ทำให้ให้นักศึกษาที่มีโอกาสเรียนสำเร็จน้อยเหล่านั้นมีคะแนนเพิ่มขึ้นประมาณ ๐.๒๔ ถึง ๐.๔ ของหน่วยเบี่ยงเบนมาตรฐาน และในปีเดียวกันนั้น Athapilla และคณะ (Athapilla and Others, ๑๙๘๓: อ้างจาก อุทุมพร, ๒๕๒๗: ๑๖๐-๑๖๔) ได้ทำการวิจัยโดยวิธีอภิวเคราะห์งานวิจัย ๑๓๔ เรื่อง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์แผนใหม่กับคณิตศาสตร์แบบเดิม โดยวิธีการคำนวณหาขนาดของอิทธิพลเช่นเดียวกัน และกำหนดเกณฑ์ในการเลือกงานวิจัยว่าต้องเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ตัวแปรตามคือสัมฤทธิ์ผลในการเรียนคณิตศาสตร์ หรือเจตคติในการเรียน และตัวแปรต้น ได้แก่วิธีสอนคณิตศาสตร์แบบต่าง ๆ โดยให้การสอนแบบเดิมเป็นกลุ่มควบคุม นอกจากจะคำนวณหาขนาดของอิทธิพลของการสอนในแต่ละระดับการศึกษาแล้ว ผู้วิจัยยังทำเปรียบเทียบขนาดของอิทธิพลโดยใช้ t-test อีกด้วย ผลการวิจัยพบว่าการสอนคณิตศาสตร์แผนใหม่ ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าการสอนแบบเดิม คิดเป็นขนาดของอิทธิพลได้ ๐.๒๔ และผู้เรียนมีเจตคติสูงกว่าการเรียนแบบเดิม คิดเป็นขนาดของอิทธิพลได้ ๐.๑๒

หนึ่งในปี ๑๙๘๕ Buller (Buller, ๑๙๘๕: ๑๑-๑๑๔) ได้ทำการวิจัยแบบอภิวเคราะห์ที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้เกิดการหันเหความสนใจระหว่างการเจรจาชักจูง โดยวิธีการสังเคราะห์จากแนวคิดของ Glass และคณะ และ Hunter และคณะ (Glass and Others, ๑๙๘๑; Hunter and Others, ๑๙๘๒) โดยการแปลงค่าสถิติต่าง ๆ ของงานวิจัยแต่ละเรื่องเป็นค่าขนาดของอิทธิพล (effect size: d) แล้วจึงแปลงค่านี้เป็นค่าสหสัมพันธ์เพื่อประโยชน์ในการสรุปในภายหลัง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยมีแนวคิดที่ว่าค่าสหสัมพันธ์มีประโยชน์มากกว่าขนาดของอิทธิพล เพราะสามารถบอกขนาดและทิศทางของอิทธิพลได้ด้วย นอกจากนี้ Hunter และคณะยังได้เสนอวิธีการแก้ไขค่าความคลาดเคลื่อนในการวัด (measurement error) ไว้ด้วย จึงทำให้ค่าสถิติที่คำนวณได้มีความถูกต้องยิ่งขึ้น และในการหาค่าเฉลี่ยของค่าสหสัมพันธ์นั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการถ่วงน้ำหนักค่า r รวมทั้งหักค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม (sampling error) ออก

จากค่าที่คำนวณได้ด้วยแล้วทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของค่า r ด้วย χ^2 -test วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่าค่า r ที่คำนวณได้เป็นค่าของประชากรที่แท้จริงที่สามารถจะอ้างอิงสรุป (generalize) ได้ จากการศึกษางานวิจัย ๓๑ เรื่อง เขาพบว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความหันเหความสนใจในขณะการเจรจา ชักจูงนั้นมีผลต่อเจตคติผู้ฟังเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและไม่มีนัยสำคัญ

สำหรับงานวิจัยแบบสังเคราะห์ผลการวิจัยที่ไม่ใช่วิธีอภิวิเคราะห์นี้ นั้นก็ปรากฏว่ามีหลายเรื่อง เช่นในปี ๑๙๘๓ Dusek และ Joseph (อ้างจาก อุตุมพร จามรمان, ๒๕๒๗: ๑๓๗) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัย ๗๗ เรื่อง เพื่อศึกษาเรื่อง มูลฐานของความคาดหวังของครู โดยมีสมมุติฐานว่าครูน่าจะมี ความคาดหวังในตัวนักเรียน แตกต่างกันตามลักษณะภูมิหลังของนักเรียน ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ผลการวิจัย โดยการหาค่าเฉลี่ยของค่า z ที่แปลงมาจากค่า p โดยใช้สูตร $z = \Sigma z_i / k$ และยังได้ คำนวณหาค่าขนาดของอิทธิพลโดยใช้สูตร $d = 2t / \sqrt{df}$ อีกด้วย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้ความคาดหวังของครูแตกต่างกันคือ ลักษณะของผู้เรียน พฤติกรรมของ ผู้เรียน ข้อมูลสะสมเกี่ยวกับผู้เรียน เชื้อชาติและฐานะทางสังคม

ข. งานวิจัยในประเทศ

เนื่องจากการวิจัยแบบอภิวิเคราะห์เป็นแนวคิดใหม่มากในวงการวิจัยของประเทศไทย เพราะเพิ่งมีผู้นำแนวคิดนี้มาเผยแพร่เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๗ นี้เอง ดังนั้นจึงมีงานวิจัยแบบอภิวิเคราะห์ในประเทศไทยน้อยมาก เท่าที่พบในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ มีงานวิจัยแบบนี้เพียง ๔ เรื่องเท่านั้นกล่าวคือ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มานิตย์ โพธิกุล (มานิตย์ โพธิกุล, ๒๕๒๗) ได้ทำการวิจัยแบบอภิวิเคราะห์เป็นเรื่องแรกในประเทศไทย เรื่อง "การวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนคณิตศาสตร์ด้วยการสอนแบบโปรแกรมกับการสอนตามปกติ โดยใช้การวิเคราะห์แบบเมทาด้า" ผู้วิจัยวิเคราะห์งานวิจัยเชิงทดลองจำนวน ๑๖ เรื่อง โดยการคำนวณหาค่าขนาดของอิทธิพลแต่ละเรื่อง ๓ วิธี ภายใต้เงื่อนไขเกี่ยวกับลักษณะของความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่แตกต่างกัน แล้วจึงทดสอบความมีนัยสำคัญของลำดับที่ของขนาดอิทธิพลด้วย χ^2 -test และเมื่อทดสอบความ

แตกต่างของผลการสอนด้วยวิธีต่าง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา แล้วผู้วิจัยจึงทดสอบค่าผลรวมของลำดับที่ของค่าขนาดอิทธิพลด้วย U-test ผลการวิจัยพบว่าการเรียนการสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมกับการสอนตามปกติในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของทั้ง ๒ วิธี ก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ สำหรับการเรียนการสอนของทั้ง ๒ ระดับ

ต่อมาในปี ๒๕๒๙ ได้มีงานวิจัยแบบอภิวเคราะห์อีก ๒ เรื่อง คืองานวิจัยของจารีรัตน์ ปรกแก้ว และของ ยุวดี บุญยศรีสวัสดิ์ (จารีรัตน์ ปรกแก้ว, ๒๕๒๙; ยุวดี บุญยศรีสวัสดิ์, ๒๕๒๙) เรื่อง "การวิเคราะห์งานวิจัยด้านครุศึกษาในประเทศไทย" และความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ของการเรียนกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง: การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยคนแรกได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลหลายวิธีทั้งวิธีอภิวเคราะห์และวิธีสังเคราะห์ผลการวิจัย เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีจำนวนมากถึง ๗๙๘ เรื่อง แต่ผู้วิจัยคนที่สองวิเคราะห์ข้อมูลเพียง ๘๗ เรื่อง โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ยขนาดของอิทธิพลจากค่าสหสัมพันธ์แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญของค่า r ที่แปลงเป็นค่า Fisher's Z ด้วย z-test สำหรับงานวิจัยแบบอภิวเคราะห์เรื่องที่เพิ่งทำเสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ คือเรื่อง "การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา" ของ อุทุมพร จามรมาน (อุทุมพร จามรมาน, ๒๕๓๐) โดยผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยจำนวน ๔๘๔ เรื่อง แต่คัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพน่าเชื่อถือมาวิเคราะห์โดยวิธีอภิวเคราะห์และวิธีสังเคราะห์ผลการวิจัยได้เพียง ๖๙ เรื่องเท่านั้น ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ ๒ วิธีคือ โดยวิธีการแจงนับ (Counting Method) และวิธีอภิวเคราะห์ที่อาศัยค่าขนาดของอิทธิพล (d) ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะของข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยที่ต้องการทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์

ดังนั้น จากผลการศึกษางานวิจัยโดยวิธีอภิวเคราะห์และวิธีสังเคราะห์ อาจสรุปได้ว่าผู้ทำการวิจัยแต่ละคนจะเลือกใช้วิธีการที่แตกต่างกัน เช่น อาจใช้การคำนวณหาค่าขนาดของอิทธิพล โดยใช้ค่า d หรือ r หรือเลือกใช้วิธีต่าง ๆ อีกหลายอย่างในการสังเคราะห์ผลการวิจัย เช่นวิธีการแจงนับและวิธีรวมค่า z เป็นต้น และการทดสอบค่าต่าง ๆ เหล่านี้ก็แตกต่างกัน ทั้งนี้แล้วแต่ลักษณะของข้อมูลที่น่ามาทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์และจุดประสงค์ของการวิจัยของผู้วิจัยเอง

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ประชากรเชิงนิยาม (defined population) คืองานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ทำภายในประเทศและเสร็จเรียบร้อยแล้วในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ถึง ๒๕๓๐ งานวิจัยเหล่านี้เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิต/นักศึกษาในระดับบัณฑิตวิทยาลัย ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และของอาจารย์ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด ๔๒๕ เรื่อง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่งานวิจัยจากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วจำนวนหนึ่งที่มีต้นฉบับจริงนำมาศึกษาได้ มีความสมบูรณ์ในการวิจัยทุกขั้นตอนและผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการประเมินผลที่เกี่ยวข้องแล้ว จำนวนทั้งหมด ๓๒๘ เรื่อง ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

ตารางที่ ๑ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามแหล่งที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากร
โดยประมาณ

ที่	แหล่งที่ผลิต (บัณฑิตวิทยาลัย/ สถาบัน)	N	n	%	หมายเหตุเกี่ยวกับ N
๑	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๑๔๕	๑๑๒	๗๗.๒๙	- ผลิตประมาณปีละ ๙ เรื่อง (๑๖ ปี)
๒	ม. เกษตรศาสตร์	๑๓๐	๗๘	๗๕.๓๘	- ผลิตประมาณปีละ ๑๓ เรื่อง ตั้งแต่ปี ๒๕๒๑)
๓	ม. ศรีนครินทรวิโรฒ	๑๑๐	๘๕	๗๗.๒๗	- ผลิตประมาณปีละ ๑๓ เรื่อง (๑๖ ปี)
๔	สถาบันภาษา จุฬาฯ	๔๐	๓๓	๘๒.๕๐	- จำนวนงาน "วิจัย" ใน Unit Cell*
	รวม	๔๒๕	๓๒๘	๗๗.๑๘	- รวมกับจากที่อื่น ๆ อีก ๗ เรื่อง เป็น ๓๓๕ เรื่อง

จากตารางที่ ๑ จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มาจากแหล่งผลิตงานวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนต่อปีมาก และดำเนินการผลิตติดต่อกันมานานแล้ว ส่วนสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น เป็นอีกแห่งหนึ่งที่ผลิตงานวิจัยเป็นประจำติดต่อกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ขณะนี้มีงานวิจัยที่แล้วเสร็จแล้วตามรายชื่อที่ปรากฏในหนังสือบทคัดย่อฉบับที่ ๑-๒ จำนวน ๕๑ เรื่อง แต่เท่าที่ปรากฏอยู่ใน Unit Cell ของสถาบันภาษามีเพียง ๔๐ เรื่อง และเป็นงานวิจัยที่สมบูรณ์ที่มีค่าต่อการศึกษาค้นคว้านี้มีเพียง ๓๓ เรื่อง ส่วนจำนวนประชากรจากแหล่งอื่นนั้น ผู้วิจัยไม่อาจหาจำนวนที่แน่นอนได้ เท่าที่ได้สอบถามบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง ก็ได้แต่จำนวนโดยประมาณเท่านั้น เนื่องจากแต่ละมหาวิทยาลัยไม่ได้แยกข้อมูลเหล่านี้ไว้ต่างหาก มักจะรวมไว้กับสาขาวิชาอื่น เช่น ในกรณีของงานวิจัยในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

* Unit Cell ในที่นี้คือสถานที่ที่ใช้เก็บรวบรวมผลงานวิจัยของอาจารย์ของสถาบันภาษา รวมทั้งเอกสารและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี เพื่อให้อาจารย์ใช้ค้นคว้าเพื่อทำการวิจัย ปัจจุบันอยู่ที่ห้องสมุดของสถาบันภาษา อาคารปรามบุรีจัด

จะรวมไว้กับวิชาเอกมัธยมศึกษา เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ผู้รับผิดชอบงานทะเบียนของบัณฑิตวิทยาลัยแต่ละแห่งจึงสามารถให้ได้แต่จำนวนการผลิตวิทยานิพนธ์ในแต่ละปีโดยประมาณเท่านั้น

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถหางานวิจัยจากห้องสมุดของมหาวิทยาลัยทั้ง ๓ แห่ง และจาก Unit Cell ได้ ๓๒๘ เรื่อง ซึ่งคิดเป็นจำนวนร้อยละ ๗๗.๑๘ รวมกับงานวิจัยจากแหล่งอื่นที่ผู้วิจัยมีอยู่เองอีก ๗ เรื่อง เป็น ๓๓๕ เรื่อง และเป็นจำนวนตัวอย่างที่ใช้จริงในงานวิจัยครั้งนี้

ตารางที่ ๒ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างแยกตามปีที่ผลิตและสัดส่วนต่อประชากร
(โดยประมาณ)

ที่	ปีที่ผลิต	N*	n	%	หมายเหตุ
๑	ปี พ.ศ. ๒๕๑๕	๑๖	๑๑	๖๘.๗๕	* ขนาดของ N ในแต่ละปีโดยประมาณ ** รวมกับงานวิจัยที่มาจากแหล่งอื่นอีก ๗ เรื่องคือ ม. รามคำแหง ๑ เรื่อง ม. มหิดล ๓ เรื่อง ม. ศิลปากร ๓ เรื่อง
๒	ปี พ.ศ. ๒๕๑๖	๑๖	๑๕	๙๓.๗๕	
๓	ปี พ.ศ. ๒๕๑๗	๑๖	๑๔	๘๗.๕๐	
๔	ปี พ.ศ. ๒๕๑๘	๑๖	๑๕	๙๓.๗๕	
๕	ปี พ.ศ. ๒๕๑๙	๑๖	๑๕	๙๓.๗๕	
๖	ปี พ.ศ. ๒๕๒๐	๑๖	๑๔	๘๗.๕๐	
๗	ปี พ.ศ. ๒๕๒๑	๓๓	๒๓	๖๙.๗๐	
๘	ปี พ.ศ. ๒๕๒๒	๓๓	๒๔	๗๒.๗๓	
๙	ปี พ.ศ. ๒๕๒๓	๓๓	๒๖	๗๘.๗๘	
๑๐	ปี พ.ศ. ๒๕๒๔	๓๓	๓๐	๙๐.๙๑	
๑๑	ปี พ.ศ. ๒๕๒๕	๓๓	๒๖	๗๘.๗๘	
๑๒	ปี พ.ศ. ๒๕๒๖	๓๓	๓๓	๑๐๐.๐๐	
๑๓	ปี พ.ศ. ๒๕๒๗	๓๓	๒๘	๘๔.๘๕	
๑๔	ปี พ.ศ. ๒๕๒๘	๓๓	๒๖	๗๘.๗๘	
๑๕	ปี พ.ศ. ๒๕๒๙	๓๓	๒๐	๖๐.๖๑	
๑๖	ปี พ.ศ. ๒๕๓๐	๓๒	๑๗	๕๓.๑๓	
	รวม	๔๒๕	๓๓๕ ^๑	๗๘.๘๒	

จากตารางที่ ๒ จะเห็นได้ว่าจำนวนงานวิจัยที่นำมาศึกษาครั้งนี้ในแต่ละปีเมื่อพิจารณาจำนวนงานวิจัยแยกเป็น ๒ ช่วงเวลา คือ ช่วงแรกระหว่างปี ๒๕๑๕-๒๕๒๐ มีแหล่งผลิตที่นำมาศึกษาเพียง ๒ แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และช่วงที่ ๒ คือระหว่างปี ๒๕๒๑-๒๕๓๐ มีแหล่งผลิตงานวิจัยเพิ่มขึ้นอีก ๒ แห่งที่นำมาศึกษาคือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจะเห็นได้ว่าจำนวนงานวิจัยของแต่ละช่วงแตกต่างกันไม่มากนัก ยกเว้นงานวิจัยในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ซึ่งมีจำนวนค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับจำนวนงานวิจัยในปีอื่น ๆ ในช่วงแรก ทั้งนี้ คงเป็นเพราะงานวิจัยยังไม่แล้วเสร็จหรือไม่มีในท้องสมุดขณะ ที่ผู้วิจัยกำลังเก็บข้อมูลในระยยะสุดท้าย เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๐ จึงทำให้ได้งานวิจัยจำนวนน้อยกว่าของปีอื่น ๆ

ตัวแปรและกลุ่มตัวแปรที่ต้องการศึกษา

๑. การฟัง
๒. การฟังและพูด
๓. การอ่าน
๔. การเขียน
๕. โครงสร้างทางภาษา
๖. คำศัพท์
๗. ทักษะบูรณาการ (integrated skills)
๘. บทเรียนโปรแกรม
๙. การทดสอบและประเมินผล
๑๐. ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน
๑๑. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษา
๑๒. ความต้องการในการเรียนการสอนภาษา
๑๓. ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ
๑๔. ตัวแปรตัวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือเพื่อการรวบรวมข้อมูล ๑ ชนิด คือ แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบสำรวจที่มีข้อความเกี่ยวกับชื่อผู้วิจัย ชื่องานวิจัย คำสำคัญ (key word) ของชื่องานวิจัย สถานที่ทำการวิจัย ปีที่ทำสำเร็จ ตัวแปรที่สำคัญในการวิจัย ระดับการศึกษา ลักษณะประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จุดมุ่งหมายของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลของการวิจัย เป็นต้น (รายละเอียดศึกษาได้จากแบบสำรวจในภาคผนวก ข.)

อนึ่งเครื่องมือผู้วิจัยไม่ได้ทำการศึกษาค่าความเที่ยง (reliability) และความตรง (validity) เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้สำรวจข้อเท็จจริงจากผลการวิจัยและผู้วิจัยและคณะผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้ใช้เอง และสามารถทำความเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีในระหว่างผู้ใช้

เกณฑ์การคัดเลือกงานวิจัย

การคัดเลือกงานวิจัยมาเพื่อการศึกษาครั้งนี้อาศัยเกณฑ์ดังนี้

๑. มีต้นฉบับจริงที่สามารถนำมาทำการศึกษได้ ต้นฉบับงานวิจัยที่นำมาศึกษาผู้วิจัยหาได้จากห้องสมุดของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และที่ "Unit Cell" และห้องสมุดของสถาบันภาษา

๒. มีความสมบูรณ์ในการวิจัยทุกขั้นตอน กล่าวคือเป็นงานวิจัยที่ระบุขั้นตอนต่าง ๆ ในการวิจัยไว้อย่างครบถ้วน เช่นมีครบทุก ๔ หรือ ๕ บท ตามความนิยมทั่วไป และในแต่ละบทมีรายละเอียดที่จำเป็นอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องระบุว่ากลุ่มตัวอย่างมีขนาดเท่าใด หามาได้อย่างไร วิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร และผลการวิจัยระบุไว้อย่างครบถ้วนและชัดเจน

๓. ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการประเมินผลที่เกี่ยวข้องมาแล้ว เช่นผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ หรือของคณะกรรมการวิจัยมาแล้ว และได้รับการแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ มาแล้ว

อนึ่งการคัดเลือกงานวิจัยมาเพื่อศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงมาตรฐาน

ของคุณภาพของการประเมินของคณะกรรมการต่าง ๆ จึงไม่ได้ทำการประเมินอีกครั้งหนึ่ง และตามความเห็นของ Glass และคณะ (Glass and Others, ๑๙๘๑: ๒๒, ๒๒๐) นั้น การอภิวิเคราะห์ที่ไม่ควรคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพต่ำออกก่อน และในที่นี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่ ความสมบูรณ์มากกว่า

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ทำความเข้าใจกับคณะผู้ช่วยวิจัย (นิสิตปริญญาโทจำนวน ๔ คน) ใน การใช้แบบสำรวจผลการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พร้อมกับยกตัวอย่างการกรอกข้อมูลแต่ละ แห่งของแบบสำรวจนั้น

๒. ให้คณะผู้ช่วยวิจัยไปเก็บข้อมูลจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และ ที่สถาบันภาษา ในกรณีที่งานวิจัยบางเล่มไม่อาจหาได้ ผู้วิจัยจะติดต่อขอต้นฉบับจาก ผู้ทำการวิจัยมาทำการศึกษา

๓. ผู้วิจัยทำการสำรวจข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มา และหากมีข้อสงสัยในความไม่ สมบูรณ์ของผลการวิจัยบางอย่าง จะทำการซักถามผู้ช่วยวิจัยที่เก็บข้อมูลมา เช่นงานวิจัย บางเรื่องไม่ได้ระบุค่าความเที่ยงหรือค่าความตรงของเครื่องมือ ไม่ได้บอกขนาดของค่า t-test หรือ F-test หรือรายละเอียดอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในแบบสำรวจ สิ่งเหล่านี้ผู้วิจัย จะซักถามว่างานวิจัยที่สำรวจมาไม่ได้ระบุไว้จริงหรือ ในบางกรณีผู้วิจัยจะให้ผู้ช่วยวิจัยไป ค้นหาข้อมูลเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง หรือให้ถ่ายเอกสารบางส่วนของงานวิจัยนั้นมาให้ผู้วิจัย ศึกษาเอง

๔. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจงานวิจัยมากำหนดคำสำคัญ (key word) ของชื่อเรื่อง ของการวิจัยเอง และตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสำรวจนั้น

๕. นำแบบสำรวจไปเตรียมข้อมูลโดยใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์และ โปรแกรม dBase III เพื่อบันทึกข้อมูลที่จำเป็นบางประการ เช่น คำสำคัญ ตัวแปรที่สำคัญ ระดับการศึกษา ชนิดของการวิจัย ชื่อผู้วิจัยและชื่อเรื่องวิจัย เป็นต้น

๖. ใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์จัดกลุ่มงานวิจัย ในลักษณะต่าง ๆ โดยอาศัย คำสำคัญ ตัวแปรที่สำคัญ ระดับการศึกษา และชนิดของการวิจัยเป็นเขตข้อมูล (field) ในการจัดเรียงข้อมูล (sorting)

๗. จัดกลุ่มงานวิจัยตามลักษณะต่าง ๆ ที่หาได้จากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ แล้วนำข้อมูลต่าง ๆ ของงานวิจัยเหล่านั้นมาทำการศึกษา

การตรวจสอบค่าสถิติที่จำเป็นในการวิจัย

๑. ทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ (homogeneity) ของความแปรปรวนของงานวิจัยเชิงทดลอง เพื่อทดสอบว่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างและของกลุ่มทดลองแตกต่างกันหรือไม่ ด้วย F_{\max} test ทั้งนี้เพื่อจะได้ใช้ค่าความแปรปรวนที่เหมาะสม (S^2) ในการคำนวณหาค่าขนาดอิทธิพลต่อไป โดยใช้สูตรดังนี้

$$F_{\max} = \frac{S_{\max}^2}{S_{\min}^2} : df = 2, n-1$$

๒. ทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ (homogeneity) ของค่าขนาดอิทธิพลเพื่อศึกษาว่างานวิจัยต่าง ๆ ที่นำมาทำการอภิวิเคราะห์นั้น มีขนาดอิทธิพลแตกต่างกันหรือไม่ หากว่างานวิจัยบางเรื่องมีค่าขนาดอิทธิพลแตกต่างจากงานวิจัยอื่น แสดงว่าผลการศึกษาแตกต่างจากงานวิจัยอื่นมากอาจต้องตัดงานวิจัยนั้นออกจากการอภิวิเคราะห์ก่อนที่จะนำเอาค่าขนาดอิทธิพลมาหาค่าเฉลี่ยต่อไป เว้นแต่จะมีขนาดกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่

การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของค่าขนาดอิทธิพลอาศัยสูตรต่อไปนี้ (Hedges and Olkins, ๑๙๘๕ : ๑๒๓, ๒๓๕)

ก. กรณีของงานวิจัยเชิงทดลองที่เป็น fixed effect model

$$\chi_{k-1}^2 = \frac{\sum_{i=1}^k (d_i - \bar{d})^2}{\sigma^2(d)}$$

ในเมื่อ $d =$ ค่าขนาดอิทธิพลที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว คือ

$$\chi_{k-1}^2 = \frac{\sum_{i=1}^k d_i}{\sigma^2(d)} \bigg/ \frac{\sum_{i=1}^k 1}{\sigma^2(d)}$$



$$\sigma^2_{(d)} = \text{ค่าประมาณของค่าความแปรปรวนของค่า } d \text{ คือ}$$

$$\sigma^2_{(d)} = \frac{n_E + n_C}{n_E n_C} + \frac{d^2}{2(n_E + n_C)}$$

ข. กรณีของงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

$$\chi^2_{k-1} = \sum_{i=1}^k (n_i - 3) (Z_i - Z_+)^2$$

ในเมื่อ Z_i = ค่า Fisher's Z ที่แปลงมาจากค่า r และ

Z_+ = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว

$$Z_+ = \sum_{i=1}^k w_i Z_i$$

และ

$$w_i = (n_i - 3) / \sum_{i=1}^k (n_i - 3)$$

ค. กรณีของงานวิจัยเชิงทดลองที่เป็น Categorical Model

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^m \frac{(d_{ij} - d_{++})^2}{\sigma^2(d_{ij})}$$

ในเมื่อ $d_{ij} = \left[\sum_{j=1}^m \frac{1}{\sigma^2(d_{ij})} \right]^{-1}$

$$d_{++} = \frac{\sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^m \frac{d_{ij}}{\sigma^2(d_{ij})}}{\sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^m \frac{1}{\sigma^2(d_{ij})}}$$

$$\hat{\sigma}^2(d_{ij}) = \frac{n_E + n_C}{n_E n_C} + \frac{d_{ij}^2}{2(n_E + n_C)}$$

๓. ตรวจสอบความคลาดเคลื่อนในการวัด (measurement error) สำหรับงานวิจัยที่เสนอค่าความเที่ยง (reliability) โดยสูตรดังนี้ (อ้างจาก อุทุมพร จามรมาน, ๒๕๓๑: ๓๑-๓๕)

ก. งานวิจัยเชิงทดลอง

$$d_c = \frac{d_i}{\sqrt{r_{xx}}}$$

ในเมื่อ d_i = ขนาดของอิทธิพล

r_{xx} = สัมประสิทธิ์ความเที่ยงของเครื่องมือวัดตัวแปร x

ข. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ :

$$r_c = \frac{r_{xy}}{\sqrt{r_{xx}} \sqrt{r_{yy}}}$$

ในเมื่อ r_c = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ปลดออกจาก
ความคลาดเคลื่อนในการวัด (correction for
attenuation)

r_{xy} = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนที่วัดได้จาก
แบบทดสอบของตัวแปรที่ ๑ และ ๒

r_{xx} = ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบของตัวแปรที่ ๑

r_{yy} = ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบของตัวแปรที่ ๒

อนึ่ง ในกรณีที่ค่า r_{xx} หรือ r_{yy} อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ระบุไว้จะกำหนด
ให้มีค่าสูงที่สุดคือ ๑.๐

๔. ตรวจสอบความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม (sampling error) โดยใช้สูตร
ดังต่อไปนี้ (Hunter and Others, ๑๙๔๒:๑๔๕)

ก. งานวิจัยเชิงทดลอง

$$\sigma_e^2 = S_e^2 = \frac{4(1 + d/8)k}{N}$$

และ $\sigma_d^2 = \sigma_d^2 - \sigma_e^2$

ข. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

$$\sigma_e^2 = S_e^2 = \frac{(1-r^2)^2 k}{N}$$

และ

$$\sigma_p^2 = \sigma_r^2 - \sigma_e^2$$

F - test, z-test และ χ^2 - test เป็นต้น แล้วแต่ลักษณะของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม และจุดประสงค์ของการวิจัย



สภานวทยบรการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษารังนี้ ใช้วิธีการต่าง ๆ แล้วแต่ลักษณะของข้อมูลที่จัดกลุ่มได้ หรือที่ไม่สามารถจะจัดกลุ่มได้ หรือแล้วแต่จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ตามลักษณะของตัวแปรรวมของกลุ่มงานวิจัยแต่ละกลุ่ม วิธีการต่าง ๆ นั้นได้แก่

ก. วิธีอภิวเคราะห์ (Meta-analysis) ใช้กับงานวิจัยลักษณะดังนี้

๑. งานวิจัยเชิงทดลอง
๒. งานวิจัยเชิงความสัมพันธ์

ข. วิธีสังเคราะห์ผลการวิจัย (Research Synthesis) ใช้กับงานวิจัยที่ไม่ใช่งานเชิงทดลอง หรือเชิงความสัมพันธ์ เช่น

๑. งานวิจัยเชิงสำรวจ
๒. งานวิจัยเชิงศึกษาเอกสาร
๓. งานวิจัยเชิงบรรยาย (เช่น การสร้างแบบทดสอบ หรือบทเรียน)
๔. งานวิจัยอื่น ๆ

งานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้ผู้วิจัยจะทำการสังเคราะห์ผลการวิจัย โดยวิธีการต่าง ๆ ของการสังเคราะห์ผลการวิจัย แล้วแต่ความเหมาะสม เช่น

๑. วิธีบรรยาย
๒. วิธีนับคะแนนเสียง
๓. วิธีนับรวมค่านัยสำคัญ (ซึ่งมีหลายวิธี) และ
๔. วิธีแจกนับ

๒. นำค่าขนาดของอิทธิพลหรือค่าสถิติอื่นที่คำนวณได้ไปทดสอบความมีนัยสำคัญ (ถ้าสามารถทำได้) ด้วยสถิติต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว ในบทที่ ๒

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การรวบรวม การวิเคราะห์ข้อมูล และการอภิวเคราะห์หรือการสังเคราะห์ผลการวิจัย ใช้สถิติทั้งชนิดบรรยาย (descriptive statistics) เช่น การหาค่า means, S.D. และค่าความถี่ เป็นต้น และใช้สถิติอ้างอิง (Inferential statistics) บางชนิดเช่น t-test.

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงการวิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยจะแยกเสนอออกเป็น ๒ ตอน ดังนี้

๑. ข้อมูลรูปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียน การสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ

๒. สภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไปนี้เป็นรายละเอียดของผลการวิจัยแต่ละตอน

ก. ข้อมูลรูปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยต่าง ๆ

การวิจัยครั้งนี้พบว่างานวิจัยต่าง ๆ จำนวน ๓๓๕ เรื่อง ที่ใช้เป็นตัวอย่างประชากรที่นำมาศึกษานั้น เมื่อจำแนกออกเป็นกลุ่มตัวแปร ๑๔ กลุ่มตามที่กำหนดไว้ในบทที่ ๓ ปรากฏว่าแต่ละกลุ่มมีงานวิจัยจำนวนแตกต่างกันดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๓ จำนวนงานวิจัยของแต่ละตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	หมายเหตุ
๑	การฟัง	๓๓	^๑ มีงานวิจัย ๓
๒	การฟังและพูด	๙	เรื่องที่จัดอยู่กลุ่ม
๓	การอ่าน	๕๔	ตัวแปรมากกว่า
๔	การเขียน	๑๓	๑ กลุ่ม
๕	โครงสร้างทางภาษา	๓๔	
๖	คำศัพท์	๒๐	
๗	ทักษะบูรณาการ	๒๘	
๘	บทเรียนโปรแกรม	๙	
๙	การทดสอบและประเมินผล	๕๑	
๑๐	ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน	๒๕	
๑๑	ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียน	๑๔	
	การสอนภาษา		
๑๒	การสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน	๑๔	
๑๓	ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๘	
๑๔	งานวิจัยด้านอื่น ๆ	๒๖	
	รวม	๓๓๕ ^๑	

จากตารางที่ ๓ จะเห็นได้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านมีมากที่สุด คือ ๕๔ เรื่อง รองลงมาคือ งานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล ซึ่งมี ๕๑ เรื่อง และงานวิจัยที่มีมากเป็นอันดับที่ ๓ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการฟัง ซึ่งมี ๓๓ เรื่อง งานวิจัยทั้ง ๑๔ กลุ่ม มีรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับสภาพของการวิจัย เหล่านี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงในรายละเอียดในข้อ ข. ต่อไป)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ต่อไปนี้เป็นข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยของตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรทั้ง ๑๔ กลุ่มดังกล่าวแล้ว

๑. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

ตารางที่ ๔ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ระดับความสามารถในการฟัง	๑๔	เฉลิมชัย (๒๕๒๑) นันทิยา (๒๕๒๓) นันทพร (๒๕๒๓) ระพีพรรณ (๒๕๒๓) นวลจันทร์ (๒๕๒๔) พรรณรัตน์ (๒๕๒๔) เพ็ญ (๒๕๒๔) จีรวรรณ (๒๕๒๔) เมวลักษณ์ (๒๕๒๕) จรรยา (๒๕๒๗) ลำควน (๒๕๒๗) ทมชนิยา (๒๕๒๖) กมลพรรณ (๒๕๒๙) สุพจน์ (๒๕๒๙)
๒	ระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และเขียน	๔	วนิดา (๒๕๒๓) กุสุมา (๒๕๒๓) วิไล (๒๕๒๓) อุบล (๒๕๒๓)
๓	วิธีสอนและสื่อการสอนฟัง	๔	ทิพวัลย์ (๒๕๑๘) ธนาธิป (๒๕๑๙) โกมุทพันธ์ (๒๕๒๒) อวารณ (๒๕๒๖)
๔	ความสัมพันธ์ระหว่างการฟัง และทักษะอื่น	๒	พยอม (๒๕๑๗) นาดิยา (๒๕๒๙)
๕	ความสามารถศักยภาพทางการ สื่อสารด้านการฟัง	๘	วิไลวรรณ (๒๕๒๖) รังสิต (๒๕๒๗) สุภา (๒๕๒๗) ชลาลัย (๒๕๒๘) สุกร (๒๕๒๙) โอธรา (๒๕๒๙) มัทนา (๒๕๓๐) สมพร (๒๕๓๐) แขนภา (๒๕๓๐)
	รวม	๓๓	

๑. ระดับความสามารถในการฟัง

ในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานประถมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่ ต่างก็อยู่ในระดับต่ำ นักเรียนมีปัญหาการฟังด้านความเข้าใจเหตุการณ์ที่พูดในบทสนทนา การเข้าใจข้อความที่ได้ยิน การเก็บใจความสำคัญของข้อความที่ฟัง และการเก็บรายละเอียดของข้อความที่ได้ยิน (เขาวลัษณ์, ๒๕๒๕; สุพจน์, ๒๕๒๙)

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่ามิจานวิจัยจำนวน ๗ เรื่องที่ศึกษาเรื่องระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนสะเดา (สงขลา) โรงเรียนโนและนอกเขตอำเภอเมือง นครราชสีมา และโรงเรียนในเขตการศึกษา ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่าสอดคล้องกันที่ว่าระดับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต่ำมาก นักเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอเมืองมีความสามารถในการฟังสูงกว่านักเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอ นักเรียนมีปัญหาในการเข้าใจข้อความและบทสนทนา รวมทั้งการออกเสียงพยัญชนะและสระในคำ แต่ไม่ค่อยมีปัญหาหนักในเรื่องเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค (เฉลิมชัย, ๒๕๒๑; ระพีพรรณ, ๒๕๒๒; จีรวัดณ์, ๒๕๒๔; เฟอร์ล, ๒๕๒๔; นวลจันทร์, ๒๕๒๔; พรรณรัตน์, ๒๕๒๔; ทมะนैया, ๒๕๒๘) รายละเอียดจะพบได้จากตารางที่ ๕-๖ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔ ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียน ๒๙ แห่ง ในเขตการศึกษาที่ ๑, ๒, ๔, ๕ และ ๕ ในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดบางแห่ง

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	แหล่งข้อมูล	n	k, KR ₂₁	\bar{X} (%)	df	MS _b	MS _w	F
๑	จิรวัดน์ (๒๕๒๔)	เขต ๑	๒๕๔	๗๐:๐.๗๘***	๕๒.๕๘	๕,๒๘๘	๑๔๑๓.๖๖	๔๒.๘๘	<.๐๕
๒	เพ็ญศรี (๒๕๒๔)	เขต ๒	๒๒๖	๗๐:๐.๗๘***	๔๖.๗๑	๔,๒๒๑	๑๐๒๓.๒๕	๓๐.๘๑	<.๐๕
๓	ระพีพรรณ (๒๕๒๔)	เขต ๓	๒๕๕	๘๐:๐.๘๖	๕๓.๐๘	๖,๒๘๘	๘๒๖.๓๒	๔๔.๘๘	<.๐๕
๔	นวลจันทร์ (๒๕๒๔)	เขต ๔	๒๔๒	๗๐:๐.๗๘***	๔๘.๐๑	๕,๒๒๖	๘๗๗.๑๘	๓๕.๓๘	<.๐๕
๕	พรรณนัศมี (๒๕๒๔)	เขต ๕	๒๐๑	๗๐:๐.๗๘***	๔๐.๑๘	๔,๑๘๖	๓๓๓.๗๘	๔๕.๘๐	<.๐๕
	รวม	๕ เขต	๑๑๗๘		๔๗.๓๓	๒๔,๑๔๘	๓๑๐.๐๑	๓๘.๘๗	๒๒.๗๖ ^๖
๖	ทมนैया (๒๕๒๘)**	อ.สขเดา สงขลา	๘๘	๗๒	๔๖.๐๖				
๗	เฉลิมชัย (๒๕๒๑)	อ.เมือง นครราชสีมา	๒๑๐	๑๒๐	๕๖.๑๘				

* P < 0.5 ** ความสามารถด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร

*** เครื่องมือชุดเดียวกัน

จากตารางที่ ๕ แสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้วระดับความสามารถด้านการฟัง (ชั้นกลไก ชั้นความรู้ ชั้นถ่ายโอน ชั้นสื่อสาร และชั้นวิพากษ์วิจารณ์) ของนักเรียน ๒๔ โรงเรียนในเขตการศึกษา ๕ เขต ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง (ค่อนข้างต่ำ) คือ $\bar{X} = 47.93\%$ โดยนักเรียนในเขตการศึกษาที่ ๑ มีความสามารถโดยเฉลี่ยสูงกว่าของเขตอื่น ๆ และนักเรียนในเขตการศึกษาที่ ๕ มีระดับความสามารถต่ำที่สุด และโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับอ่อนมาก ($\bar{X} = 40.19\%$) นักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ในแต่ละเขตมีระดับความสามารถในการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และอาจกล่าวสรุปได้ด้วยว่า โดยทั่ว ๆ ไปแล้วระดับความสามารถของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้ง ๕ เขตการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง (ค่อนข้างต่ำ) และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ส่วนในต่างจังหวัดนั้น ผลการวิจัยพบว่าระดับความสามารถโดยเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง และนอกเขตอำเภอเมืองของจังหวัดนครราชสีมา อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 57.19\%$) และความสามารถด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา อยู่ในระดับอ่อนมาก ($\bar{X} = 36.06$)

ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในโปรแกรมภาษาในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีระดับความสามารถในการฟังปานกลาง (ประมาณ ๔๐%-๖๐%) ทักษะที่มีปัญหามากที่สุดคือความเข้าใจในข้อความและบทสนทนา (หนันทียา, ๒๕๒๓) สำหรับในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟังของนักเรียนในเขตการศึกษา ๒ และ ๓ ในกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับต่ำ นักเรียนมีปัญหาการฟังระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ การถ่ายโอน และการสื่อสาร (จรรยา, ๒๕๒๗: ลำดวน, ๒๕๒๗)

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๖ ระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียน ๘ แห่งในเขตการศึกษาที่ ๒ และ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานคร และของชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ อีกรายแห่ง

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	แหล่งข้อมูล	nk,	KR _{๒๑}	\bar{X} (%)	df	MS _b	MS _w	F
๑	ลำดาวน (๒๕๒๗)	เขต ๒	๓๑๕	๕๐:๐.๘๘***	๔๐.๔๖	๓,๓๑๑	๘๕๘.๒๔	๕๕.๘๓	<.๐๕
๒	จรรยา (๒๕๒๗)	เขต ๓	๓๑๕	๕๐:๐.๘๘***	๕๒.๑๖	๓,๓๑๑	๔,๗๕๖.๐๐	๔๐.๐๘	<.๐๕
	รวม	๒ เขต	๖๓๐	๕๐:๐.๘๘	๔๖.๓๑	๖,๖๒๒	๒,๘๐๗.๑๒	๔๗.๔๖	๕๙.๑๕*
๑	เยาวลักษณ์ (๒๕๒๕)** (ป.๖)	สาทิต (ส.ก)	๒๕๙	๖๐:๐.๘๒	๕๒.๐๓				
๒	สุพจน์ (๒๕๒๙)**	อ.เมือง เชียงใหม่	๔๐๓	๔๐:๐.๖๐	๔๐.๒๔				

* $P < 0.5$: ** ความสามารถด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร

*** เครื่องมือชุดเดียวกัน

จากตารางที่ ๖ จะเห็นได้ว่าความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในเขตการศึกษาที่ ๒ และ ๓ ในกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับต่ำ (ต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ = ๖๐%) คือ $\bar{X} = 0.46.31\%$ ความสามารถด้านการฟังของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ในแต่ละเขตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ ในโรงเรียนสาทิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยเฉลี่ยแล้วก็อยู่ในระดับต่ำ (ต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ = ๖๐%) เช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษมีระดับความสามารถในการฟังต่ำและมีปัญหาในการฟังทั้งในด้านการฟังเสียงพยัญชนะและสระ เสียงเน้นหนักสูงต่ำในประโยคและความเข้าใจข้อความและบทสนทนา (นั่นทพร. ๒๕๒๓)

๒. ระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และเขียน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ (รวม ๑๒ แห่ง) มีความสามารถในการฟังระดับปานกลาง การอ่านและการเขียนอยู่ในระดับต่ำ ความสามารถเหล่านี้อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่คาดหวังไว้คือ ๘๐%, ๙๐%, และ ๘๐% และพบว่าความสัมพันธ์ของความสามารถเหล่านี้มีอยู่ในระดับต่ำ ($r_{xy} = 0.37-0.45$) แต่มีนัยสำคัญ (วนิดา, ๒๕๒๓; กุสุมา, ๒๕๒๓; วิไล, ๒๕๒๓; อุบล, ๒๕๒๓) ซึ่งรายละเอียดจะพบได้ในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ ระดับความสามารถด้านการฟัง อ่าน และเขียนของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี เอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ (ปี ๒๕๒๓)

ที่	ผู้ช่วยและปีที่วิจัย	ก	ฟัง*	อ่าน*	เขียน*
			\bar{X} (%)	\bar{X} (%)	\bar{X} (%)
๑	อุบล (๒๕๒๓)	๗๙	๕๘.๘๕	๓๖.๒๘	๔๐.๕๗
๒	วิไล (๒๕๒๓)	๘๔	๖๓.๘๐	๓๗.๘๔	๔๐.๐๗
๓	วนิดา (๒๕๒๓)	๓๖	๖๐.๑๗	๔๗.๖๐	๓๖.๕๕
๔	กุสุมา (๒๕๒๓)	๖๕	๕๕.๑๘	๓๙.๗๕	๔๒.๒๘
	รวม	๒๖๔	๕๙.๗๐	๓๙.๑๗	๔๐.๓๔

* งานวิจัยทั้ง ๔ เรื่องใช้เครื่องมือชุดเดียวกัน

จากตารางที่ ๗ แสดงให้เห็นว่าระดับความสามารถด้านการฟังของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคเหนือ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 59.70$) ส่วนด้านการอ่านและการเขียนนั้น นักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 39.17; 40.34$)

๓. วิธีสอนและสื่อการสอนฟัง

ในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ผลการวิจัยพบว่าบทเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนเสียงเน้นหนัก (stress) จังหวะ (rhythm) และระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าผู้ที่เรียนตามวิธีปกติในทุก ๆ ด้านอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลด้านการออกเสียงสูงต่ำ มีสูงมาก และแตกต่างจากผู้ที่ไม่ได้ใช้บทเรียนนี้มาก ($\bar{X} = 90.15 : 57.58$) รองลงมาคือด้านการออกเสียงเน้นหนัก แต่ด้านการออกเสียงจังหวะแตกต่างกันไม่มากนัก (ทิพวัลย์, ๒๕๒๒)

ในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการฟังของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ระหว่างการสอนในห้องเรียนและการสอนในห้องปฏิบัติการภาษา ผลจากการทดสอบ ๕ ครั้ง ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (โกมุทพันธุ์, ๒๕๒๒) และการสอนฟังชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โดยวิธีการใช้สื่อประสมหลายอย่างกับวิธีการสอนปกติในห้องเรียน ผลปรากฏว่าวิธีทั้งสองนี้ทำให้สัมฤทธิ์ผลในการฟังแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เช่นกัน แต่ว่าการสอนวิธีแรกทำให้ผู้เรียนมีเจตคติในการเรียนดีกว่าวิธีที่ ๒ (อรวรรณ, ๒๕๒๖)

นอกจากนี้ผลการวิจัยเปรียบเทียบประสิทธิภาพของตำราเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของวิทยาลัย ๓ แห่ง คือ English for College Students, Success with English และ Practice and Progress ปรากฏว่านักศึกษาที่ใช้ตำราเล่มที่ ๑ มีสัมฤทธิ์ผลในการฟังมากที่สุด ส่วนผู้ที่ใช้ตำราเล่มที่ ๓ มีสัมฤทธิ์ผลรวมในการฟังและการอ่านมากกว่าการใช้ตำราเล่มอื่น (ชนาธิป, ๒๕๑๙)

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและทักษะหรือปัจจัยอื่น

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการฟังของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้าง คำศัพท์ และการจำแนกเสียงอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($R = 0.57$) ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการฟังสูง จะมีความสามารถในทักษะอื่นที่กล่าวแล้วสูงกว่าผู้เรียนที่มีทักษะการฟังต่ำอย่างมีนัยสำคัญ (พยอม, ๒๕๑๗) นอกจากนี้ยังพบว่า (๑) กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (๒) ความรู้ในการใช้ภาษาในแต่ละสังคมและสถานการณ์ (๓) ความรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และ (๔) กลวิธีในการสื่อความหมายเป็นปัจจัย (factors) ที่มีความสัมพันธ์ร่วมกับความสามารถศักยภาพการสื่อสารด้านการฟังในระดับปานกลาง ($R = 0.59$) ปัจจัยเหล่านี้สามารถรวมกันทำนายความสามารถดังกล่าวของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษได้ประมาณร้อยละ ๓๕ (นาตยา, ๒๕๒๙)

๕. ความสามารถศักยภาพการสื่อสารด้านการฟัง (Communicative Competence In Listening)

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๘ ระดับความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในเขตกรุงเทพมหานคร และความสัมพันธ์ระหว่างการวัดการฟังโดยตรงและทางอ้อม

ที่	ผู้วิจัยและผู้วิจัย	เขต	n	โครงสร้าง		การสอน		r_{xy}
				วัดทางตรง		วัดทางอ้อม		
				\bar{X} (%)	r_{te}	\bar{X} (%)	r_{te}	
๑	คูการ์ (๒๕๒๙)	๑	๓๒๐	๔๙.๕๒	๐.๗๖	๗๐.๔๕	๐.๘๕	๐.๗๑
๒	มัทนา (๒๕๒๙)	๒	๓๗๐	๔๒.๑๔	๐.๗๗	๖๖.๗๔	๐.๘๕	๐.๕๖
๓	สุภา (๒๕๒๙)	๔	๒๔๑	-	-	๓๘.๔๕	๐.๘๒	-
๔	สมพร (๒๕๒๗)	๖	๓๒๔	๕๗.๑๓	๐.๗๖	๗๕.๓๓	๐.๘๕	๐.๖๙
๕	โอริสา (๒๕๒๙)	๗	๒๗๗	๖๒.๕๒	๐.๗๙	๘๒.๖๙	๐.๘๕	๐.๕๕
๖	แขนภา (๒๕๒๙)	๘	๓๑๖	๔๕.๑๕	๐.๗๖	๖๒.๔๘	๐.๘๔	๐.๗๕
๗	รังสิต (๒๕๒๗)	๑	๔๒๑	-	-	๓๙.๘๑	๐.๘๒	-
๘	ชลาลัย (๒๕๒๗)	๙	๒๕๙	-	-	๔๘.๘๗	๐.๖๙	-
	รวม \bar{X} และ r_{xy}	๗	๒๕๑๙	๕๐.๗๓	๐.๗๗	๖๐.๕๑	๐.๘๒	๐.๖๕*

$$* p < 0.5, \quad \sigma_r^2 = 0.006, \quad \sigma_e^2 = 0.001 \quad \text{และ} \quad \chi^2 (4) = 19.02$$

จากตารางที่ ๘ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในเขตการศึกษาที่ ๑, ๒, ๔, ๖, ๗, ๘ และ ๙ ในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการวัดโดยตรง คือการฟังจากเครื่องบันทึกเสียงแล้วตอบคำถามโดยการเลือกตัวเลือก (\bar{X} = 50.73% จากเกณฑ์ 60%) และมีความสามารถในระดับปานกลางเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการวัดทางอ้อม คือการอ่านคำถามแล้วตอบคำถาม (\bar{X} = 60.51) และพบว่าการวัดความสามารถศักยภาพด้าน

การฟังเพื่อการสื่อสารด้วยแบบทดสอบ ๒ ชนิดได้ผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลการวัดมีความสัมพันธ์กันโดยเฉลี่ยแล้วในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56-0.75$ หรือ $r_{xy} = 0.65$) และขนาดของความสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($\chi^2 (4) < 0.05$) แสดงว่าการวัดทั้ง ๒ ลักษณะใช้แทนกันไม่ได้ (รังสิต, ๒๕๒๗: สุภา, ๒๕๒๗: สุภร, ๒๕๒๙: โอริสา, ๒๕๒๙: มีทนา, ๒๕๓๐: สัมพร, ๒๕๓๐: แชนภา, ๒๕๓๐)

อนึ่งผลการวิจัยยังพบว่าความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนประจำจังหวัดในต่างจังหวัด คือร้อยเอ็ดและโรงเรียนในเขตการศึกษา ๙ อยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำมาก ($\bar{X} = 48.87\%$ จากเกณฑ์พอใช้ = 60%) ปัญหาที่พบมากในการฟังคือการเข้าใจสาระสำคัญของข้อความ(วิไลวรรณ, ๒๕๒๖; ชลาลัย, ๒๕๒๘)

๒. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและพูด

ตารางที่ ๙ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและพูด

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความสามารถในการฟังและพูด	๒	นิตยา (๒๕๒๖) จุฬารัตน์ (๒๕๒๘)
๒	วิธีการสอนฟังและพูด	๕	สิทธิชัย (๒๕๑๗) เฉลียวศรี (๒๕๒๐) พณู (๒๕๒๖) สุชาติ และคณะ (๒๕๒๖) อดุลย์ (๒๕๒๗)
๓	ความสามารถในการออกเสียง และปัญหา	๒	ประไพศรี (๒๕๑๕) ทิพย์วรรณ (๒๕๒๕)
	รวม	๙	

๑. ความสามารถในการฟังและพูด

ผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีระดับความพิจารณาในการฟังต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญกล่าวคือครูที่มีความสามารถในการฟังสูงจะมีความสามารถในการพูด ได้ถูกต้องและคล่องแคล่วมากกว่า (จุฑาภรณ์, ๒๕๒๘) และพบว่านักศึกษาฝึกหัดครูที่ เรียนการพูดโดยวิธีใช้กิจกรรมการละครช่วย มีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว รวมทั้งมีความพยายามในการสื่อสารมากกว่านักศึกษาที่เรียนการพูดโดยวิธีการฝึก ตามรูปประโยคเท่านั้น แต่ว่าคุณภาพของข้อมูลในการสื่อสารและสำเนียงแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญ (นิตยา, ๒๕๒๖)

๒. วิธีการสอนฟังและพูด

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ การสอนการพูดโดยวิธีใช้ สื่อประสม (instructional multimedia method) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการพูดสูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติทั่วไปเป็นอย่างมาก ($\bar{X} = 39.13:35.07$) และมีนัยสำคัญ (วรตาภรณ์, ๒๕๒๙) และยังพบว่าการสอนการฟังและพูดโดยวิธีสอน แบบกลุ่มสัมพันธ์ (community language learning approach) ทำให้ผู้เรียน มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าการเรียนรู้โดยวิธีปกติทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญด้วย (ทณู, ๒๕๒๖) และ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่านักเรียนที่เรียนการฟังและพูดโดยวิธีสอนแบบ มนุษย์นิยม (humanistic approach) มีความสามารถในการฟังและการพูด ต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีประเพณีนิยม (conventional approach) อย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ว่ามีความสามารถในทางการพูดมากกว่าและผู้เรียนมีเจตคติในการเรียนดีกว่าด้วย (อดุลย์, ๒๕๒๗)

สำหรับในมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการฟัง และการพูดของนักศึกษาในวิทยาลัยครูที่เรียนโดยวิธี functional-notional-based กับวิธี structural-based ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เฉลียวศรี, ๒๕๒๐) และยัง พบอีกว่าการสอนให้นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูงของวิทยาลัยครูออกเสียงทาบหลังสองเสียง (final clusters) ที่มีเสียงหยุด

ชนิดอโฆษะปรากฏอยู่โดยครูไทยใช้ห้องปฏิบัติการภาษาทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนได้ต่างจากการสอนโดยครูเจ้าของภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ได้ผลดีกว่าการสอนโดยครูไทยในห้องเรียนเท่านั้นและยังพบว่าความแตกต่างทางเพศไม่มีผลต่อการเรียนการออกเสียงด้วยวิธีทั้งสามแต่อย่างใด (สิทธิชัย, ๒๕๑๗) ส่วนในมหาวิทยาลัยนั้นพบว่าการสอนการฟังและการพูด ๕ วิธีคือ (๑) ให้ผู้เรียนเรียนเองในห้องปฏิบัติการแล้วมาเรียนการฟังและการพูด (๒) ให้ผู้เรียนเรียนการฟังและการพูดและเรียนแบบฝึกหัดที่คู่ขนานกับแบบฝึกหัดที่จะใช้เรียนเองนอกชั้นเรียน (๓) เรียนการฟังและการพูด (๔) เรียนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา ในครึ่งภาคเรียนแรกและเรียนการฟังและการพูดในครึ่งภาคเรียนหลัง และ (๕) เรียนการฟังและการพูดในครึ่งภาคเรียนแรกและเรียนการฟังและการพูดด้วยตนเองในครึ่งภาคเรียนหลัง ผลปรากฏว่าในกรณีเรียนระยะเวลาที่เท่ากันนั้นการเรียนการสอนทั้ง ๕ วิธีไม่ได้ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแต่มีแนวโน้มแสดงว่าผู้เรียนตามวิธีที่ ๕ มีความสามารถทางการฟังดีกว่า และผู้เรียนตามวิธีที่ ๒ และ ๓ มีความสามารถทางการพูดดีกว่ากลุ่มอื่น (สุชาติ และคณะ, ๒๕๒๖)

๓. ความสามารถในการออกเสียง (pronunciation)

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ นักเรียนจากโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนประชาบาล ที่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกเสียงพยัญชนะจากคำที่มีหน่วยเสียงแตกต่างกันเพียงหน่วยเสียงเดียว (minimal pairs) ได้ถูกต้องมากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษมาก่อนเลยอย่างมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 25.20:23.58$) นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถดังกล่าวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทั้ง ๒ กลุ่มหรือเมื่อรวมกลุ่มกันแล้ว (ประไพศรี, ๒๕๑๕)

ส่วนปัญหาในการออกเสียงนั้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในวิทยาลัยครูสวนกลาง มีปัญหามากที่สุดในการใช้ระดับเสียงผิดอันดับรองลงมาคือการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำ อันดับที่สามคือการออกเสียงเน้นหนักในคำ (stress) ผิดตำแหน่ง ส่วนการออกเสียงสระนั้น พบว่ามีปัญหาน้อยมาก และยังพบว่าสาเหตุของความผิดพลาดในการออกเสียงนั้นเกิดจาก (๑) การแทรกแซงของ

ภาษาไทย (๒) การสะกดคำที่คล้ายกันแต่ออกเสียงแตกต่างกัน และ (๓) การพ้อง
 เผลอของนักศึกษาเอง (ทิพย์วรรณ, ๒๕๒๕)

๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ตารางที่ ๑๐ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์	๖	ชนิษฐา (๒๕๒๑) นพรัตน์ (๒๕๒๑) ประสิทธิ์ (๒๕๒๓) ทศนิยม (๒๕๒๔) วิลาวัลย์ (๒๕๒๕) สุสดี (๒๕๒๗)
๒	ประสิทธิภาพของสื่อการสอน การอ่านเชิงวิเคราะห์	๑	พรเทวี (๒๕๒๘)
๓	ปัญหาในการอ่าน	๓	พินทิพย์ (๒๕๑๕) พัฒน์ (๒๕๒๐) กรุณา (๒๕๒๔)
๔	ความสามารถในการอ่านของครู	๑	วัชรีย์ (๒๕๒๓)
๕	ความสามารถในการอ่านเข้าใจ	๑๒	ดารณี (๒๕๑๖) สมจิตต์ (๒๕๑๗) กุลสุมา ความ (๒๕๑๙) ธีรวิมล (๒๕๒๑) เสงี่ยม (๒๕๒๑) อังคนา (๒๕๒๔) อิศรา (๒๕๒๔) อุไร (๒๕๒๔) กอบลาก (๒๕๒๖) คณินใจ (๒๕๒๖) ประภาศรี (๒๕๒๖) บงกช (๒๕๒๘)
๖	วิธีการสอนอ่าน	๑๕	ปัทมา (๒๒๗) ปรีญา (๒๕๑๙) สารวิ (๒๕๒๓) กมลรัตน์ (๒๕๒๓) ฉลวย (๒๕๒๔) กัญสิทธ์ (๒๕๒๔) บัลลังก์ (๒๕๒๓) เทญสุช (๒๕๒๗) สุทัศน์ (๒๕๒๗) แสงระวี (๒๕๒๘) สุมาลี (๒๕๒๙) สุธีรา (๒๕๒๙)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๗	ระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่อง ในการอ่าน (readability of a text)	๘	สมใจ (๒๕๒๖) ประหมอม (๒๕๒๖) กาญจนา (๒๕๒๗) สุเกียรติ (๒๕๒๗) นิตยา (๒๕๒๗) จรงค์ษ์ (๒๕๒๗) วรณี (๒๕๒๙) พัชรี (๒๕๓๐)
๘	การประเมินความน่าอ่านของ หนังสืออ่านประกอบ	๑	กมลวรรณ (๒๕๒๙)
๙	ความสัมพันธ์ระหว่างความ สามารถในการอ่านกับระดับประกอบอื่น	๖	ผจงกาญจน์ (๒๕๒๐) ย่าใจ (๒๕๒๑) เพชรา (๒๕๒๓) บุญจรรยาภรณ์ (๒๕๒๔) กัญญาทิพย์ และผาน (๒๕๒๖) สมปอง (๒๕๒๘)
๑๐	ชนิดของค่าถกถามการอ่านในแบบเรียน	๑	เส็นท์ (๒๕๒๙)
	รวม	๕๔	

๑. การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษในกลุ่มวิทยาลัยครู
ในกลุ่มนครหลวง กลุ่มภาคกลาง และกลุ่มตะวันออกเฉียงเหนือมีความสามารถในการอ่าน
เชิงวิพากษ์วิจารณ์ในระดับค่อนข้างต่ำ หรือในระดับคับข้องใจ (frustrating level)
กล่าวคือ $\bar{X} = 42\%-57\%$ ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ซึ่งพบว่าความสามารถของ
ผู้เรียนทั้ง ๒ ภาษาสัมพันธ์กันต่ำแม้ว่ามีนัยสำคัญ ($r_{xy} = 0.40$) นักศึกษาชายและ
หญิงมีความสามารถในการอ่านดังกล่าวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ปัญหาที่สำคัญ
ในการอ่านคือการสรุปความ รองลงมาคือการตีความ ส่วนการสันนิษฐาน การอนุมานและ
การประเมินผลมีปัญหาน้อยที่สุด (นพรัตน์, ๒๕๒๑; ประสิทธิ์, ๒๕๒๓; ทัดนิย์, ๒๕๒๔)

ส่วนความสามารถในระดับตีความของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓-๔ ของวิทยาลัยครูในกลุ่ม นครหลวงและนครปฐมนั้น พบว่าอยู่ในระดับดับข้อใจเช่นกัน ($\bar{X} = 60\%$) ทั้งในด้านการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปเรื่อง ความสามารถดังกล่าวนี้ของนักศึกษาแต่ละวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญ (ชินษฐา, ๒๕๒๑; พุสดี, ๒๕๒๗) นอกจากนี้พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ส่วนมากมีความสามารถในการอ่านระดับการตีความอยู่ในเกณฑ์ต่ำในทุกทักษะ (วิลาวัลย์, ๒๕๒๕)

๒. ประสิทธิภาพของสื่อการสอนการอ่านเชิงวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า (พรเทวี, ๒๕๒๘) ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่ได้รับการฝึกฝนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์โดยใช้แบบฝึกหัดการอ่านเชิงวิเคราะห์แล้ว จะสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์เพิ่มขึ้นได้อย่างมาก แล้วจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์และการอ่านเข้าใจความได้สูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติทั่วไปเป็นอย่างมากและอย่างมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 48.4:15.20$ และ $15.90:10.44$)

๓. ปัญหาในการอ่าน

ปัญหาในการอ่านในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าปัญหาที่สำคัญมากก็คือ ปัญหาที่ผู้เรียนไม่เข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและคำศัพท์และพบว่าความรู้เรื่องระบบเสียงและตัวอักษรมีประโยชน์ต่อการอ่านของผู้เรียนมาก (กรรณา, ๒๕๒๔)

ส่วนปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่สำคัญมากที่สุดคือปัญหาด้านคำศัพท์และสำนวนภาษา รองลงมาคือโครงสร้างภาษา การเข้าใจความคิดเห็น ปรัชญาและวัฒนธรรมของผู้เขียน (พัฒน์, ๒๕๒๐) ความผิดพลาดในการอ่านเข้าใจความมีความสัมพันธ์กับความผิดพลาดที่เกิดจากความไม่รู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์และไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.52$ และ 0.48 ตามลำดับ) และความไม่รู้ความหมายคำศัพท์สัมพันธ์กับความไม่รู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.62$) เช่นกัน แต่ความสัมพันธ์กันทุกกรณีมีนัยสำคัญ (พิณทิพย์, ๒๕๑๕)

๔. ความสามารถในการอ่านของครู

ผลการวิจัยความสามารถในการอ่านของครูภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูทั่วประเทศพบว่า (วัชรวิ. ๒๕๒๓) ผู้ที่มีวุฒิปริญญาโทมีความสามารถสูงกว่าผู้ที่มีวุฒิปริญญาตรีและผู้สำเร็จปริญญาโทจากในประเทศและต่างประเทศมีความสามารถไม่แตกต่างกัน ปัญหาในการอ่านที่พบมากคือการหาที่มืดในข้อความที่อ่าน

๕. ความสามารถในการอ่านเข้าใจความ

ผลการวิจัยพบว่า (อิสรา, ๒๕๒๔) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กลุ่มที่ใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษชุดของกรมวิชาการ และกลุ่มที่ใช้สื่อการสอนชุดของกรมสามัญศึกษา ต่างมีสัมฤทธิ์ผลภายหลังการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษยังคงอยู่ในระดับเดิม นักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนของกรมวิชาการมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้สื่อของกรมสามัญศึกษา

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ผลการวิจัยพบว่า (อังคณา, ๒๕๒๔, ประภาศรี, ๒๕๒๖) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับการถ่ายโอน (transfer) การสื่อสาร (communication) และการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) ของนักเรียน โรงเรียนรัฐบาลอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}^0 < 70\%$) และความสามารถในการอ่านเกี่ยวกับการหาใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การหาเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้าของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของจังหวัดชัยนาทอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ส่วนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้นพบว่า (สมจิต, ๒๕๑๗) ความสามารถในการอ่านเข้าใจความของนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับต่ำ นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านมากกว่านักเรียนชายและความสามารถในการเข้าใจประโยคแปลความ ขยายความและตีความของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.47-0.59$) และบุคลิกภาพมีผลต่อการอ่านเข้าใจความอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือผู้เรียนที่ชอบเก็บตัวเมื่อเรียนการอ่านโดยวิธีใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมตามคู่มือจะมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเข้าใจความต่ำกว่าผู้เรียนที่ชอบแสดงตัว (บงกช, ๒๕๒๔)

หนึ่งสำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น การวิจัยพบว่า (เล็งยม, ๒๕๒๑) ความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างลึก (deep structure) ของประโยคและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.80$) และมีนัยสำคัญ และมีการถ่ายโอน (transfer) ความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาไทยไปยังความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษพอประมาณ ($r_{xy} = 0.52$) แต่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้ในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่า (กอบลาภ, ๒๕๒๖) นักศึกษาในระดับชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน มีระดับความสามารถในการอ่านอังกฤษเทียบเท่าระดับ grade ๖ ของอเมริกา มีความสามารถด้านคำศัพท์ระดับปานกลาง และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเดาคำศัพท์จากบริบท (context) ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.50$) และพบว่านิสิตและนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเฉลี่ยแล้วมีระดับความสามารถในการอ่าน (และการเขียน) ปานกลาง ความสามารถในการอ่านและเขียนสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.35-0.45$) และเพศมีผลอย่างไม่มีนัยสำคัญต่อการอ่าน (กุสุมา, ๒๕๑๙) และยังพบอีกว่านักศึกษาในวิทยาลัยการดำปีที่ ๑ มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำมาก (คือทำคะแนนได้ประมาณ ๓๒% เท่านั้น) ทั้งการอ่านระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ (คณิงนิจ, ๒๕๒๖)

ส่วนระดับความสามารถในการอ่านและการเรียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูในภาคการศึกษา ๘ วิทยาลัยครูพระนคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยศิลปากร (ทับแก้ว) พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง แต่ว่าความสามารถของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยศิลปากร มีสูงกว่าของนักศึกษาในวิทยาลัยครู (อุไร, ๒๕๒๒; ธีรรูฉมิ, ๒๕๒๑) นอกจากนี้ยังพบว่า (ดารณี, ๒๕๑๖) ในระดับชั้นปีที่ ๔ นั้น ความสามารถในการอ่านจับใจความ ทารายละเอียด การทำนายเหตุการณ์ การตีความ และการอ่านเชิงอนุมานมีผลต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($z = 0.20-0.31$) ทักษะต่าง ๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญในระดับค่อนข้างต่ำ เช่นเดียวกัน ($r_{xy} = 0.20-0.69$)

๖. วิธีการสอนอ่าน

ผลของการวิจัยพบว่า (ปีทมา, ๒๕๑๗) การสอนอ่านด้วยวิธีกระบวนการกลุ่ม (group process) กับวิธีปกติทั่วไปแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญและจากการเปรียบเทียบความเข้าใจความภาษาอังกฤษที่มีและไม่มีการนำเรื่องในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ พบว่า (ฉลวย, ๒๕๒๔) การนำเรื่องด้วยบทสรุปเป็นภาษาไทยหรือเป็นภาษาอังกฤษ หรือการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับการไม่มีการนำเรื่องเลย ปรากฏว่าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นั้นพบว่า (เพ็ญศรี, ๒๕๒๗; สุนทรี, ๒๕๒๗) ผลการเรียนรู้การอ่านเข้าใจความวิธีที่ให้เพื่อนสอนและวิธีเรียนด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และการสอนอ่านโดยวิธีให้ผู้เรียนได้รับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านก่อน หลัง หรือระหว่างการอ่านก็ทำให้ผลการอ่านเข้าใจความของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ผลการวิจัยพบว่า (สุทัศน์, ๒๕๒๗) ความสามารถในการอ่านของผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีฝึกทักษะการอ่าน (reading skill) มีสูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีการแปล หรือวิธีการวิเคราะห์ข้อเขียนอย่างมีนัยสำคัญ และวิธีการแปลมีผลดีต่อการอ่านมากกว่าวิธีการวิเคราะห์ข้อเขียน และพบว่า (สุธีรา, ๒๕๒๙) การใช้เอกสารจริง (authentic materials) ในการสอนอ่าน ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ มีความสามารถในการอ่านได้สูงกว่าการใช้หนังสือแบบเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และการสอนการอ่านโดยการให้ผู้เรียนรู้จักการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (context) ทำให้นักเรียนมีความสามารถสูงกว่าการเรียนโดยวิธีการสอนปกติทั่วไป วิธีการแปล หรือวิธีการใช้แบบฝึกหัด cloze อย่างมีนัยสำคัญ แต่วิธีการใช้แบบฝึกหัด cloze ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าการสอนโดยวิธีการแปล (กมลรัตน์, ๒๕๒๓; กัยสิทธิ์, ๒๕๒๔) นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้นวิธีสอนอ่านโดยอาศัยฐานทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (psycholinguistic-based instruction) วิธีสอนแบบกลุ่มเอกัตภาพ (individualized group instruction) และการสอน Top-level Structures ของสิ่งที่อ่าน สามารถทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างมากและได้ผลดีกว่าการสอนโดยวิธีทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ (อุบล, ๒๕๓๐; มนนิภา, ๒๕๓๐; วไลพร, ๒๕๓๐)

สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นั้น ผลการวิจัยพบว่า (บัลลังก์, ๒๕๒๖) การสอนอ่านโดยวิธี ๙ ขึ้น กับวิธีการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่า องค์ประกอบด้านเนื้อหาของเรื่อง เช่นแนวคิดของเรื่อง ประเภทของเรื่อง การดำเนินเรื่องตัวละคร และฉากของเรื่อง ที่นักเรียนอ่านต่างก็มีผลต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญแต่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($z = 0.23-0.32$) และความรู้อื่น ๆ ดังกล่าวนี้ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระดับค่อนข้างต่ำ แม้ว่าจะมีนัยสำคัญ ($r_{xy} = 0.13-0.27$)

อนึ่งผลการวิจัยพบว่า การสอนอ่านในระดับมหาวิทยาลัย โดยวิธีใช้และไม่ใช้การฟังประกอบจากเครื่องบันทึกเสียงทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ปริญญา, ๒๕๑๙) แต่การสอนการอ่านโดยวิธีการวิเคราะห์ข้อความที่สอนได้ผลดีกว่าการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญ (นันทนา, ๒๕๒๕) การสอนอ่านโดย ๑) วิธีการนำเสนอเรื่องย่อ ๒) วิธีนำด้วยโครงเรื่อง ๓) วิธีนำด้วยคำถามที่เกี่ยวข้อง และ ๔) วิธีที่ไม่มีมีการนำเรื่อง ปรากฏว่าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สารภี, ๒๕๒๓) และยังพบอีกว่าการสอนอ่านด้วยเครื่องมือคอมพิวเตอร์สำหรับผู้เรียนในระดับปริญญาโทนั้น สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพิ่มมากขึ้นกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติมากพอสมควรและมีนัยสำคัญ (แสงระวี, ๒๕๒๙)

๗. ระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่องในการอ่าน

จากการศึกษาระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่องของแบบเรียนต่าง ๆ ที่ใช้ในชั้นมัธยมศึกษา พบว่าเมื่อวัดด้วย Fry Readability Scale แล้ว หนังสืออ่านนอกเวลาของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๒๐ เล่ม อยู่ในระดับ ๒, ๖ และ ๗ อย่างละ ๔ เล่ม นอกนั้นอยู่ในระดับ ๓-๕ อย่าง ๒-๓ เล่ม โดยทั่วไปผู้เรียนมีระดับความรู้ความสามารถต่ำกว่าระดับความยากง่ายของแบบเรียน (สมใจ, ๒๕๒๖) ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นั้น หนังสืออ่านนอกเวลาซึ่งมี ๕๖ เล่มนั้น โดยมากมีความยากง่ายระดับ ๔ (มี ๑๔ เล่ม) รองลงมาคือระดับ ๖ (มี ๑๑ เล่ม) และระดับ ๕ มีเพียง ๑ เล่ม ผู้เรียนโดยมากมีระดับความรู้ความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับความ

ยากง่ายของแบบเรียน (ประนอม, ๒๕๒๖) ผลการวิจัยยังพบอีกว่าหนังสือเรียนเหล่านี้เมื่อวัดความซับซ้อนของคำโดยวิธีของ Granowsky แล้วพบว่า (นิตยา, ๒๕๒๗) มีระดับความยากง่ายระดับ ๑.๖๐-๑๐.๗๓ ซึ่งเป็นในระดับที่โดยเฉลี่ยแล้วถือว่ายากค่อนข้างมาก และพบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนสัมพันธ์กับระดับความยากง่ายของแบบเรียนค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.86$) และสัมพันธ์กับความซับซ้อนของข้อความที่อ่านสูงมาก ($r_{xy} = 0.95$) ส่วนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ นั้น ผลการวิจัยพบว่า (กาญจนา, ๒๕๒๗) หนังสืออ่านนอกเวลาทั้ง ๔๔ เล่มนั้น โดยมากมีระดับความยากง่ายในระดับ ๖ และ ๗ (อย่างละ ๑๔ เล่ม) และเช่นเดียวกันที่พบว่าระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนต่ำกว่าระดับความยากง่ายของแบบเรียน

นอกจากนี้แล้วจากผลการวิจัยยังพบว่าหนังสือที่ใช้เสริมประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน ๔๑ เล่ม โดยมากมีระดับความยากง่ายระดับ ๓ (มี ๑๖ เล่ม) รองลงมาคือระดับ ๒ (มี ๙ เล่ม) หนังสือเหล่านี้ส่วนมากมีความยากง่ายสูงกว่าระดับความสามารถของผู้เรียน (สุเกียรติ, ๒๕๒๗) ส่วนหนังสือแบบเรียนที่กำหนดให้เรียนในรายวิชา ENG. ๑-๖ นั้นผลการวิจัยพบว่าหนังสือชุด Kernal Lessons ยากที่สุด แต่หนังสือชุด Lado English และ English for a Changing World ยากที่สุด ส่วนหนังสือสำหรับวิชาอ่าน ๑-๖ นั้น หนังสือชุด A Course in Reading Comprehension ยากกว่าหนังสือชุด Improve Your Reading (พัชรี, ๒๕๓๐)

อนึ่ง ผลการวิจัยยังพบว่า (จงรักษ์, ๒๕๒๗; วรณิ, ๒๕๒๘; สุเกียรติ, ๒๕๒๗; นิตยา, ๒๕๒๗) ผลการวัดระดับความยากง่ายโดยวิธี Fry Readability Scale มีความสัมพันธ์กับผลการวัดแบบ Granowsky และ Rix Readability Index ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.87$ และ 0.74 ตามลำดับ) แต่จะได้ค่ามากกว่าการวัดโดยวิธี Colub's Syntematic Density Measure ประมาณ ± 3 และเมื่อกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันค่าที่วัดได้โดยวิธีนี้จะมีคลาดเคลื่อนประมาณ ± 1 เสมอ

นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่าในระดับมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อใช้ cloze test ทดสอบระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ ประภทสารคดีของวิทยาลัยครูเชียงใหม่และวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ พบว่าหนังสือที่กำหนดไว้ในหลักสูตรทั้ง

๔ เล่ม มีระดับความยากง่ายสูงกว่าระดับความสามารถของนักศึกษามาก ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ (สุภาพ, ๒๕๒๑; นิตยา, ๒๕๒๑)

๘. การประเมินความน่าสนใจของหนังสืออ่านประกอบ

จากผลการประเมินความน่าสนใจของหนังสืออ่านประกอบนอกเวลาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยอาศัยเกณฑ์การประเมินด้านเนื้อเรื่อง คัพท์ และโครงสร้าง วิธีเสนอเรื่อง การจัดรูปเล่ม และการพิมพ์ ปรากฏว่าจากหนังสือ ๒๐ เล่ม ครูและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าหนังสือที่น่าสนใจในการอ่านมากมี ๕ เรื่อง คือ Ben-Hur, Discoverers of New Lands, Folk Tales from Asia, Run for Your Life และ Stories from Famous Poems (กมลวรรณ, ๒๕๒๔)

๙. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับองค์ประกอบอื่น

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์สูงมากกับความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ ($r_{xy} = 0.98$) เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (เพชรรา, ๒๕๒๓) และมีความสัมพันธ์ปานกลางกับความเข้าใจการใช้ discourse markers ($r_{xy} = 0.49-0.52$) เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย (กัณฑาทิพย์ และ ผ่าน, ๒๕๒๖; เบญจวรรณ, ๒๕๒๔) และพบว่าความสามารถในการอ่านเร็วเพื่อจับใจความสำคัญและอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ มีความสัมพันธ์ปานกลางกับความเข้าใจในการใช้ cue words ($r_{xy} = 0.48$ และ 0.58) เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ยาใจ, ๒๕๒๑)

นอกจากนี้ยังพบว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเร็วอย่างมีนัยสำคัญของนักศึกษาระดับ ป.ก.ศ. สูง ๓ ด้านเรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้ คือความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างประโยค ($r_{xy} = 0.24$) ความสามารถในการอ่านข้ามคำ ($r_{xy} = 0.21$) และความสามารถด้านการจับใจความสำคัญ ($r_{xy} = 0.14$) แต่ก็มีผลสำคัญในระดับต่ำ (ผจงกาญจน์, ๒๕๒๐) แต่ว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้นพบว่าสัมฤทธิ์ผล ในการเรียนภาษาอังกฤษสัมพันธ์กับอัตราความเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($R_{1.23} = 0.62$) และมีความสามารถในการอ่าน ๑๐๔ คำต่อนาที (สมปอง, ๒๕๒๘)

๑๐. ชนิดของคำถามการอ่านในแบบเรียน

ผลการวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑๒ เล่ม พบว่าแบบเรียนทุกเล่มมีคำถามเพื่อความเข้าใจชนิด textually explicit มากกว่าชนิด textually implicit หรือ scriptally implicit แต่แบบทดสอบภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗-๒๕๒๘ มีแต่คำถามชนิดแรกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงไม่สอดคล้องกับตำราเรียนดังกล่าว (เสนห์, ๒๕๒๙)

๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ตารางที่ ๑๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายผูกพันรูปเรื่อง (cohesion)	๓	สมจิตตา (๒๕๒๓) สมจิต (๒๕๒๖) อัญชณี (๒๕๒๖)
๒	ปัญหาในการเขียน	๕	นภาพร (๒๕๑๖) ประไพศรี (๒๕๑๗) ประทีป (๒๕๑๗) ปรียา และกนิษฐา (๒๕๒๕) ปรีดา (๒๕๒๖)
๓	วิธีสอนการเขียน	๒	จรัสศรี (๒๕๑๕) ทองวิเศษ (๒๕๑๖) วีรจักร (๒๕๒๙)
๔	ผลของการใช้สื่อการสอน การเขียน	๑	จิตรพรรณ (๒๕๒๙)
๕	ความสัมพันธ์ของทักษะการเขียนกับปัจจัยอื่น	๑	ลวิสดี (๒๕๒๑)
	รวม	๑๔	

๑. ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายผูกพันรูปเรื่อง (cohesion)

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความเข้าใจประโยคที่มีเครื่องหมายวรรคตอนและมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ดีในระดับปานกลาง ความรู้และความสามารถดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56$) และมีนัยสำคัญ (สมจิตรา, ๒๕๒๓) ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคกลางมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ดีปานกลาง เครื่องหมายที่นักศึกษามีปัญหาในการใช้มากที่สุดคือ colon (:), dash (-) และ quotation marks (" ") ตามลำดับ (สมจิต, ๒๕๒๖)

นอกจากนี้ยังพบว่าในการเขียนนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้เครื่องหมายผูกพันทางศัพท์ (lexical cohesion) ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 49.52\%$) รองลงมาคือใช้หน่วยอ้างอิง (reference) ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 37.37\%$) ส่วนการใช้คำสันธาน (conjunction) การละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ (ellipsis) และใช้คำแทน (substitution) อยู่ในระดับที่น้อยและน้อยมากตามลำดับ ($\bar{X} = 11.10\%$, 1.07% และ 0.95%) ปัญหาที่พบมากที่สุดคือการใช้หน่วยอ้างอิง ซึ่งคิดเป็นมี ๘๔.๓๒% ของปัญหาทั้งหมด นอกนั้นไม่ค่อยมีปัญหามากนัก (อัณชลี, ๒๕๒๖)

๒. ปัญหาในการเขียน

จากการวิจัยพบว่านักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนประจำอำเภอในจังหวัดสงขลาเกือบทั้งหมด (๘๗.๒๒%) มีความสามารถในการใช้รูปคำกริยาในการเขียนในระดับที่ต่ำถึงต่ำมาก (ปรีดา, ๒๕๒๖) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการสะกดคำในเกณฑ์ดีพอใช้ นักเรียนมีปัญหาด้านการสะกดสระมากกว่าพยัญชนะ เช่นสะกดคำที่สระไม่ออกเสียง เสียงสระที่ออกเสียงต่างจากเสียงเดิมที่ใช้ทั่วไป และคำที่สะกดด้วยพยัญชนะควบกล้ำหลายเสียง เป็นต้น (ประไพศรี, ๒๕๑๗)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้นการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการเขียนในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 52\%-61\%$) ปัญหาในการเขียนที่มีมากเรียงตามลำดับคือ การเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และโครงสร้างทางภาษา (ปริยา และคณะ, ๒๕๒๕) และพบว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงของวิทยาลัยครูทั่วประเทศ มีปัญหาการเขียนด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนภาษามากที่สุด รองลงมาคือด้านการสะกดคำ และด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ ตามลำดับ (นภาพร, ๒๕๑๖; ประทีป, ๒๕๑๗)

๓. วิธีสอนการเขียน

จากการวิจัยพบว่าการสอนเขียนโดยวิธีเขียนตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา (functional objective-based writing instruction) แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ได้ผลแตกต่างจากการสอนโดยวิธีปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญ แม้ว่าคะแนนจะมีแนวโน้มสูงกว่า (วีรจักร, ๒๕๒๘) และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นั้นพบว่าวิธีสอนการเขียนโดยเน้นโครงสร้าง กับวิธีสอนที่ไม่ได้เน้นโครงสร้างทำให้สัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ทองริด, ๒๕๑๖)

ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยพบว่าอาจารย์ของวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมากนิยมสอนเขียนโดยวิธีสอนแบบควบคุม โดยให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่างเพื่อทำให้เป็นประโยค อนุเขต (paragraph) หรือความเรียงที่สมบูรณ์ รองลงมาคือวิธีให้ผู้เรียนเขียนอนุเขตหรือเรียงความตามหัวข้อที่กำหนดให้ และผลของการสอนดังกล่าวนี้ทำให้ผู้เรียนโดยเฉลี่ยแล้วมีความสามารถในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 63.05$) นักศึกษาในแต่ละแห่งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการเขียนในระดับที่ใกล้เคียงกัน (จรัสศรี, ๒๕๑๕)

๔. ผลของการใช้สื่อการสอนการเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษชุดของกรมวิชาการ มีสัมฤทธิ์ผลในการเขียนสูงกว่าของนักเรียนที่ใช้สื่อการเรียนชุดของหน่วยศึกษานิเทศก์ค่อนข้างมากและมีนัยสำคัญ และผู้เรียนชอบหนังสือชุดแรกมากกว่าเพราะบทเรียนน่าสนใจมากกว่าหนังสือชุดหลังอย่างมีนัยสำคัญ (จิตรพรรณ, ๒๕๒๔)



๕. ความสัมพันธ์ของทักษะการเขียนกับปัจจัยอื่น

จากการวิจัยพบว่าความเข้าใจเรื่องกาล (tense) และความสามารถในการใช้กาลในการเขียนของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูในภาคการศึกษา ๘ มีความสัมพันธ์กันในระดับที่ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.86$) นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องกาลในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 73.14\%$) แต่มีความสามารถในการใช้กาลในการเขียนในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 53.38\%$) และมีปัญหาด้านความเข้าใจและการใช้ Future Progressive Tense, Future Perfect Tense, Conditional Clauses, Wish-Clause และ Passive Voice มากน้อยตามลำดับ (สวัสดี, ๒๕๒๑)

๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา

ตารางที่ ๑๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางภาษา

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความสามารถทางโครงสร้าง	๖	จรรยา (๒๕๑๕) آیاไพวรรณ (๒๕๑๗) นันทนา (๒๕๒๑) อารังสิน (๒๕๒๓) เกษเมือง (๒๕๒๖) ลัดดาวัลย์ (๒๕๒๖)
๒	วิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	๒	บุญเรือน (๒๕๑๕) พิภูล (๒๕๑๙)
๓	การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค	๘	วิญญา (๒๕๑๖) เทพินทร์ (๒๕๑๖) อมรัตน์ (๒๕๑๙) กมล (๒๕๑๙) กิตติ (๒๕๒๐) พุทธิทรัพย์ (๒๕๒๒) อรุณี (๒๕๒๓) ศิริพันธ์ (๒๕๒๔)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๔	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน	๑๑	สุธรรม (๒๕๑๕) วาริณี (๒๕๑๖) กิ่งกาญจน์ (๒๕๑๖) ระวีทิพย์ (๒๕๑๘) สมศักดิ์ (๒๕๑๙) บำรุง (๒๕๒๑) มยุรี (๒๕๒๑) เสาวภาคย์ (๒๕๒๑) อัจฉราพรรณ (๒๕๒๒) วัฒนา (๒๕๒๒) สิริพิทร์ (๒๕๒๔)
๕	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับทักษะการเขียน	๕	ดวงธิดา (๒๕๑๘) นิภาพร (๒๕๒๐) เสริมศรี (๒๕๒๑) ไพบุลย์ (๒๕๒๑) ไพรัตน์ (๒๕๒๖)
๖	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถ อย่างอื่น	๒	กมลนาถ (๒๕๒๒) ศิริมน (๒๕๓๐)
	รวม	๓๔	

๑. ความสามารถทางโครงสร้าง

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางโครงสร้างทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ (ต่ำกว่าเกณฑ์ ๖๐%) นักเรียนมีปัญหาทางด้าน (๑) Tense + verb form, (๒) wh-question และ (๓) adj., prep., article (ลัดดาวัลย์, ๒๕๒๖) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนรัฐบาล กลุ่มที่ ๕ ในเขตกรุงเทพมหานคร ก็มีความสามารถทางโครงสร้างต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้เช่นเดียวกัน นักเรียนมีปัญหาในการเข้าใจประโยคคำสั่ง หรือข้อร้อง ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ และประโยคบอกเล่า ตามลำดับ (เกษเมือง, ๒๕๒๖)

ส่วนความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนรัฐบาล เป็นดังนี้

ตารางที่ ๑๓ ระดับความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สายต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ที่	ระดับชั้น	n	\bar{x}	k	KR ₂₁
๑	มัธยมศึกษาปีที่ ๕ สายวิทยาศาสตร์	๒๖๔	๕๘.๓๕%	๑๐๐	๐.๓๒
๒	มัธยมศึกษาปีที่ ๕ สายศิลปะ-ภาษา	๑๘๐	๕๗.๕๕%	๑๐๐	๐.๕๐
๓	มัธยมศึกษาปีที่ ๕ สายอาชีพ	๓๓๕	๔๒.๕๓%	๑๐๐	๐.๘๘
๔	มัธยมศึกษาปีที่ ๕ การศึกษาผู้ใหญ่	๒๘๗	๒๗.๒๔%	๑๕๐	๐.๘๖
	\bar{x}	๑๐๘๘	๔๕.๐๗%		

* เกณฑ์พอใช้ = ๖๐%

จากตารางที่ ๑๓ แสดงว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ของโรงเรียนรัฐบาล (๑) สายวิทยาศาสตร์ (๒) สายศิลปะ-ภาษา (๓) โรงเรียนราษฎร์สายอาชีพ และ (๔) โรงเรียนผู้ใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร นักเรียน ๒ สายแรกมีความสามารถทางโครงสร้างในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 58.39\%$) ส่วนที่เหลือมีความสามารถระดับต่ำ (๔๒.๕๓%) และต่ำมาก ($\bar{X} = 27.24\%$) ตามลำดับ ซึ่งโดยสรุปแล้วแสดงว่าความสามารถทางโครงสร้างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในเขตกรุงเทพมหานคร มีระดับต่ำ ($\bar{X} = 45.07$) นักเรียนเหล่านี้มีปัญหาเกี่ยวกับ verb patterns, modification patterns, sentence patterns, pronoun patterns และ noun patterns (จริยา, ๒๕๑๕; อำไพวรรณ, ๒๕๑๗; นันทนา, ๒๕๒๑; อารังสิน, ๒๕๒๓)

๒. วิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนรัฐบาลด้วยแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์แบบคอกินิทฟ (cognitive exercises) ซึ่งประกอบด้วยข้อความสำหรับอ่าน แบบฝึกหัดต่าง ๆ บทสนทนาและกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าการใช้แบบฝึกหัดตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด อย่างมีนัยสำคัญ (พิบูล, ๒๕๑๙) และพบว่าอาจารย์ภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมากนิยมใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด (aural-oral approach) ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแก่นักศึกษาซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วมีความรู้ความสามารถทางโครงสร้างในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 37.22\% - 52.24\%$) และนักศึกษาแต่ละแห่งมีความรู้ความสามารถดังกล่าวแตกต่างกันไม่มากนัก (บุญเรือน, ๒๕๑๕)

๓. การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค

ผลการวิจัยพบว่าโครงสร้างของประโยคในหนังสือเรียนชุด English for Thai Students สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น หนังสือเล่มที่ ๒ มีเนื้อหาทางไวยากรณ์ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ส่วนเล่มที่ ๑ และ ๓ มีเนื้อหาไม่ครบถ้วนและการเรียงเนื้อหาข้งสับสน (เทพินทร์, ๒๕๑๖) ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น จากงานวิจัย ๓ เรื่องที่วิเคราะห์โครงสร้างของตำราเรียน ปรากฏว่าหนังสือ Fundamental University Physics ของ Alonso และ Firm มีประโยค simple sentences ปรากฏมากที่สุด (๗๘.๕๒%) และในจำนวนประโยคซับซ้อนทั้งหมดเป็นประโยค complex sentences มากที่สุด (๗๕.๓๓%) และมีประโยค passive voice อยู่ ๑๐.๙๗% (กมล, ๒๕๑๙) หนังสือ Weinberg's Biology, Villee's Biology และ Keenton's Biological Science มีประโยคที่ซับซ้อนทางโครงสร้างที่มีความถี่มากที่สุดมีระดับความซับซ้อน ๑-๔ ส่วน โดยมากเป็นนามวลี ซึ่งมีความซับซ้อน ๐-๒ จำนวนซึ่งโดยมากจะประกอบด้วยคำ ๖-๑๑ คำ ตำราเล่มที่ ๑ ประโยคมีความซับซ้อนน้อยที่สุดและง่ายที่สุด ส่วนเล่มที่ ๓ ประโยคมีความซับซ้อนมากที่สุด (ศิริพันธ์, ๒๕๒๔) ส่วนหนังสือ Somnelson's Economics, An Introductory Analysis นั้น มีประโยค simple sentences มากที่สุด (๘๓.๖๓%) และในประโยคซับซ้อนทั้งหมด

เป็นประโยค complex sentences มากที่สุด (๗๒.๕๘%) และมีประโยค passive voice อยู่ ๑๑.๔๙% (กิตติ, ๒๕๓๐)

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบประโยคขยาย (complementation) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในระดับชั้นปีที่ ๑ ในมหาวิทยาลัยพบว่ามีความแตกต่างกัน ด้านคำนำหน้าประโยคขยาย โครงสร้างของประโยคขยาย ประเภทของประโยคขยาย และกฎเกี่ยวกับการใช้ประโยคขยาย นักศึกษามีความสามารถในการใช้ประโยคของภาษาอังกฤษได้ดีในระดับปานกลาง (\bar{X} = 49.42%) ประโยคที่มีปัญหามากที่สุดได้แก่ NP + AUX + VT + S (พูนทรัพย์, ๒๕๒๒) และยังพบว่าประโยคคำถามที่มีปัญหาสำหรับนักศึกษาไทยเรียงจากมากไปหาน้อยได้แก่ or-questions, tag-questions, wh- questions เมื่อคำ wh- เป็นกรรม, Yes-no questions และ wh- questions เมื่อคำ wh- เป็นประธาน (วิญญา, ๒๕๑๖)

อนึ่งจากผลการวิจัยเปรียบเทียบโครงสร้างภาษาที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตและนักศึกษาในชั้นปีที่ ๑ พบว่าแบบเรียนของมหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกัน โครงสร้างไวยากรณ์ส่วนใหญ่ หรือประมาณ ๗๕% นิสิตหรือนักศึกษาได้เคยเรียนมาแล้วในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (อมรัตน์, ๒๕๑๙) ส่วนโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ของวิทยาลัยครูในภาคกลาง ผลการวิจัยพบว่าโดยมากเป็น simple sentences ในรูปของ active voice มากกว่า passive voice คำนามที่ใช้มักไม่แสดงความเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ รูปกริยาโดยมากไม่แสดงกาล และมักจะละกรรมในประโยคแต่เพิ่มคำสรรพนามหลังคำนาม ข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษ โดยมากบกพร่องด้านการใช้คำกริยา (๔๖.๕๕%) รองลงมาคือการใช้คำนำหน้านาม (๑๖.๓๘%) คำบุพบท (๑๐.๐๑%) และการใช้คำนาม (๘.๐๑%) นอกนั้นไม่ค่อยมีปัญหามากนัก (อรุณี, ๒๕๒๓)

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน

ตารางที่ ๑๔ ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความสามารถทางโครงสร้างภาษา
และคำศัพท์กับทักษะการอ่าน

ที่	ชื่อผู้วิจัยและปีที่วิจัย	ชั้น	n	โครงสร้าง	คำศัพท์	โครงสร้างและ
				คำศัพท์		
				r_{xy}		
๑	วาทินี (๒๕๑๖)	ม. ๓	๓๗๐	๐.๕๔	๐.๕๐	๐.๕๔
๒	ระรินทิพย์ (๒๕๑๘)	ม. ๔	๑๘๐	๐.๖๗	๐.๕๓	๐.๕๔
๓	อัจฉราพรรณ (๒๕๒๒)	ม. ๔	๑๔๖	๐.๖๓	-	-
๔	สมศักดิ์ (๒๕๑๙)	ปีที่ ๔	๒๐๐	๐.๕๕	-	-
๕	สุธรรม (๒๕๑๕)	ปีที่ ๔	๓๑๕	๐.๖๓	๐.๕๑	-
๖	กิงกาญจน์ (๒๕๑๖)	ปีที่ ๔	๒๑๐	๐.๘๕	-	-
๗	วัฒนา (๒๕๒๒)	ปีที่ ๔	๑๗๙	๐.๕๕	-	-
๘	เสงี่ยม (๒๕๒๑)	ปีที่ ๔	๗๕	๐.๘๐	-	-
๙	เสาวภาคย์ (๒๕๒๑)	ปีที่ ๔	๑๒๐	๐.๘๗	-	-
รวม และ \bar{r}_{xy} (effect size)			๑๗๕๕	๐.๖๘*	๐.๕๕*	๐.๕๒*

* $P < 0.05$

$$O_r^2 = 0.0005-0.12$$

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นั้นผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางโครงสร้างและความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.49$ และ 0.50 ตามลำดับ) และความสัมพันธ์พหุคูณก็มีค่าในระดับปานกลาง ($R = 0.54$) เช่นกัน (วาริณี, ๒๕๑๖) และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ผลการวิจัยพบว่าความรู้ความสามารถทางโครงสร้างของภาษาอังกฤษกับคำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 59.28\%$, 50.92%) แต่ความสามารถทางการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 70.57\%$) ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความสามารถทางโครงสร้างกับการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.67$) ส่วนความสามารถทางคำศัพท์สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.53$) และความสัมพันธ์พหุคูณมีค่าระดับปานกลาง ($R = 0.29$) ความสัมพันธ์ในทุกกรณีมีนัยสำคัญ (ระรินทิพย์, ๒๕๑๘) และยังพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ ๕ ในเขตกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับหน่วยอ้างอิงย้อนหลัง (anaphora) ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 45.43\%$ - 49.97%) และความรู้ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.63$) อย่างมีนัยสำคัญ (อัจฉราพรพรณ, ๒๕๒๒; สิริพร, ๒๕๒๔)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าความรู้และความเข้าใจโครงสร้างส่วนลึก (deep structures) ของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.80$) และมีนัยสำคัญ (เส็งยม, ๒๕๒๑) และความรู้ความเข้าใจโครงสร้างทางภาษาลักษณะสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน ($r_{xy} = 0.87$) และมีนัยสำคัญ (เสาวภาคย์, ๒๕๒๑) และยังพบว่า ความเข้าใจการใช้คำสันธาน (conjunction) มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ อย่างมีนัยสำคัญ ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.54$) ข้อความที่มีคำสันธานมากจะง่ายกว่าข้อความที่มีคำสันธานปานกลาง หรือไม่มีคำสันธานเลย แต่ข้อความที่มีคำสันธานปานกลางกับข้อความที่ไม่มีคำสันธานเลยมีความยากง่ายแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สมศักดิ์, ๒๕๑๙) และยังพบว่าความเข้าใจเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค (clause markers) และตัวบ่งชี้จากบริบท (context clues)

ของนักศึกษาในระดับดังกล่าวต่างมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.57-0.75$) ตัวแปรเหล่านี้รวมกันแล้วสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่านได้มากถึงประมาณ ๖๐% ($R^2 = 0.59$) และมีนัยสำคัญ (วัฒนา, ๒๕๒๒) นอกจากนี้ยังพบว่าความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและความหมายของคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านค่อนข้างสูงมากและมีนัยสำคัญคือ $r_{xy} = 0.63$ และ 0.91 ตามลำดับ นักศึกษาที่มีความรู้ทางโครงสร้างและคำศัพท์มากมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่มีความรู้ดังกล่าวต่ำ ($\bar{X} = 97.63\%: 63.19\%$) อย่างมีนัยสำคัญ (สุธรรม, ๒๕๑๕) และยังพบอีกว่าความรู้และความเข้าใจเรื่องโครงสร้างทางภาษาของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) ๗ แห่ง สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านวรรณคดีอังกฤษในระดับสูง ($r_{xy} = 0.85$) และมีนัยสำคัญ (กิ่งกาญจน์, ๒๕๑๖)

อนึ่งผลการวิจัยพบว่าการปริวรรตประโยค (sentence transformation) เพื่อให้ประโยคง่ายขึ้น (simplified sentence) ไม่ทำให้ความสามารถในการอ่านของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูพิบูลสงครามสูงขึ้นมากกว่าการอ่านประโยคเดิม (unsimplified sentence) อย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่านักศึกษาจะมีความสามารถในการอ่านสูงหรือต่ำก็ตาม (บำรุง, ๒๕๒๑) และยังพบว่าในระดับเดียวกันนี้ความเข้าใจเรื่องลำดับคำ (word order) มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการเรียนคำประพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลางอีกด้วย (มยุรี, ๒๕๒๑)

ตารางที่ ๑๔ แสดงว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้วความรู้ความสามารถทางโครงสร้างภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างสูงกับความสามารถในการอ่าน ซึ่งจะสังเกตเห็นได้จากขนาดของอิทธิพล ($r_{xy} = 0.68$) และความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.55$) และความรู้ความสามารถทั้งสองอย่างดังกล่าวแล้ว มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในขนาดปานกลาง ($r_{xy} = 0.52$) เช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ในทุก ๆ กรณีมีนัยสำคัญ

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับทักษะการเขียน

ตารางที่ ๑๕ ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างกับความสามารถในการเขียน

ที่	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	ชั้น	n	โครงสร้าง	การเขียน	r_{xy}
				\bar{X} (%)	\bar{X} (%)	
๑	เสกิมศรี (๒๕๒๑)	ปีที่ ๒	๑๔๙	๕๒.๘๔	๒๘.๘๖	๐.๕๖
๒	ไพบุลย์ (๒๕๒๑)	ปีที่ ๑	๑๐๐	๔๔.๘๐	๓๓.๕๐	๐.๔๗
๓	นิภาพร (๒๕๒๐)	ปีที่ ๑	๑๑๒	-	-	๐.๗๔
๔	ดวงธิดา (๒๕๑๘)	ม.๓	๒๗๐	๖๑.๖๖	๕๒.๒๙	๐.๘๓
๕	ไพสัณห์ (๒๕๒๖)	ม.๓	๒๑๖	๕๐.๘๘	๑๒.๔๙	๐.๔๙
	รวม และ r_{xy}		๘๔๗	-	-	๐.๖๔*

$$* P < 0.05$$

$$\sigma_r^2 = 0.02$$

จากตารางที่ ๑๕ แสดงว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์และความสามารถในการแต่งความแบบควบคุมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 61.66\%$ และ 52.29%) นักเรียนชายและหญิงมีความรู้และความสามารถทั้ง ๒ ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ความสามารถทั้ง ๒ ด้านมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r_{xy} = 0.83$) และมีนัยสำคัญ (ดวงธิดา, ๒๕๑๘) แต่พบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนในร้อยเอ็ดและความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำและต่ำมากตามลำดับ ($\bar{X} = 40.88\%$ และ 12.94%) ความรู้และความสามารถทั้งสองอย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.49$) แต่มีนัยสำคัญ (ไพสัณห์, ๒๕๒๖)

ผลการวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ ๒ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูภาคใต้ พบว่านักศึกษาที่มีความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำสันธานในการเขียนในระดับต่ำและต่ำมากตามลำดับ ($\bar{X} = 42.84\%$ และ 28.86%) ความรู้และความสามารถทั้ง ๒ อย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56$) อย่างมีนัยสำคัญ (เสริมศรี, ๒๕๒๑) และพบว่าความเข้าใจและความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาในการเขียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ ๑ วิชาเอกพลศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคามอยู่ในระดับต่ำและต่ำมากตามลำดับเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 0.44.80\%$ และ 33.90%) ความรู้และความสามารถทั้ง ๒ อย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.47$) แต่มีนัยสำคัญ (ไพบูลย์, ๒๕๒๑) แต่นอกจากนี้ยังพบว่าความรู้ความสามารถทางโครงสร้างของนิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการเขียนค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.74$) และมีนัยสำคัญ (นิภาพร, ๒๕๒๐)

ดังนั้นเราอาจสรุปได้ว่าโดยทั่ว ๆ ไปความรู้ความสามารถทางโครงสร้างของภาษาของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะการเขียน นักเรียนมีความสามารถต่ำมากและความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความสามารถด้านโครงสร้างกับความสามารถในการเขียนมีระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.64$)

๖. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถอย่างอื่น

จากผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษเพื่อการสื่อสารในเรื่องกาล (tense) มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.50$) แต่มีนัยสำคัญ ในโรงเรียนบางกะปินั้นนักเรียนมีความสามารถทางโครงสร้างและความสามารถในการใช้โครงสร้างในระดับปานกลางคือ $\bar{X} = 48.80\%$ และ 50.89% ตามลำดับ (ศิริมน, ๒๕๓๐) และในระดับมหาวิทยาลัยพบว่าความเข้าใจในการประกอบคำและความเข้าใจในโครงสร้างของประโยคสามารถร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ในระดับปานกลาง ($R^2 = 47.30\%$) และมีนัยสำคัญ (กมลนาฏ, ๒๕๒๒)

๖. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

ตารางที่ ๑๖ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	การสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์	๑๑	สมหวัง (๒๕๑๖) สุทา (๒๕๑๖) วิทยา (๒๕๑๗) ประทุม (๒๕๑๘) มลิวัลย์ (๒๕๑๙) วิภาพร (๒๕๑๙) สุรพรหม (๒๕๒๑) สมันต์ (๒๕๒๒) เกตุร (๒๕๒๔) นิคม (๒๕๒๗) โสภ (๒๕๒๘)
๒	ความสามารถในการใช้และเรียนคำศัพท์	๗	ปรียา (๒๕๑๗) จุรีย์ (๒๕๑๗) สีนัดดา (๒๕๑๘) กมลวัฒน์ (๒๕๒๒) วันดี (๒๕๒๓) สมเกียรติ (๒๕๒๓) สมหวัง (๒๕๒๔)
๓	ปัญหาในการเรียนคำศัพท์	๑	สุภร (๒๕๒๔)
๔	การสอนคำศัพท์	๑	อำไพพิศ (๒๕๒๗)
	รวม	๒๐	

๑. การสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์

ผลของการสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์ในหนังสือเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ๒๕ เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ ๓,๗๙๕ คำ มีคำที่มีความถี่สูงเกินกว่า ๓ ครั้ง จำนวน ๑,๔๖๑ คำ และเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์น่ารู้เพียง ๖๐๗ คำ เท่านั้น (มลิวัลย์, ๒๕๑๙) ส่วนในระดับมัธยมปลายนั้นจากการวิเคราะห์หนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษากำหนดให้เป็นหนังสือเลือกใช้จำนวน ๑๕ เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ใหม่ ๓,๐๒๙ คำ หนังสือที่มีคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดคือ A Pair of Spectacles ซึ่งมีเพียง ๔๘ คำ และหนังสือ A Tale of Two Cities มีคำศัพท์ใหม่มากที่สุดคือ ๔๒๖ คำ และคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้มี ๑,๐๓๐ คำ (สุทา, ๒๕๑๖)

ในระดับวิทยาลัยธุรกิจนั้น ผลการวิเคราะห์หนังสือภาษาอังกฤษธุรกิจของกระทรวงศึกษาธิการ ๕ เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ระหว่าง ๑,๑๖๖-๒,๖๔๕ คำ แต่มีคำที่เป็น

ประโยชน์ที่ควรรู้เพียง ๗๔๔-๑,๓๕๕ คำ (วิภาพร, ๒๕๑๓) และในระดับมหาวิทยาลัย นั้นผลการวิเคราะห์ตำราและวารสารทางวิศวกรรมพบว่าคำศัพท์สื่อความหมาย (คำศัพท์ ธรรมชาติและเทคนิค) มี ๕๐.๖๖% ของคำศัพท์ทั้งหมด โดยมากจะเป็นคำนาม (๕๘.๐๑%) รองลงมาก็คือคำกริยา (๒๑.๒๔%) นอกนั้นเป็นคำชนิดอื่น ๆ คำศัพท์เหล่านี้โดยมากจะ พบได้ในบัญชีคำศัพท์ของ Kucers and Francis (สุรพรม, ๒๕๒๑)

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์หนังสือพิมพ์ Student Weekly ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ พบว่ามีคำศัพท์ทั้งหมด ๓๗,๕๓๕ คำเป็น content words ๕,๒๐๘ คำ หรือ ๑๓.๘๗% นอกนั้นเป็น function words คำต่าง ๆ เหล่านี้โดยมากมีความถี่ต่ำคือต่ำกว่า ๕ ครั้ง (เกยูร, ๒๕๒๔)

อนึ่งจากการศึกษาพบว่ามีงานวิจัยอีก ๖ เรื่อง (สมหวัง, ๒๕๑๖; วิทยา, ๒๕๑๗; ประทุม, ๒๕๑๘; สมโนส, ๒๕๒๒; นิคม, ๒๕๒๗; โสภา, ๒๕๒๘) ที่เกี่ยวข้องกับ การสำรวจคำศัพท์ในตำราการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งการเรียนรู้ คำศัพท์ของนักเรียนในระดับดังกล่าวด้วย โดยมีรายละเอียดพบสรุปได้ดังนี้

หนังสือชุด Oxford Progressive English BK I-II มีคำศัพท์ ๑,๐๓๐ คำ มีคำที่เป็นประโยชน์ควรรู้ ๕๖.๒๔% คำที่มีความถี่ ๑-๕ ครั้งมี ๗๙.๘๒% อีก ๒๐.๑๘% มีความถี่มากกว่า ๕ ครั้ง ส่วนหนังสือชุด Learning Kit มีคำศัพท์ทั้งหมด ๓,๒๑๕ คำ มีคำ ๔๐.๖๐% ที่ใช้ร่วมกันมากในการอ่านและเขียน มีคำ ๔๕.๑๒% ที่ปรากฏในบทเดียวเท่านั้น และมีคำที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้มากเพียง ๔๕๕ คำเท่านั้น สำหรับแบบเรียนชุด English for Thai Students (๖ เล่ม) มีคำศัพท์ ๓,๐๓๕ คำ ซึ่งมากกว่าหลักสูตรที่กำหนดไว้ ๕๓๕ คำ คำเหล่านี้มี ๔๓.๘๔% ที่มีความถี่ ๒๐ ครั้ง และ ๒๖.๑๖% มีความถี่มากกว่า ๒๐ ครั้ง และเมื่อมีการศึกษาเปรียบเทียบคำศัพท์ใน หนังสือชุด Junior Active Context English, Learning Kit และ English for Thai Students แล้ว ปรากฏว่าแบบเรียนชุด Learning Kit เป็นแบบเรียนที่มีคุณภาพดีกว่า แบบเรียนอีก ๒ ชุด กล่าวคือมีจำนวนคำศัพท์ที่ปรากฏซ้ำในระดับสูงและปานกลาง มากที่สุด คำศัพท์ที่มีการกระจายความถี่สม่ำเสมอมากที่สุด มีภาพประกอบมากที่สุด มีคำศัพท์มากที่สุด และมีคำศัพท์ที่มีความถี่สูงตามรายการของศัพท์ชื่อ General Consolidated Vocabulary List มากที่สุด

นอกจากนี้ยังพบว่าหนังสือเรียนเรื่อง The Prisoner of Zenda มีคำศัพท์ทั้งหมด ๑,๔๓๓ คำ เป็นคำศัพท์ใหม่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาเพียง ๔๒๘ คำเท่านั้น เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ตามเกณฑ์ของ West เพียง ๕.๗๒% (หรือ ๘๒ คำ) และพบว่าหนังสือนี้โดยมากใช้โครงสร้าง simple sentence มากกว่า compound sentence รวมทั้งระดับความยากง่าย (readability) ของหนังสือนี้เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ส่วนหนังสือ Rebecca นั้นพบว่ามีคำศัพท์ ๑,๗๔๘ คำ และเป็นคำศัพท์ใหม่เพียง ๕๓๒ คำ เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์มากตามเกณฑ์ของ West เพียง ๓๖.๐๘% (หรือ ๑๙๒ คำ) หนังสือนี้มี ๔,๓๘๓ ประโยค และประโยคที่ใช้มากที่สุดได้แก่ประโยคในโครงสร้าง NP + VP + (d)n ซึ่งมี ๓๕.๗๑% รองลงมาได้แก่โครงสร้าง NP + VP + adv ซึ่งมี ๒๑.๔๔% ประโยคอื่นๆ มีปรากฏไม่มากนัก

๒. ความสามารถในการใช้และการเรียนคำศัพท์

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เมื่อปี ๒๕๑๖ โดยมาก (๙๗.๗๘%) มีความรู้เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง สามารถจำความหมายของคำศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ ๔-๙ ครั้งเกินกว่า ๗๕% ได้ประมาณ ๒๓% นักศึกษารู้จักคำนามมากที่สุด (๖๐.๕๐%) และรู้จักคำกริยาน้อยที่สุด (๕๕.๙๐%) การรู้จักคำบางชนิดมีความสัมพันธ์กัน เช่น คำนามและคำกริยา มีความสัมพันธ์กัน = ๐.๗๕ คำนามกับคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ = ๐.๗๘ และคำกริยากับคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ = ๐.๗๖ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๒ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคใต้ ๔ แห่ง โดยเฉลี่ยแล้วมีความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับปานกลางเป็นส่วนมาก (๖๖.๓๐%) รู้ความหมายของคำศัพท์ที่มีความถี่สูงมากที่สุด (๕๐.๒๘%) แต่ความสามารถในการรู้จักคำนามกับคำกริยามีความสัมพันธ์กัน = ๐.๕๒ เท่านั้น นอกนั้นมีความสัมพันธ์กันต่ำมาก คือ r_{xy} มีค่าระหว่าง ๐.๐๖-๐.๑๗ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีความรู้เรื่องคำศัพท์ปานกลาง จำคำที่มีความถี่สูงได้มากกว่าคำที่มีความถี่ต่ำ และรู้จักความหมายของคำนามได้มากที่สุด แต่รู้จักคำกริยาน้อยที่สุด ความรู้คำศัพท์ที่เป็นคำนาม กริยาคุณศัพท์และวิเศษณ์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่ได้ฝึกการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์โดยวิธีการเดาความหมายจากบริบท (context) เป็นเวลาครั้งละ ๑๐-๑๕ นาที เป็นเวลา ๔ สัปดาห์ สามารถมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนคำศัพท์ที่ได้สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์ดังกล่าวนี้เลยอย่างมีนัยสำคัญ และนักเรียนในระดับเดียวกันนี้เมื่อทำแบบฝึกหัดการเรียนคำศัพท์อย่างต่อเนื่องสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง เป็นเวลา ๑๒ สัปดาห์ ก็สามารถมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ดังกล่าวเลยอย่างมีนัยสำคัญ

ส่วนในระดับประถมศึกษาการวิจัยพบว่า การเรียนคำศัพท์และการออกเสียงคำศัพท์ (pronunciation) โดยวิธีให้ผู้เรียนเลือกคำศัพท์เองตามความพอใจ ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ทั้งความหมายของคำศัพท์และการออกเสียงได้สูงกว่าวิธีที่ให้ครูเป็นคนเลือกคำศัพท์มาสอนเองอย่างมีนัยสำคัญ

๓. ปัญหาในการใช้คำศัพท์

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการใช้คำศัพท์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยครู ๑๒ แห่ง ในภาคกลางในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษาชั้นสูงพบว่าโดยทั่วไปแล้วนักศึกษามีความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 0.42.28\%$) ปัญหาที่พบมากที่สุดคือการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาใช้ได้ไม่ถูกต้อง รองลงมาคือปัญหาด้านการเปลี่ยนรูปคำ การเลือกใช้คำต่างความหมาย การใช้สำนวนภาษา การใช้ two-word verbs และการเลือกใช้คำที่มีรูปหรือเสียงคล้ายกันตามลำดับ (สุภร, ๒๕๒๔)

๔. การสอนคำศัพท์

ผลการวิจัยพบว่าผลของการสอนคำศัพท์โดยวิธีให้ผู้เรียนหาความหมายของคำศัพท์จากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (word structural analysis) แก่ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสงขลา ได้ผลค่อนข้างดีคือมีผู้สามารถสอบผ่านเกณฑ์ ๖๐% ที่กำหนดไว้ ๕๖.๒๕% โดยสามารถเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ได้จากการวิเคราะห์รากศัพท์ การเปลี่ยนรูปท้ายคำ คำวิภัติ และคำย่อได้เกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 70\%-81.25\%$) แต่ยังมีปัญหาด้านการทำความเข้าใจของ คำผสมและคำปัจจัย (อำไพพิศ, ๒๕๒๖)

๗. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ

ตารางที่ ๑๗ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ (Integrated skills)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เฉพาะสาขาวิชา	๔	เอมอุษา (๒๕๒๘) พรพรรณ (๒๕๒๘) อุทัยวรรณ (๒๕๒๘) ภาวีนี (๒๕๒๘)
๒	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป	๘	เปรมจิตต์ (๒๕๑๕) แม็กมาศ (๒๕๑๕) จำรัส (๒๕๑๗) ยามิละ (๒๕๑๗) อัจฉรา (๒๕๒๕) กันยา (๒๕๒๖) กาญจนา (๒๕๒๗) ประยูรศรี (๒๕๒๗)
๓	วิธีสอนทักษะบูรณาการ	๗	บรรชัย (๒๕๑๗) ศิริลักษณ์ (๒๕๑๖) อัจฉรา (๒๕๑๗) ชัยวัฒน์ (๒๕๒๒) อุไร (๒๕๒๓) ประภาภรณ์ (๒๕๒๓) สุกมา (๒๕๓๐)
๔	ความสามารถศักยภาพและความ สามารถลงมือทางการสื่อสาร	๔	ดาวรัตน์ (๒๕๑๕) วันหนึ่ง (๒๕๒๕) ศุภพร (๒๕๒๕) โสภิน (๒๕๒๕)
๕	สัมฤทธิ์ผลในการเรียนนับตัวแปร อื่นทางสังคมและเศรษฐกิจ	๓	ขวัญตา (๒๕๒๒) กอบกุล (๒๕๒๖) ชเนติ (๒๕๒๖)
๖	ทักษะในการเรียนและความ บกพร่องในการเรียน	๒	ก่องกาญจน์ (๒๕๑๖) กัลยาณี (๒๕๒๘)
	รวม	๒๘	

๑. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา

ตารางที่ ๑๘ ระดับความสามารถด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนของนักเรียนสายอาชีพ

ที่	ระดับผู้เรียน	วิชาเฉพาะ	n	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	รวม	k (๑๐๐%)	KR ²¹
				\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}		
๑	ม.ปลาย (ม.๖)	คหกรรม	๓๘๐	๓๗.๕๑	๒๗.๐๘	๓๙.๘๓	๓๑.๐๐	๓๓.๘๓	๘๐	๐.๗๗
		ธุรกิจ	๓๑๖	๓๒.๕๑	๓๓.๒๒	๒๘.๙๗	๔๙.๐๐	๓๖.๕๐	๘๐	๐.๙๖
		เกษตร	๓๑๐	๕๕.๕๑	๔๑.๐๑	๓๓.๘๓	๔๐.๓๕	๔๒.๙๙	๘๐	๐.๙๕
		รวม	๑๑๐๖	๔๑.๘๙	๓๕.๕๐	๓๕.๑๓	๔๐.๒๕	๓๗.๗๖		
๒	ปวช. (ปีที่ ๓)	คหกรรม	๓๕๐	๓๖.๕๐	๓๖.๑๒	๓๖.๙๒	๓๐.๕๘	๓๔.๙๘	๘๐	๐.๗๗
		ธุรกิจ	๓๙๙	๕๐.๕๒	๓๖.๕๕	๔๐.๓๒	๖๔.๗๙	๔๘.๐๒	๘๐	๐.๙๖
		เกษตร	๒๙๑	๕๙.๖๒	๕๐.๐๒	๔๒.๐๘	๖๓.๒๑	๕๒.๑๔	๘๐	๐.๙๕
		รวม	๑๐๔๐	๔๘.๘๓	๔๐.๙๐	๓๙.๘๐	๕๓.๑๒	๔๕.๑๖		

จากตารางที่ ๑๘ แสดงว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมศาสตร์ ธุรกิจ และเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.๖) กับของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) อยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำมาก (\bar{X} = 37.76%-45.16%) โดยทั่ว ๆ ไปความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ ในสาขาวิชาเฉพาะของนักศึกษาระดับ ปวช. สูงกว่าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ อย่างมีนัยสำคัญ (\bar{X} = 39.80%-53.12 กับ 34.12%-41.89%) แต่ไม่มากนัก (เอมอุษา, ๒๕๒๘; อุทัยวรรณ, ๒๕๒๘. พรพรรณ, ๒๕๒๘)

นอกจากนี้ยังพบว่าทักษะการเรียนภาษาของนักศึกษาในกลุ่มช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิคสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคในระดับที่สูงมาก ($r_{xy} = 0.91$) และมีนัยสำคัญ (ภาวิณี, ๒๕๒๘)

๒. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป

ผลการวิจัยพบว่า (กันยา, ๒๕๒๖) ความสามารถทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรีอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 49.03\% - 69.76\%$) แต่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่อยู่ในโครงการดังกล่าวและที่ไม่อยู่ในโครงการ มีความสามารถทางภาษาในทั้ง ๔ ทักษะอยู่ในระดับต่ำมากทั้ง ๒ กลุ่ม ($\bar{X} = 39.69\%$ และ 38.74%) และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ประยูรศรี, ๒๕๒๗) นอกจากนี้ยังพบว่า (กาญจนา, ๒๕๒๗) ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ทักษะการฟัง-พูด กับทักษะการอ่าน-เขียน มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.74$)

นอกจากนี้ยังพบว่าระดับความสามารถของนักศึกษาปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านต่ำกว่าของและนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญ (จำรัส, ๒๕๑๗) และยังพบอีกว่าความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ ๔ กลุ่มวิชาเอกภาษาอังกฤษ กับกลุ่มวิชาโทภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่วานิสิตกลุ่มแรกมีความสามารถในด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์สูงกว่ากลุ่มหลังอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนการฝึกสอนภาษาอังกฤษเลย (เปรมจิตต์, ๒๕๑๕) แต่ว่าทักษะในการเรียน (study skills) ของนิสิตและนักศึกษามีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมจากการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แม้ว่าจะมีระดับต่ำ ($R = 0.16$) และพบว่านิสิตและนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกต่างกัน มีทักษะในการเรียนแตกต่างกัน เช่นผู้ที่เรียนวิชาเอกคณิตศาสตร์ มีทักษะการเรียนสูงที่สุด รองลงมาคือผู้ที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ไทย ดนตรี และอนุบาล ตามลำดับ (อัฉรนา, ๒๕๒๕)

๓. วิธีสอนทักษะบูรณาการ

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ผลการวิจัยพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้าง (structural approach) กับการเรียนการสอนแบบสถานการณ์ (situational approach) ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (แมนมาต, ๒๕๑๕)

ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น ผลการวิจัยพบว่าการเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักโดยมุ่งงานปฏิบัติ (task-oriented supplements) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษทักษะต่าง ๆ สูงกว่าผู้ที่เรียนโดยวิธีปกติทั่วไปค่อนข้างมาก และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 38.68:30.73$) และผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนดีกว่า (สุกมา, ๒๕๓๐) และการสอนแบบใช้วัตถุประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา (functional objective-based instruction) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะรวมสูงกว่าวิธีสอนแบบใช้วัตถุประสงค์เชิงโครงสร้าง (structural objective-based instruction) มาก และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 77.87:60.75$) ทั้ง ๆ ที่การสอนวิธีแรกผู้เรียนไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ มาก่อน แต่ผู้เรียนตามวิธีที่ ๒ เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว รวมทั้งพบว่าการสอนภาษาอังกฤษตามแผนภูมิกิจกรรมด้วยวิธีสอนต่าง ๆ (methods in flow-charts) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะรวมสูงกว่าการสอนตามวิธีต่าง ๆ ในคู่มือครู (methods in the teacher's manual) มากและมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 56.14:46.69$) แต่ว่าความรับผิดชอบในการเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (อุไร, ๒๕๒๙)

สำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่าการเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ (learning center approach) กับการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centered approach) แกนนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ในวิทยาลัยครู มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ รวมทั้งความจำเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนของผู้เรียนทั้ง ๒ วิธี ก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นกัน แต่ทั้ง ๒ วิธีทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 70.98:67.20\%$) และเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ (ยามิลละ, ๒๕๑๙) และพบว่าสำหรับผู้เรียนในระดับเดียวกันนี้การสอนแบบครูเป็นคณะ (team teaching) และการสอน

แบบครูคนเดียว (individual teaching) ทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษทักษะต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ว่าผู้เรียนส่วนมากมีเจตคติต่อการเรียนการสอนแบบแรกมากกว่า (ศิริลักษณ์, ๒๕๑๘) และยังพบว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองจากโทรทัศน์หรือโดยวิธีให้ผู้เรียนเรียนกับครูในห้องเรียนไม่ทำให้ผลการเรียนทักษะต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ขรรค์ชัย, ๒๕๑๗) แต่พบว่าการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคนี้ในระดับ ปวช. (ประกาศนียบัตรวิชาชีพ) นั้นการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (simulations) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะรวมสูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้เกม (games) ค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 36.96: 32.25$) และมีนัยสำคัญ (ชัยวัฒน์, ๒๕๒๘) นอกจากนี้ยังพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะรวมในระดับบัณฑิตศึกษา (ระดับสูงกว่าปริญญาตรี) โดยวิธีมีผู้สอน (direct teaching) แบบเรียนด้วยตนเอง (self-instruction) และแบบผู้เรียนเลือกวิธีเรียนเอง (personalizing instruction) ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่ว่าผู้เรียนมีเจตคติในการเรียนที่มีครูเป็นผู้สอนดีกว่าวิธีสอนแบบอื่น (อัจฉรา, ๒๕๒๗)

๔. ความสามารถศักยภาพและความสามารถจลน์ทางการสื่อสาร (Communicative Competence and Performance)

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีสูงกว่าของนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์อย่างมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 94.39:86.12$) ยกเว้นทักษะการอ่าน ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถทางด้าน การเขียนสูงที่สุด รองลงมาคือทักษะการฟังและพูด และการอ่าน ตามลำดับ แต่นักเรียนในโรงเรียนราษฎร์มีความสามารถด้านการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการเขียน และฟัง-พูด ตามลำดับ แต่โดยสรุปแล้วนักเรียนจากทั้ง ๒ แหล่ง มีระดับความสามารถในการสื่อสารในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 61.96\%-67.91\%$) เท่านั้น (วันทนีย์, ๒๕๒๘) และยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.30-0.54$) แต่ความสัมพันธ์ของทักษะดังกล่าวของนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ ๓ อยู่ในระดับปานกลาง

($r_{xy} = 0.51-0.60$) ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเหล่านี้เพื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของขนาดของอิทธิพล (effect size) อาจกล่าวได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.47-0.55$) และมีนัยสำคัญ (ดาวรัตน์, ๒๕๑๕; ศุภพร, ๒๕๒๘) ซึ่งอาจดูรายละเอียดได้จากตารางที่ ๑๙

ตารางที่ ๑๙ ขนาดของอิทธิพลของค่าสหสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ

ที่	ทักษะ	ม. ๕		ปีที่ ๓		\bar{r}_{xy}
		r_{xy}	n	r_{xy}	n	
๑	ฟัง-พูด	.๔๘๒	๔๐	.๕๘๕	๕๑	.๕๔ [*]
๒	ฟัง-อ่าน	.๔๕๒	๔๐	.๕๐๗	๕๑	.๔๘๓ [*]
๓	ฟัง-เขียน	.๓๙๔	๔๐	.๖๖๕	๕๑	.๕๒๖ [*]
๔	อ่าน-พูด	.๒๕๐	๔๐	.๖๑๘	๕๑	.๔๕๖ [*]
๕	อ่าน-เขียน	.๕๔๐	๔๐	.๕๕๒	๕๑	.๕๔๗ [*]
๖	พูด-เขียน .๓๐๒	.๔๐	.๕๙๙	.๕๑	.๔๖๘ [*]	

* $p < .05$

จากตารางที่ ๑๙ แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แต่ของนักเรียนชั้นปีที่ ๓ อยู่ในระดับปานกลาง และอาจกล่าวได้ว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ความสัมพันธ์ดังกล่าวโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับปานกลางและมีนัยสำคัญ ($\bar{r}_{xy} = 0.47-0.55$)

นอกจากนี้ยังพบว่าในระดับชั้นปีที่ ๑ ในมหาวิทยาลัยนั้น ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษา ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในแต่ละสังคมและสถานะการณ์ ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และความรู้เรื่องกลวิธีของการสื่อความหมาย เป็นปัจจัย (factors) ที่มีผลต่อความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการอ่านร่วมกันแล้ว

ประมาณ ๓๗% ($R = 0.61$) และมีผลต่อความสามารถจลย์ทางการสื่อสารด้านการเขียน ประมาณ ๔๔% ($R = 0.67$) ซึ่งต่างก็มีขนาดค่อนข้างต่ำแต่มีนัยสำคัญ (โสภิต, ๒๕๒๙)

๔. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับตัวแปรอื่นทางสังคมและเศรษฐกิจ

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นั้น ภูมิหลังทางสังคมด้าน โอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัว โอกาสการรับบริการจาก โรงเรียนการเรียนรู้อังกฤษจากสื่อมวลชน และการสนับสนุนการเรียนของบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ถึงระดับปานกลาง กล่าวคือความสัมพันธ์มีค่า $r_{xy} = 0.49, 0.44, 0.34, 0.35,$ และ 0.59 ตามลำดับ และมีนัยสำคัญ และยังพบว่านิสัยในการเรียน และวิธีการทำงานมีความ สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.65$ และ 0.62) แต่มีนัย สำคัญ ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วรวมกับแรงจูงใจมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับ ค่อนข้างสูง ($R = 0.78$) และมีนัยสำคัญ (ชเนติ, ๒๕๒๖) และยังพบว่านักเรียน ในระดับเดียวกันนี้สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน เช่นการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ ในครอบครัว และกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนอย่าง มีนัยสำคัญเช่นกัน (กอบกุล, ๒๕๒๖)

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ นั้นการทำกรบ้าน เป็นระยะ ๆ กับการทำกรบ้านรวบยอดครั้งเดียว หรือการได้รับการบ้านที่ได้รับการตรวจ เชิงวิพากษ์วิจารณ์กับการตรวจที่ไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ต่างมีผลในการเรียนแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญ (ขวัญตา, ๒๕๒๒)

๖. ทักษะในการเรียนและความบกพร่องในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครู พระนครนั้นมีทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X} = 54.91\%$ จาก เกณฑ์พอใช้ = ๖๐%) แต่ภายหลังจากที่ได้รับการฝึกฝนให้รู้จักใช้ทักษะในการเรียนแล้ว ปรากฏว่าผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะ ดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ ความสามารถทางทักษะการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผล

ในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.46$) แต่มีนัยสำคัญ (กัลยาณี, ๒๕๒๘) นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนชั้นปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีความบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษที่สำคัญมาก ๔ ด้านคือ ด้านคำศัพท์และสำนวนภาษา ด้านการสะกดคำ ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และ ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (กรรองกาญจน์, ๒๕๑๖)

๘. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโปรแกรม

ตารางที่ ๒๐ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนโปรแกรม

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	บทเรียนโปรแกรมสอนไวยากรณ์	๓	เสาวนิตย์ (๒๕๑๘) พวิทไล (๒๕๑๘) มยุเรศ (๒๕๑๘) กฤษณา (๒๕๑๓) นัยนา (๒๕๑๓) ประภา (๒๕๒๑) สุรัชย์ (๒๕๒๑)
๒	บทเรียนโปรแกรมการสอนการเขียน	๒	นิกร (๒๕๑๕) สุธีร์ (๒๕๒๕)
	รวม	๕	

๑. บทเรียนโปรแกรมสอนไวยากรณ์

ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าการสอนเรื่อง Auxiliary Verbs แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยบทเรียนโปรแกรมแบบป้อนย้อนกลับตามปกติ และแบบป้อนผลย้อนกลับเป็นคำอธิบาย ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ประภา, ๒๕๒๑) การสอน The Agreement between Verbs and Subjects และ Specific Problems of English Structures ด้วยบทเรียนโปรแกรมแก่นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ปรากฏว่าผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในระดับสูงมาก ($\bar{X} = 90.39$) และเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมากอย่างมีนัยสำคัญ (เสาวนิตย์, ๒๕๑๘; กฤษณา, ๒๕๑๓)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าการสอนเรื่องกาล (tense) ปัจจุบันกาลและคุณาพจน์ประโยค (adjective clauses) แก่นักศึกษาในระดับชั้นประกาศนียบัตรปีที่ ๓-๔ ของวิทยาลัยครู ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในระดับสูงมาก ($X = 90.26-90.50$) และเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก ($X = 50.80$) อย่างมีนัยสำคัญ (นัยนา, ๒๕๑๙; พรวิไล, ๒๕๑๘) แต่ว่าการสอนเรื่องกาล (tense) แก่นักศึกษาในระดับดังกล่าวนี้ โดยบทเรียนโปรแกรมและการสอนปกติ ทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนเพิ่มขึ้นต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (มยุเรศ, ๒๕๑๘)

นอกจากนี้การวิจัยเชิงทดลองการสอนเรื่อง direct and indirect speeches ในวิทยาลัยครู ด้วยบทเรียนโปรแกรมแก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ๔ แบบคือ แบบอธิบายคำตอบอย่างเปิดเผย แบบอธิบายคำตอบอย่างปิดบัง แบบไม่อธิบายคำตอบอย่างเปิดเผย และแบบไม่อธิบายคำตอบ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าการสอนโดยวิธีปกติทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ และบทเรียนโปรแกรมทั้ง ๔ แบบ ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (สุรัชย์, ๒๕๒๑) รายละเอียดเพิ่มเติมได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒๑ ต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๑ ขนาดของอิทธิพลที่เกิดจากการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมในการเรียน
ไวยากรณ์อังกฤษ

ที่	ผู้วิจัยและผู้ช่วย	k	r _{tt}	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		r _{xy}	t	d
					\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
๑	สาวนิตย์ (๒๕๑๘)	๒๓	.๙๒	๑๐๐	๒๖.๒๗	๑๐.๕๙	๕๖.๗๐	๔.๕๓	๐.๙๖	๓๔.๑๙*	๔.๓๒
๒	พรพิไล (๒๕๑๘)	๔๐	.๘๗	๑๐๐	๑๕.๙๗	๕.๗๘	๓๖.๒๐	๒.๖๗	๐.๘๗	๓๙.๗๙*	๔.๓๖
๓	กฤษณา (๒๕๑๙)	๓๖	.๘๒	๑๐๐	๑๒.๒๕	๔.๔๖	๓๒.๔๔	๒.๖๗	๐.๘๘	๕๐.๒๙*	๔.๔๙
๔	นัยนา (๒๕๑๙)	๓๕	.๗๖	๑๐๐	๒๑.๘๔	๓.๖๐	๓๑.๕๙	๒.๗๘	๐.๘๘	๕๑.๗๙*	๔.๖๓

* $P < 0.5$

$\bar{d} = 4.45$

$\sigma_d^2 = 0.015$

จากตารางที่ ๒๑ แสดงให้เห็นว่าขนาดของอิทธิพล (effect size) ของการเรียนไวยากรณ์อังกฤษ ด้วยบทเรียนโปรแกรมภายหลังจากการที่ผู้เรียนได้เรียนมาระยะหนึ่งแล้วนั้น ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นเป็น ๔.๔๕ เท่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบภายหลัง หรืออาจกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมทำให้ผู้เรียนทุกคน (๑๐๐%) มีคะแนนเพิ่มขึ้นกว่าเดิม (ทั้งนี้เพราะมีข้อตกลงเบื้องต้นว่าการกระจายของค่า d เป็นโค้งปกติ) อย่างมีนัยสำคัญ จากการเปรียบเทียบผลการสอบก่อนการเรียนโดยเฉลี่ย ($\bar{X} = 44.29$) กับผลการเรียนด้วยบทเรียนโปรแกรมโดยเฉลี่ย ($\bar{X} = 90.28$) จะเห็นว่าผู้เรียนโดยเฉลี่ยแล้วมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเพิ่มขึ้นประมาณ ๑๐๐%

๒. บทเรียนโปรแกรมสอนการเขียน

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ นั้นผลการวิจัยพบว่าบทเรียนโปรแกรมสอนการสะกดคำแบบให้คำตอบทันที และแบบบอกคำตอบล่าช้าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (นิกร, ๒๒๕๑๕) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเพื่อสร้างบทเรียนโปรแกรมเพื่อใช้สอนการเขียนบรรยายภาพแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และสามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับสูง คือ ๙๕.๕๑/๙๕.๓๔ ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องโดยเฉลี่ย ๙๕.๕๑% และทำแบบทดสอบได้ถูกต้องโดยเฉลี่ย ๙๕.๓๔% (สุธีร์, ๒๕๒๙)

๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบและประเมินผล

ตารางที่ ๒๒ การทดสอบ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	แบบทดสอบความสามารถในการฟัง	๓	ศิลป์ (๒๕๑๙) จรัสพักตร์ (๒๕๒๐) นงนุช (๒๕๒๓)
๒	แบบทดสอบการฟังและพูด	๑	วราภรณ์ (๒๕๒๔)
๓	แบบทดสอบการอ่าน	๓	เววตา (๒๕๒๐) แรมฤดี (๒๕๒๒) กัญญาตา (๒๕๒๕)
๔	แบบทดสอบคำศัพท์	๒	กษมา (๒๕๑๘) สุภาภรณ์ (๒๕๒๐)
๕	แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์	๒	นภมล (๒๕๑๘) พัชรประภา (๒๕๒๐)
๖	แบบทดสอบการฟังเสียง	๑	พิมล (๒๕๑๘)



ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๗	แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก	๑	ศิริพินา (๒๕๑๙)
๘	แบบทดสอบการเขียน	๑	ทรงพรพน (๒๕๒๐)
๙	แบบทดสอบทักษะบูรณาการ	๑	โสฬศา (๒๕๒๓)
๑๐	แบบทดสอบวินิจจัย	๑	อึ้งศักดิ์ (๒๕๒๔)
๑๑	ปัจจัยที่มีผลต่อการสอบ หรือต่อคุณภาพของแบบทดสอบ	๓	พรพนนิภา (๒๕๒๔) จริยา (๒๕๒๗) สุพัชนี (๒๕๒๙)
๑๒	แบบทดสอบภาษาอังกฤษ เข้ามหาวิทยาลัย	๒	มาโนช (๒๕๑๙) กาญจนา และคณะ (๒๕๑๙ ก.)
๑๓	การทดสอบจัดระดับและวัด ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ	๒	อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๖) กาญจนา และคณะ (๒๕๒๙ ข.)
	รวม	๒๓	

๑. แบบทดสอบความสามารถในการฟัง

ในระดับชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยเพื่อสร้างแบบทดสอบ ได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) ในการฟังแบบเลือกตอบสำหรับนักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ๓ ชุด ๆ ละ ๑๕ ข้อ มีความยากง่ายโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($p = 0.46$) มีค่าอำนาจจำแนกในระดับปานกลาง ($d = 0.41$) มีความเที่ยงปานกลาง ($KR_{21} = 0.55-$

0.56) และมีความตรงตามเนื้อหาของหนังสือ The Oxford English Course for Thailand, Book II-III (คิลป์, ๒๕๑๙)

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาชั้น ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลแบบเลือกตอบ ๔ ชุด ๆ ละ ๗๐-๑๐๐ ข้อ ที่มีคุณภาพดีสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒, ๓, ๔ และ ๕ ที่มีความยากง่ายปานกลาง และความเที่ยงในระดับค่อนข้างสูง ($KR_{21} = 0.82-0.80$) และมีอำนาจจำแนกปานกลาง (จรัสพัทธ์, ๒๕๒๐; นงนุช, ๒๕๒๒)

๒. แบบทดสอบการฟังและพูด

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสมิทธิภาพ (Proficiency Test) แบบเลือกตอบ ๑ ชุด ที่มี ๕๐ ข้อ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่มีความยากง่ายปานกลาง ความเที่ยงปานกลาง ($KR_{21} = 0.66-0.73$ เพราะมี ๓ ส่วน) และมีอำนาจจำแนกปานกลาง (วราภรณ์, ๒๕๒๔)

๓. แบบทดสอบการอ่าน

ในระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสมิทธิภาพวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความ ๕ ชุด สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒, ๓, ๔ และ ๕ ที่มีความยากง่าย ๒๕-๑๐๐ ข้อ เป็นแบบทดสอบที่มีความยากง่ายปานกลาง มีความเที่ยงสูงมาก ($KR_{21} = 0.90-0.95$) และมีอำนาจจำแนกปานกลาง (แววตา, ๒๕๒๐; เปรมฤดี, ๒๕๒๒)

ส่วนในระดับชั้นปีที่ ๒-๔ ของมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยได้แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านเชิงวิจารณ์ ๑ ชุด จำนวน ๗๕ ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น ๕ ส่วน คือ distinguishing fact from opinion, evaluation of conclusion, recognizing the writer's purpose, attitude and tone, deduction และ interpretation แบบทดสอบชุดนี้มีความเที่ยงค่อนข้างสูง ($KR_{21} = 0.877$) และส่วนที่ ๓ มีความตรงเชิงทำนายสูงที่สุด รองลงมาคือส่วนที่ ๔ (กัญดา, ๒๕๒๔)

๔. แบบทดสอบคำศัพท์

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๗ ที่ใช้แบบเรียน JILAP จำนวน ๓ ชุดที่มีความยากง่ายปานกลาง แต่มีค่าความเที่ยงสูง ($KR_{21} = 0.84-0.90$) และค่าอำนาจจำแนกสูง (เกษมา, ๒๕๒๐) และได้แบบทดสอบสมิทธิภาพสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒-๕ อีก ๓ ชุด ที่มีความยากง่ายปานกลาง ค่าความเที่ยงสูงมาก ($KR_{21} = 0.89-0.92$) และค่าอำนาจจำแนกสูง (สุภาภรณ์, ๒๕๒๐)

๕. แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นนั้น มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางโครงสร้างไวยากรณ์ในการเรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษมา ๑-๒ ปี จากผลการเรียนที่ใช้อุปกรณ์ JILAP และจากผลการเรียนแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand, Book II-III ได้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ ๓ ชุด ๆ ละ ๑๕ ข้อแต่ละฉบับมีความเที่ยงสูงและสูงมาก ($KR_{21} = 0.76-0.86$ และ 0.91) มีค่าความยากง่ายระหว่าง $0.๑๔-0.๙๓$ และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง $0.๓๓-0.๗๘$ (พัชรประภา, ๒๕๑๘) และยังพบอีกว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ผลการวิจัยได้แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์อีก ๑ ชุด จำนวน ๑๐๖ ข้อ ที่มีความยากง่ายปานกลาง ค่าความเที่ยงสูง ($KR_{21} = 0.84$) และค่าอำนาจจำแนกสูง (นฤมล, ๒๕๑๖)

๖. แบบทดสอบการฟัง

การวิจัยในการพัฒนาแบบทดสอบได้แบบทดสอบสมิทธิภาพแบบเลือกตอบในการจำแนกเสียงสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ๓ ชุด ๆ ละ ๓๕ ข้อ ที่มีระดับความยากง่ายปานกลาง มีความเที่ยงปานกลาง ($KR_{21} = 0.54-0.75$) แต่มีค่าอำนาจจำแนกสูง (พิมล, ๒๕๑๘)

๗. แบบทดสอบการเขียนตามตำรา

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสมิทธิภาพ สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับ

ประถมศึกษาจำนวน ๓ ชุด ที่มีความยากง่ายปานกลาง มีค่าความเที่ยงค่อนข้างสูง ($KR_{21} = 0.80-0.85$) และมีค่าอำนาจจำแนกสูง (ศิริณา, ๒๕๑๘)

๘. แบบทดสอบการเขียน

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบสมิทริภาพแบบเลือกตอบสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕ จำนวน ๓ ชุด ๆ ละ ๑๐๐ ข้อ ที่มีความเที่ยงค่อนข้างสูงและสูงมาก ($KR_{21} = 0.72-0.89$) มีความยากง่ายและอำนาจจำแนกปานกลาง (ทรงพรรณ, ๒๕๒๐)

๙. แบบทดสอบทักษะบูรณาการ

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบวัดทักษะบูรณาการ (integrated skills) เป็นแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลสำหรับรายวิชา E ๐๑๑ จำนวน ๑๔๖ ข้อ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงสูงมาก ($KR_{21} = 0.98$) และมีความยากง่ายและอำนาจจำแนกระดับปานกลาง (โสฬศ, ๒๕๒๓)

๑๐. แบบทดสอบวินิจฉัย

ผลการวิจัยได้แบบทดสอบวินิจฉัย (diagnostic test) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อวัดและวินิจฉัยความสามารถทางการอ่าน ได้จำนวน ๙ ชุด ๆ ละ ๕๐ ข้อ แบบทดสอบนี้มีความตรงเชิงเนื้อหาตามสายตาของผู้เชี่ยวชาญทางภาษา และมีความตรงเชิงภาวะสันนิษฐานในระดับค่อนข้างต่ำถึงค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.41-0.76$) มีความเที่ยงตามแบบอิงเกณฑ์ของ Livingston ในระดับค่อนข้างสูงถึงสูงมาก ($K_2(X, T_x) = 0.77-0.95$) มีค่าความยากง่ายในระดับค่อนข้างสูง (p ตั้งแต่ 0.65 ขึ้นไป) และมีค่าอำนาจจำแนกในระดับต่ำตามลักษณะที่จำเป็นของแบบทดสอบชนิดนี้ (ยิ่งศักดิ์, ๒๕๒๔)

๑๑. ปัจจัยที่มีผลต่อผลการสอบหรือต่อคุณภาพของแบบทดสอบ

จากผลของการวิจัยพบว่า การเฉลยข้อทดสอบย่อยเพื่อทดสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภายหลังจากทดสอบแล้วช้าหรือเร็วมีผลต่อการทดสอบรวมในภายหลังอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือการเฉลยผลการสอบภายหลังการทดสอบแล้ว ๑ วัน ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการทดสอบรวมสูงกว่าผู้ที่ได้

รับการเฉลยคำตอบทันทีภายหลังการทดสอบแล้ว หรือผู้ที่ไม่ได้รับการเฉลยคำตอบให้รู้เลย และบุคคลใน ๒ กลุ่มสุดท้ายมีสัมฤทธิ์ผลในการทดสอบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (พรรณนิภา, ๒๕๒๔) และยังพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ นั้น นักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยแบบเลือกตอบ "แบบธรรมดาทั่วไป" และ "แบบบอกความมั่นใจ" มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการทดสอบย่อยเลยอย่างมีนัยสำคัญ โดยทั่ว ๆ ไปนักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยด้วยแบบทดสอบทั้ง ๒ แบบ มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักเรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาในระดับสูงหรือปานกลางแต่ในกรณีของนักเรียนที่เรียนอ่อนแล้ว การทดสอบด้วยแบบทดสอบย่อย "แบบบอกความมั่นใจ" จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าผู้ที่ได้รับการทดสอบด้วยแบบทดสอบย่อย "แบบธรรมดาทั่วไป" อย่างมีนัยสำคัญ (จรียา, ๒๕๒๗)

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนรายข้อของแบบทดสอบให้แตกต่างกันไปตามความสำคัญของเนื้อหาที่ต้องการทดสอบทำให้คุณภาพของแบบทดสอบการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม (norm-referenced test) หรือแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (criterion referenced test) ก็ตาม จากการกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ๖ วิธี คือ ๑) ใช้ค่า delta (Δ) ๒) ใช้ค่า beta (β) ๓) ใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) ๔) ใช้ค่าลำดับชั้นความเข้าใจในการอ่าน (h) ๕) ใช้ค่าคะแนนที่เหมาะสม (w) และ ๖) ใช้วิธีประเพณีนิยม ปรากฏว่าการให้ค่าน้ำหนักคะแนนวิธีที่ ๕ ทำให้แบบทดสอบมีความเที่ยงสูงที่สุด แต่มีความตรงเชิงพยากรณ์ (predictive validity) ต่ำที่สุด ในกรณีของแบบทดสอบอิงกลุ่ม แต่ในกรณีของแบบทดสอบอิงเกณฑ์การให้คะแนนวิธีที่ ๖ จะให้ค่าความเที่ยงสูงที่สุด (สุพัฒน์, ๒๕๒๘)

๑๒. แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการคัดเลือก

จากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบเพื่อการคัดเลือกนิสิตที่คณาจารย์ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสร้างขึ้นใช้เมื่อปี ๒๕๑๘ เพื่อการคัดเลือกนิสิตไปเรียนรายวิชาที่เหมาะสม แบบทดสอบนี้เป็นแบบเลือกตอบ มี ๑๐๐ ข้อ ใช้เวลาทดสอบ

๓ ชั่วโมง ปรากฏว่าแบบทดสอบนี้ค่อนข้างยาก ($p = 0.36$) มีอำนาจจำแนกต่ำ ($d = 0.26$) มีค่าความเที่ยงในระดับค่อนข้างสูง ($KR_{21} = 0.77$) และมีความตรงเชิงพยากรณ์ผลการทดสอบภาษาอังกฤษประจำภาคในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.85$) สรุปแล้วเป็นแบบทดสอบที่อยู่ในระดับดี (มาโนช, ๒๕๑๙) นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าผลของการสอบของข้อทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ มี พ.ศ. ๒๕๒๖ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑ ของนิสิตชั้นปีที่ ๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ โดยวิชาภาษาอังกฤษชุด กข. สามารถทำนายผลการอ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑ ได้ ๓๓-๕๙% ในขณะที่ภาษาอังกฤษชุด กขค. ทำนายได้เพียง ๒๖%-๔๑% แบบทดสอบชุด กข. สามารถทำนายผลการฟังได้ ๑๖%-๓๙% และภาษาอังกฤษชุด กขค. ทำนายได้เพียง ๑๑%-๑๖% เท่านั้น (กาญจนา และคณะ, ๒๕๒๗ ก.)

๑๓. การทดสอบจัดระดับ (placement test) และการวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา ๑๑ แห่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๕ พบว่าโดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาที่สอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมหิดล มีพื้นความรู้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษชุด กข. สูงที่สุด นักศึกษาที่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนผลการสอบแบบทดสอบชุด กขค. โดยเฉลี่ยแล้วผู้ที่สอบเข้าเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้มีคะแนนสูงที่สุด แต่มีพิสัย (range) ของคะแนนกว้างที่สุดจากแบบทดสอบชุด กขค. และคะแนนมีพิสัยกว้างมากเป็นลำดับที่ ๒ จากแบบทดสอบชุด กข. และพบว่า ๕๐% ของสถาบันเหล่านี้ มีการจัดสอบจัดระดับ และระดับที่จัดมี ๒-๔ ระดับ (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๖) นอกจากนี้ผลการวิจัยเพื่อสร้างแบบทดสอบวัดระดับความรู้ความสามารถทางภาษาที่เหมาะสม สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ปรากฏว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถทำนายความสามารถในการใช้ภาษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ๘๒% และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ ๗๒% ระดับความสามารถทางภาษาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นคือระดับที่ทำข้อทดสอบระดับต้นได้ ๕๙% และระดับความสามารถทางภาษาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือ ระดับที่ทำแบบทดสอบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ประมาณ ๔๙% (กาญจนา และคณะ, ๒๕๒๗ ข.)

ตารางที่ ๒๓ การใช้แบบทดสอบโคลซ (cloze test)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	เพื่อเปรียบเทียบ 'สาระ'	๒	วิลาลักษณ์ (๒๕๑๘) พรรณี (๒๕๑๙)
๒	เพื่อทดสอบความยากง่าย (readability) ของข้อความ	๓	สุธารี (๒๕๒๒) ปัทมา (๒๕๒๗) นันทวรรณ (๒๕๒๘)
๓	เพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง	๒	เดือนใจ (๒๕๑๙) สนิท (๒๕๒๑)
๔	เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน	๙	พิมพ์พรรณ (๒๕๑๖) นิรมล (๒๕๑๖) ศาภาวดี (๒๕๑๗) จุรีย์ (๒๕๑๙) เดือนใจ (๒๕๑๙) วิชาดา (๒๕๒๑) สายสมร (๒๕๒๕) กาญจนวัลย์ (๒๕๒๕) อมรรัตน์ (๒๕๓๐)
๕	เพื่อวัดสมรรถภาพในการใช้ทักษะบูรณาการ	๒	รัชนีกร (๒๕๒๔) สุภา (๒๕๒๔)
๖	เพื่อวัดความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์	๑	สุพัลน์ (๒๕๑๗)
	รวม	๑๙	

๑. การใช้แบบทดสอบโคลซเพื่อเปรียบเทียบ "สาระ"

ผลจากการวิจัยกับผู้สอบในระดับนิสิตชั้นปีที่ ๑ พบว่าในจำนวนแบบทดสอบโคลซที่มีการละคำ ๖ แบบ คือ ๑) มีประโยคนำและตัดพยัญชนะต้นของคำ ๒) ไม่มีประโยคนำและตัดพยัญชนะต้นของคำ ๓) มีประโยคนำและตัดสระของคำ ๔) ไม่มี

ประโยคนำและตัดสระของคำ ๕) มีประโยคนำและตัดตัวสะกดของคำ และ ๖) ไม่มีประโยคนำและตัดตัวสะกดของคำ แบบทดสอบที่ให้ "สาระ" (information) มากที่สุดคือแบบที่ ๑ และ ๒ ส่วน แบบที่ ๓ และ ๔ ใน "สาระ" น้อยที่สุด และพบว่าการมีประโยคนำแบบทดสอบหรือไม่มีประโยคนำไม่ช่วยให้ผู้ทำแบบทดสอบเติมอักษรที่ขาดหายไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพียงแต่ช่วยให้สามารถเติมสระได้เร็วขึ้นกว่าการที่ไม่มีประโยคนำเท่านั้น (วิลาศลักษณ์, ๒๕๑๘) นอกจากนี้ยังพบว่าแบบทดสอบโคลซที่มีการละคำอีก ๖ แบบคือ ๑) มีวลีนำและตัดพยัญชนะต้นออกทุกคำ ๒) มีวลีนำและตัดสระออกทุกคำ ๓) มีวลีนำและตัดตัวสะกดออกทุกตัว ๔) ไม่มีวลีและตัดพยัญชนะต้นออกทุกคำ ๕) ไม่มีวลีนำและตัดสระออกทุกคำ และ ๖) ไม่มีวลีนำและตัดตัวสะกดออกทุกคำ แบบทดสอบแบบที่ ๑ และ ๔ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้นของคำออก เป็นแบบสอบที่ยากที่สุด และให้ "สาระ" น้อยที่สุด ส่วนแบบทดสอบแบบที่ ๓ และ ๖ เป็นแบบทดสอบที่ง่ายที่สุด และให้ "สาระ" มากที่สุด แบบทดสอบที่มีวลีนำหรือไม่มีวลีนำให้ "สาระ" แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (พรรณิ, ๒๕๑๙)

๒. การใช้แบบทดสอบโคลซเพื่อทดสอบความยากง่ายของข้อความ

ผลการวิจัยพบว่าสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ แบบทดสอบโคลซที่ละเอียดและเป็นระบบทุกคำที่ ๘ สามารถทดสอบความยากง่ายของข้อความได้เช่นเดียวกับแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ แต่ใช้แทนกันไม่ได้ เพราะผลการทดสอบมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางเท่านั้น ($r_{xy} = 0.51$) และยังพบว่าการตรวจให้คะแนนแบบการให้คะแนนคำที่สามารถยอมรับความถูกต้องได้ (acceptable word scoring method) เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการใช้แบบทดสอบโคลซเพื่อวัดความสามารถในการอ่าน (สุจารี, ๒๕๒๓) ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่าแบบทดสอบโคลซที่ละเอียดอย่างมีระบบ (systematic cloze test) ทุกคำที่ ๘ มีความยากที่สุด รองลงมาได้แก่แบบทดสอบแบบเมส (maze cloze test) ส่วนแบบทดสอบโคลซแบบจับคู่ (matching cloze test) มีความง่ายที่สุด (ปัทมา, ๒๕๒๗; นันทวรรณ, ๒๕๒๘)

๓. การใช้แบบทดสอบโคลซเพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ผลการวิจัยพบว่าในการทดสอบการฟัง ผลการสอบแบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ ๕ และทุกคำที่ ๑๐ สัมพันธ์กับผลการสอบจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบในระดับสูงและสูงมาก ($r_{xy} = 0.82$ และ 0.94 ตามลำดับ) และมีนัยสำคัญและการละคำต่างแหล่งกัน มีผลต่อผู้ฟังอย่างมีนัยสำคัญ (เตือนใจ, ๒๕๑๙) ส่วนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูงนั้น ผลการวิจัยพบว่าการทดสอบการฟังโดยใช้แบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ ๘ และแบบทดสอบแบบเลือกตอบได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สมาน, ๒๕๒๑)

๔. การใช้แบบทดสอบโคลซเพื่อวัดความสามารถในการอ่าน

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๗ ผลการวิจัยพบว่าผลการสอบการอ่านเข้าใจความที่ทดสอบโดยแบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ ๕ และ ๘ มีความสัมพันธ์กับผลการสอบที่วัดโดยแบบทดสอบแบบเลือกตอบในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.50-0.75$) และมีนัยสำคัญ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ ผลการสอบโดยใช้แบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ ๕ หรือ ๘ ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ทิมพรรณ, ๒๕๑๖)

สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๕ ผลการวิจัยพบว่าผลการสอบการอ่านเข้าใจความโดยแบบทดสอบทั้ง ๒ ชนิดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.57$) หากว่าผู้สอบได้คะแนนสอบจากแบบทดสอบโคลซ ๒๗%: ๔๑%, ๕๕% อาจเทียบได้ว่าจะสามารถสอบได้คะแนนสอบจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ๕๐%, ๗๐% และ ๙๐% ตามลำดับ (นิรมล, ๒๕๑๖) แต่หากว่าใช้แบบทดสอบแบบโคลซและแบบทดสอบแบบเลือกตอบเป็นแบบฝึกหัดในการฝึกการอ่านแล้วทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภายหลัง ผลของการใช้แบบฝึกหัดทั้งสองชนิดได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สายสมร, ๒๕๒๕) และยังพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ นั้น ผลการสอบของนักเรียนจากแบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ ๕ และ ๑๐ มีความสัมพันธ์กับผลการสอบจากแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่วัดความสามารถในการอ่านในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.58$ และ 0.57) แต่มีนัยสำคัญ (เตือนใจ, ๒๕๑๙)

ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบ clozentrypy ชนิดที่ละทุกคำที่ ๕ และ ๖ เมื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูแล้ว ผลการสอบมีความสัมพันธ์กับผลการสอบที่วัดด้วยแบบทดสอบแบบเลือกตอบอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.59$) ยกเว้นแบบทดสอบ clozentrypy ที่ละทุกคำที่ ๗ จะมีความสัมพันธ์กับผลการสอบแบบเลือกตอบอย่างไม่มีนัยสำคัญ (วิชาดา, ๒๕๒๑) และยังพบว่าในจำนวนแบบทดสอบโคลซที่ละคำอย่างเป็นระบบทุกคำที่ ๕, ๖, ๗, ๘ และ ๙ แบบทดสอบที่เหมาะสมที่สุดที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านคือแบบทดสอบโคลซที่ละทุกคำที่ ๘ อย่างเป็นระบบ (ดาราวัตติ, ๒๕๑๗) และแบบทดสอบโคลซนี้สามารถใช้เป็นแบบฝึกหัดในการเรียนการสอนการอ่านเข้าใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพดีคือสามารถทำให้ผู้ได้รับการฝึกฝนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านได้สูงขึ้นและมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝนโดยวิธีดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ (จूरีย์, ๒๕๑๙)

นอกจากนี้ยังพบว่าแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ (modified cloze test) ยังใช้ในการทดสอบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓-๔ ได้ด้วย กล่าวคือผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ แบบ ๔ ตัวเลือก มีความง่ายมากกว่าแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ ชนิดจับคู่อย่างมีนัยสำคัญ (กาญจนวัลย์, ๒๕๒๕) และพบว่าแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ แบบมีตัวอักษรชี้แนะ (alphabet cue modified cloze test) มีความง่ายมากที่สุด รองลงมาคือแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ แบบมีตัวเลือก (multiple-choice modified cloze) มีความง่ายเป็นอันดับที่ ๒ แบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ แบบมีช่องว่างเท่ากับจำนวนตัวอักษร (word-length clue modified cloze test) มีความยากเป็นอันดับที่ ๓ และแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซ แบบจับคู่ (matching modified cloze test) มีความยากที่สุด แบบทดสอบเหล่านี้มีคุณภาพสูงเพราะมีความเที่ยงและความตรงค่อนข้างสูงมาก ($r_{tt} = 0.82-0.93$; $r_{xy} = 0.73-0.81$) และแบบที่มีตัวอักษรชี้แนะเป็นแบบทดสอบโมดิฟายด์โคลซที่มีความเที่ยงสูงที่สุด ส่วนความตรงเชิงทำนายของแบบทดสอบทั้ง ๔ แบบนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (อมรรัตน์, ๒๕๓๐)

๕. การใช้แบบทดสอบโคลชวัดสมิทธิภาพในการใช้ทักษะบูรณาการ (integrated skills)

ผลการวิจัยพบว่าสำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการสอบสมิทธิภาพในการใช้ทักษะบูรณาการด้วยแบบทดสอบโคลชทีละทุกคำที่ ๘ กับผลการสอบด้วยแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r_{xy} = 0.83$) เมื่อแยกหาค่าสหสัมพันธ์กับทักษะต่าง ๆ พบว่าแบบทดสอบโคลชดังกล่าวสัมพันธ์กับแบบทดสอบไวยากรณ์ คำศัพท์ การอ่านและการเขียน อย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง คือ ๐.๖๒, ๐.๕๙, ๐.๖๕, และ ๐.๕๗ ตามลำดับ และยังพบว่าผลการสอบด้วยแบบทดสอบโคลชมีความยากมาก เมื่อเทียบกับความยากของแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบ ($\bar{X} = 27.28\%:48.48\%$) ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (รัชนิกร, ๒๕๒๔) และยังพบว่าผลการทดสอบสมิทธิภาพทางภาษาด้วยแบบทดสอบโคลชทีละคำอย่างเป็นระบบ (systematic deletion) มีความง่ายกว่าแบบทดสอบโคลชทีละเฉพาะคำที่ต้องการทดสอบเท่านั้น (rational deletion) อย่างมีนัยสำคัญ (สุภี, ๒๕๒๘)

๖. การใช้แบบทดสอบโคลชเพื่อวัดความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมหาวิทยาลัยนั้น แบบทดสอบโคลชทีละคำอย่างไม่เป็นระบบ (rational deletion cloze test) แต่ว่าละคำที่ต้องการทดสอบเท่านั้นและช่วงห่างของคำทีละห่างกันไม่น้อยกว่า ๕ คำมีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ที่วัดด้วยแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.56-0.70$ หรือ $\bar{r}_{xy} = 0.64$) และมีนัยสำคัญ ผู้ที่สอบได้คะแนนจากแบบทดสอบโคลช ๒๑%, ๔๐%, ๖๐%, และ ๗๔% อาจเทียบได้กับผลการสอบด้วยแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่ ๓๐%, ๕๐%, ๗๐% และ ๘๕% ตามลำดับเป็นต้น (สุพัฒน์, ๒๕๑๗)

จากผลการวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว อาจสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบด้วยแบบทดสอบโคลชกับผลการสอบด้วยแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบเป็นดังตารางที่ ๒๔ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๔ ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบด้วยแบบทดสอบโคลซกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบ

ที่	ผู้วิจัยและผู้วิจัย	n	การฟัง	การอ่าน	โครงสร้าง	การเขียน	ศัพท์	บูรณาการ
			r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}	r_{xy}
๑	เตียนใจ (๒๕๑๓)	๓๕	๐.๗๒	๐.๕๘				
		๓๕	๐.๗๔	๐.๕๗				
๒	พิมพ์พรรณ (๒๕๑๖)	๖๔		๐.๗๓				
		๖๔		๐.๗๒				
		๖๔		๐.๕๐				
		๖๔		๐.๖๒				
		๖๔		๐.๗๕				
		๖๔		๐.๕๓				
๓	นิรมล (๒๕๑๖)	๑๓๐		๐.๕๗				
๔	สุพรรณิ (๒๕๑๗)	๑๐๐			๐.๕๖			
		๑๐๐			๐.๗๐			
๕	วัชรินทร์ (๒๕๒๔)	๒๐๐		๐.๖๕	๐.๖๒	๐.๕๗	๐.๕๙	๐.๗๓
	\bar{r}_{xy}	๘๐๗	๐.๘๘ ^๖	๐.๖๓ ^๖	๐.๖๔ ^๖	๐.๕๗ ^๖	๐.๕๙ ^๖	๐.๘๓ ^๖

* $p < 0.05$

๑. $\sigma_r^2 = 0.006$ ($p > 0.05$)

๒. $\sigma_r^2 = 0.003$ ($p > 0.05$)

จากตารางที่ ๒๔ ข้างบนนี้อาจสรุปได้ว่าผลการทดสอบการฟังด้วยแบบทดสอบโคลซกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.88$) ผลการทดสอบการอ่าน โครงสร้างไวยากรณ์ การเขียนและคำศัพท์ด้วยแบบทดสอบโคลซกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.63, 0.64, 0.57$, และ 0.59 ตามลำดับ) ส่วนผลการทดสอบทักษะบูรณาการ (ไวยากรณ์, คำศัพท์, อ่าน และเขียน) ด้วยแบบทดสอบโคลซกับผลการสอบด้วยแบบทดสอบแบบทดสอบสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.83$) ความสัมพันธ์ในแต่ละกรณีต่างมีนัยสำคัญ และความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์ในกรณีต่าง ๆ ไม่มีนัยสำคัญ

ตารางที่ ๒๔ การประเมินผล

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	การประเมินผลรายวิชา	๔	กัญดา และคณะ (๒๕๒๑) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๒) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๓ ก.) ศิริวิรัฐ และคณะ (๒๕๒๕)
๒	การประเมินผลหลักสูตร	๔	สุเมธเทียร (๒๕๒๔) พนอมศรี (๒๕๒๖) นันทนา (๒๕๒๗) สุพัชนี และคณะ (๒๕๓๐)
๓	การประเมินผลแผนพัฒนา	๑	อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๓ ข.)
รวม		๙	

๑. การประเมินผลรายวิชา

ผลการวิจัยเพื่อประเมินผลรายวิชาต่าง ๆ ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีอยู่ ๔ เรื่อง สำหรับการประเมินผลสื่อการสอนการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน พบว่านิสิตอ่อนและนิสิตเก่งได้รับประโยชน์จากการใช้สื่อเรียนด้วยวิธีดังกล่าวมากกว่านิสิตในระดับกลางและระดับเก่งยอดเยี่ยม บทเรียนแต่ละบทอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ เหมาะสมดีทั้งด้านประโยชน์ ความน่าสนใจ ความยาว ความยาก-ง่าย ประสิทธิภาพช่วยในการเรียนรู้ และความชัดเจนแบบทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้มีความสอดคล้องกันดีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ดีขึ้น และนิสิตโดยมากมีเจตคติที่ดีต่อวิธีการเรียนดังกล่าว (กัญญา และคณะ, ๒๕๒๑) ส่วนการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พบว่าบทเรียนค่อนข้างยาวมาก และคำอธิบายไม่ค่อยชัดเจน การสอนและการทดสอบยังไม่เหมาะสม กิจนิสัยในการเรียนของนิสิตยังไม่เหมาะกับวิธีการเรียนการสอนของรายวิชา โดยทั่ว ๆ ไปเนื้อหาของรายวิชาน่าสนใจพอสมควรและมีความยากง่ายที่เหมาะสมดีทั้งการอ่าน การฟัง และการพูด ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการฟัง แต่มีเจตคติไม่ค่อยดีต่อการอ่านและเขียน (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๒ ก.)

นอกจากนี้ผลการประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา ด้านการเขียน (EAP Writing) ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ พบว่าผู้เรียนมีเจตคติและแรงจูงใจในวิชานี้ปานกลาง เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมค่อนข้างดี คู่มือการสอนมีประโยชน์ดี และการแบ่งคะแนนการสอบเหมาะสมดีแล้ว (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๓) และจากการประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษสังคมและภาษาอังกฤษธุรกิจ พบว่าเนื้อหาของรายวิชามีความยากง่ายเหมาะสมดี ผู้เรียนและผู้สอนส่วนใหญ่มีความพอใจกับเนื้อหาและวิธีสอนที่เสนอไว้แล้ว (ศิริรัฐ และคณะ, ๒๕๒๕)

๒. การประเมินผลหลักสูตร

ในระดับประถมศึกษา การประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ พบว่าเวลาในการสอนยังไม่เหมาะสม ครูเข้าใจวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแต่สอนให้บรรลุผลได้ระดับปานกลาง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำได้เหมาะสมดี เนื้อหาของหลักสูตรเหมาะสมกับผู้เรียน และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนของหลักสูตรนี้ (สุมนเทียร, ๒๕๒๔)

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาชั้น การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๒๔ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่าโดยทั่ว ๆ ไป จุดประสงค์ของหลักสูตร จุดประสงค์รายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชาในหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลและการบริหารและบริหารหลักสูตรมีความเหมาะสมดีทุกด้าน ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อหลักสูตรสอดคล้องกัน และผลการเรียนของนักเรียนโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับที่น่าพอใจค่อนข้างมาก (นันทนา, ๒๕๒๔)

สำหรับในระดับอุดมศึกษานั้น การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. ๒๕๑๙ ในวิทยาลัยครูภาคเหนือ ๔ แห่ง พบว่าโดยทั่วไปแล้วการจัดกิจกรรมการเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน การทำโครงการสอน เนื้อหาวิชา และการวัดและการประเมินผลมีความเหมาะสมดี ผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนมาเป็นเวลานานต่างกัน หรือมีคุณวุฒิต่างกันมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตร พฤติกรรมการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้ได้เหมาะสมดีเช่นเดียวกัน (ถนอมวงศ์, ๒๕๒๖) และยังพบว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อประเมินผลตามรูปแบบของ CIPP/SP (Context, Input, Process and Product Model and Stake's and Pusan Models) ในหลาย ๆ มิติแล้ว พบว่าเป็นหลักสูตรที่มีความเหมาะสมกับความต้องการของสังคมคณะวิชา และผู้เรียนในระดับค่อนข้างสูง (สุพัฒน์ และคณะ, ๒๕๓๐)

๓. การประเมินผลแผนพัฒนา

ผลของการประเมินผลแผนการพัฒนาระยะที่ ๓ ของศูนย์ภาษาซีมีโอ(พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๙) กับความต้องการของประเทศไทย พบว่ามีความสอดคล้องกันดีในระดับปานกลาง (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๓ ข.)

๑๐. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษา

ตารางที่ ๒๖ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียนภาษา

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความกดดันและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	๓	มานพ (๒๕๒๔) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๕ ก.) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๕ ข.)
๒	เจตคติและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	๔	พิมพ์ภากรณ์ (๒๕๒๒) ศจี (๒๕๒๔) มานพ (๒๕๒๔) นียม (๒๕๒๔) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๕ ก.) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๕ ข.) วิรัชญา (๒๕๒๖) ชนดี (๒๕๒๖) เอกฉัตร (๒๕๒๗)
๓	ความสนใจและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	๓	นิธิตา (๒๕๒๕) วินัย (๒๕๒๕) กาญจนา และคณะ (๒๕๒๖)
๔	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับความเข้าใจในการอ่าน	๔	ปรียา (๒๕๑๔) เพ็ญฉวี (๒๕๑๔) กาญจนา (๒๕๑๖) ทานอง (๒๕๒๒)
๕	ผลของการสอนวัฒนธรรม และโครงสร้างความรู้ (schema) กับความสามารถ ทางภาษา	๖	สุพรรณวิภา (๒๕๒๓) กัดดาทิพย์ และผ่าน (๒๕๒๖) สมจิตร์ (๒๕๒๗) สุพันธ์ (๒๕๒๘) ประพิมพ์พรรณ (๒๕๓๐) วรรณงาม (๒๕๓๐)
	รวม	๒๕	

๑. ความถนัดและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

ผลของการวิจัยผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๓, ๕ และ ปีที่ ๑ ในมหาวิทยาลัยพบว่าผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ มีความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมาคือผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ส่วนผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีความถนัดในการเรียนน้อยที่สุด และโดยทั่วไปพบว่าความถนัดมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.63$) และมีนัยสำคัญ (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๕ ก.) แต่พบว่าความถนัดในการเรียนภาษาของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.33$) แต่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากที่สุด เมื่อเทียบกับอิทธิพลของตัวแปรอื่นทางจิตวิทยาซึ่งรวมกันแล้วสามารถมีผลต่อผลการเรียนได้มากถึง ๒๑% ซึ่งแม้ว่าจะมีขนาดต่ำแต่ก็มีนัยสำคัญ (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๕ ข.) และยังพบอีกว่าในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยความถนัดทางภาษามีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับต่ำ ($r_{xy} = 0.24$) เช่นกัน แต่ว่ามีนัยสำคัญ (มานพ, ๒๕๒๔)

๒. เจตคติ (attitude) และแรงจูงใจ (motivation) กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนั้น พบว่าเจตคติและแรงจูงใจมีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในระดับค่อนข้างต่ำ ($R^2 = 31\%$) แต่มีนัยสำคัญ (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๕ ก.) แต่ว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ นั้น ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrated motivation) และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.64$ และ 0.68 ตามลำดับ) และมีนัยสำคัญ (ชเนติ, ๒๕๒๖) และพบว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มีเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษดีมาก และมีแรงจูงใจในการเรียนสูงที่สุด (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๕ ก.) รวมทั้งพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีในระดับปานกลางต่อการที่ครูสอนภาษาอังกฤษใช้สื่อทัศนูปกรณ์ ช่วยในการเรียนการสอน

ภาษา (วิรัชญา, ๒๕๒๖) และนักเรียนจะมีเจตคติและแรงจูงใจสูงเมื่อเรียนได้คะแนนสูง แต่จะมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำเมื่อเรียนได้คะแนนน้อย แม้ว่าโดยทั่ว ๆ ไป เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจะต่ำก็ตาม (นิยม, ๒๕๒๔)

สำหรับในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่าเจตคติของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับต่ำมาก ($r_{xy} = 0.18$) แม้ว่าจะมีนัยสำคัญ(มานพ, ๒๕๒๔) และสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ในวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลางนั้น เจตคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.37$) และมีนัยสำคัญ (เอกฉัตร, ๒๕๒๗) และพบว่าครูและเพื่อนมีอิทธิพลสูงมากต่อเจตคติของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ (พิมพารณ์, ๒๕๒๒)

อนึ่ง ผลการวิจัยยังพบว่านิสิตส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษมานาน ๘-๑๒ ปี มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในระดับต่ำ และแม้ว่าจะจะมีการปรับปรุงบทเรียนใหม่แต่เจตคติของผู้เรียนก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ศจี, ๒๕๒๔)

๓. ความสนใจและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ กลุ่มที่ ๒ ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.40$) แต่มีนัยสำคัญ นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 0.58$) โดยนักเรียนหญิงมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ (นิธิมา, ๒๕๒๕)

นอกจากนี้ผลการวิจัยเชิงสำรวจพบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสนใจอ่านเรื่องภาษาอังกฤษประเภทสารคดีสาขาสังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และการบันเทิง และประเภทบันเทิงคดี เช่นเรื่องตลกขบขัน เรื่องความรัก เรื่องลึกลับสืบสวน ท่องเที่ยวผจญภัย และเรื่องเชิงวิทยาศาสตร์ นักเรียนหญิงและชายมีความสนใจในเรื่องที่อ่านต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่นักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์และโปรแกรมศิลปะมีความสนใจในเรื่องที่อ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (วินัย, ๒๕๒๕)

ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้นผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทั้ง ๑๔ คณะ มีความสนใจอ่านเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว นิทาน เรื่องสั้น การ์ตูน สิ่งมหัศจรรย์ วัฒนธรรมนิยมแปลก ๆ และเหตุการณ์สำคัญของโลก (ภาพยนตร์ และคณะ. ๒๕๒๖)

ปัจจัยต่าง ๆ ทางจิตวิทยาดังกล่าวแล้วมีความสัมพันธ์ต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๗ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ที่	ผู้วิจัยและปีวิจัย	n	ความถนัด	เจตคติ	แรงจูงใจ	ความสนใจ
๑	มานพ (๒๕๒๔)	๑๗๕	๐.๒๔	๐.๑๘	-	-
๒	เอกมิตร (๒๕๒๗)	๔๓๔	-	๐.๓๗	-	-
๓	พนิตี (๒๕๒๖)	๑๑๐๐	-	-	๐.๖๔	-
		๑๑๐๐	-	-	๐.๖๘	-
๔	นิธิมา (๒๕๒๕)	๒๘๐	-	-	-	๐.๕๐
๕	อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๕ ก.)	๓๘๗	๐.๖๓	-	-	-
๖	อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๕ ข.)	๓๗	๐.๓๓	-	-	-
	\bar{r}_{xy}		๐.๔๘*	๐.๓๒*	๐.๖๖*	๐.๔๐*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ ๒๗ แสดงว่าปัจจัยทางจิตวิทยาที่มักเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาคือความถนัด เจตคติ และความสนใจ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{r}_{xy} = 0.32-0.48$) ส่วนแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง ($\bar{r}_{xy} = 0.66$) แต่ความสัมพันธ์ทุกกรณีมีนัยสำคัญ

๔. วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับความเข้าใจในการอ่าน

ผลจากการวิจัยพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาล มีความรู้เรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง และความรู้ที่สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญ (เพ็ญฉวี, ๒๕๑๔) ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น พบว่านิสิตที่เรียนจบมาจากสายวิทยาศาสตร์ มีความรู้เรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน และความรู้ที่สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านในระดับที่ต่ำมาก (ปรียา, ๒๕๑๔) แต่ว่าความรู้ทางวัฒนธรรมดังกล่าวกับความสามารถในการอ่านหรือยกรองของนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ ของวิทยาลัยครูในส่วนกลางมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.28-0.68$) นักศึกษามีปัญหามากที่สุดในด้านความเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับเทพนิยายกรีกและโรมัน กลวิธีในการประพันธ์ ฤดูกาล ความเชื่อทางไสยศาสตร์สัญลักษณ์ และความเชื่อทางศาสนาคริสต์ ตามลำดับ (ทำนอง, ๒๕๒๒) และประสบการณ์ในการเรียนวรรณคดีไทยและความเข้าใจในวัฒนธรรมตะวันตกมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญในระดับปานกลาง แต่ว่าประสบการณ์ทางวรรณคดีไทยมีผลต่อความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษมากกว่าความเข้าใจในวัฒนธรรมตะวันตกอย่างมีนัยสำคัญ (กาญจนา, ๒๕๑๖)

๕. ผลของการสอนวัฒนธรรมและโครงสร้างความรู้ (Schema) กับความสามารถทางภาษา

จากผลการวิจัย ๒ เรื่องที่เกี่ยวกับการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้แก่ผู้เรียน ปรากฏว่าในระดับชั้นประถมปีที่ ๕ นั้นผลของการสอนวัฒนธรรมทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนประมาณร้อยละ ๑๐ และมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 77.96$ และ 67.84) ส่วนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ นั้น ผลการสอนเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการสอนเสริมเรื่องดังกล่าวมากพอประมาณและมีนัยสำคัญ แต่ว่าความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (สุพรรณวิภา, ๒๕๒๓; สมจิตร, ๒๕๒๗)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอีก ๒ เรื่อง ที่พบว่าโครงสร้างความรู้ (Schema) ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามีผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะแล้วผู้อ่านที่อ่านเรื่องที่ตนคุ้นเคยมากกว่ามีความสามารถในการอ่านสูงกว่าผู้อ่านที่มีความคุ้นเคยต่อเรื่องที่อ่านน้อยกว่า (สุพรรณิ, ๒๕๒๘; วรรณงาม, ๒๕๓๐)

อีกหนึ่ง ผลของการวิจัยยังพบอีกว่าครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร มีความต้องการที่จะมีความรู้ด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านการใช้ถ้อยคำและสำนวนตามวาระและโอกาสต่าง ๆ อาหารการกิน และมารยาทในการรับประทานอาหาร การดำเนินชีวิตของวัยรุ่นและงานอดิเรกของเจ้าของภาษาอังกฤษ ครูเหล่านี้ต้องการจะรู้วัฒนธรรมเหล่านี้จากคู่มือประกอบการสอนเป็นอย่างมาก (ประพิมพ์พรรณ, ๒๕๓๐) ส่วนรายละเอียดของตัวแปรทางวัฒนธรรมและสังคมที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญนั้น ปรากฏว่าม้งงานวิจัยเรื่องหนึ่งพบว่ามี ๑๑ ตัวแปร เช่น Various Communicative Functions, Proper Choices of Words/Sentences within Certain Situations, Holidays and Celebrations, Distinguishing Types of Information, Towns, Feelings and Attitudes, Daily Pastime Use, etc. และตัวแปรแรกเท่านั้นที่มีความสามารถในเชิงทำนายสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารได้สูงถึง ๔๖.๗% ส่วนตัวแปรอื่นมีอิทธิพลน้อยแต่ก็มีความสำคัญ (กัณฑ์ทิพย์ และ ผาน, ๒๕๒๖)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑๑. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ตารางที่ ๒๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตร	๔	วันเพ็ญ (๒๕๑๕) มณีรัตน์ (๒๕๒๒) นพภค (๒๕๒๓) สุพัฒน์และคณะ (๒๕๒๓) กมลรัตน์ (๒๕๒๔) อุไรวรรณ (๒๕๒๖) พงษ์ (๒๕๒๘) บุญพร้อม (๒๕๒๘) เตือนตา (๒๕๒๘)
๒	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน	๒	นงเยาว์ (๒๕๒๔) อรุพงศ์ (๒๕๒๖)
๓	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล	๑	สุเทียบ (๒๕๒๗)
๔	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของครู	๑	สมศักดิ์ (๒๕๒๔)
๕	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมการสอน	๑	กาญจนาและคณะ (๒๕๒๘)
	รวม	๑๔	

๑. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตร

ผลของการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์มากต่อการดำรงชีวิตและการศึกษาต่อ แต่ว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร เวลาสอนยังใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ สอนแบบให้กฎเกณฑ์ทาง

ไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ ไม่ค่อยมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และชั้นเรียนมีนักเรียนมากเกินไป ส่วนการแก้ไขปัญหาในการสอนนั้น โดยมากใช้วิธีถามเพื่อนร่วมงาน ครูเหล่านี้เสนอแนะว่าทางส่วนกลางควรจะมีอุปกรณ์การสอนให้ครูได้ยืมไปใช้ในการสอน ควรลดจำนวนนักเรียนลงให้มีขนาดไม่ใหญ่นัก ควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา และควรจัดการฝึกอบรมให้ครูมีความพร้อมทางวิชาการก่อนการสอน (นพมาศ, ๒๕๒๓) นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษในเขตกรุงเทพมหานครและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๕ มีความเห็นว่าหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๕ มีความเหมาะสมดีในระดับปานกลางในเรื่องวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชา เวลาเรียน การเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผลด้วย (พจนี, ๒๕๒๘)

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีความเห็นดังนี้ (อุไรวรรณ, ๒๕๒๖)

๑. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยเป็นอย่างมากกว่าแนวการสอนวิธีนี้เหมาะกับสภาพการเรียนการสอนในประเทศ เพราะมีประโยชน์หลายอย่างที่สำคัญ แต่ยังไม่เหมาะสมกับชั้นเรียนที่มีนักเรียนมาก ครูผู้สอนยังไม่มีความรู้ดีพอในการจัดการเรียนการสอนวิธีนี้ ครูใช้เวลาในการเตรียมตัวการสอนมาก เห็นว่าการสอนวิธีนี้ทำให้เด็กขาดความแม่นยำด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และเห็นว่าวิธีนี้เหมาะกับนักเรียนที่เก่งเท่านั้น

๒. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยเป็นอย่างมากกว่า การสอนแบบนี้ควรเริ่มใช้ในระดับประถมศึกษา และเห็นว่าการทดสอบและประเมินผลการสอนแบบนี้ไม่สอดคล้องกับหลักสูตร

๓. ครูส่วนใหญ่มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนวิธีนี้พอสมควร

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่านิสิตฝึกสอน นักเรียนและครูที่เลี้ยงมีความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด (aural-oral approach) เป็นวิธีสอนที่มีประโยชน์มาก นักเรียนส่วนใหญ่ชอบการสอนแบบนี้ นิสิตและครูที่เลี้ยงคิดว่าการสอนแบบนี้เหมาะสมกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศในระดับปานกลาง บุคคลทั้ง ๓ กลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าการสอนวิธีนี้มีประโยชน์มากต่อการสอนอ่าน โครงสร้างของประโยค และเรียงความตามลำดับ แต่ปัญหาที่สำคัญของการสอนวิธีนี้ก็คือ ผู้สอน

เสียเวลามากในการเตรียมการสอน และห้องเรียนมีขนาดใหญ่ ทำให้ถามนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง (วันเพ็ญ, ๒๕๑๕)

อนึ่ง ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีความเห็นว่าหลักสูตรและเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปมีความเหมาะสมมาก แต่ควรเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ควรแยกตัดเกรดผู้ que เลือกเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปจากผู้ que เลือกเรียนเป็นวิชาเอก ส่วนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชานั้น อาจารย์และนักศึกษามีความพอใจปานกลาง และเห็นว่าอาจารย์ที่สอนวิชานี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้เนื้อหาวิชาเฉพาะของผู้เรียนพอสมควร (กมลรัตน์, ๒๕๒๔) และพบว่าอาจารย์และนักศึกษาแผนกพาณิชยการของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีความเห็นว่าภาษาอังกฤษธุรกิจนั้น ด้านหลักสูตรและเนื้อหาการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลและการนำไปใช้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง เนื่องจากส่งเสริมให้มีการค้นคว้าของน้อย เวลาสอนมีการอธิบายมาก ใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบมากกว่าการรายงาน การอภิปรายหรือเขียนตามคำบอก บุคคลทั้ง ๒ กลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าปัญหาที่สำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจคือการเรียนการสอนทักษะฟังและพูด (บุญพร้อม, ๒๕๒๘)

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น นิสิตจำนวนประมาณครึ่งหนึ่ง (๕๖.๖%) ซึ่งโดยมากเป็นนิสิตชาย ชอบการเรียนการสอนแบบตามความสามารถของแต่ละบุคคล ทั้งนี้เพราะนิสิตชอบความมีอิสระในการเรียน นิสิตที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันมีความนิยมต่อวิธีสอนดังกล่าวแตกต่างกัน โดยเฉพาะแล้วนิสิตที่เก่งจะชอบการเรียนการสอนแบบนี้มากกว่านิสิตที่อ่อน (สุพัฒน์ และคณะ, ๒๕๒๓) และในมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกันนี้ ความเห็นของอาจารย์และนิสิตสอดคล้องกันเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอนและการทดสอบว่ามีความเหมาะสมดี แต่ว่าบุคคลทั้ง ๒ กลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และความต้องการของอาจารย์และนิสิตในแต่ละกลุ่มวิชาแตกต่างกันมาก เช่นกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ต้องการเน้นที่ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเรื่อง กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ต้องการเน้นทักษะการพูด แต่กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ต้องการให้จัดเนื้อหาให้สัมพันธ์

กับเนื้อหาวิชาของผู้เรียน บางกลุ่มวิชาต้องการให้จัดภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกแต่บางกลุ่มวิชาต้องการให้เป็นวิชาบังคับแต่ไม่นับหน่วยกิต (มณีรัตน์, ๒๕๒๒)

สำหรับความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อการเรียนการสอนหัวข้อเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในห้องเรียน พบว่าครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าวไม่น้อยและหัวข้อที่เลือกมาสอนและวิธีสอนมีลักษณะคล้ายคลึงกัน (เดือนตา, ๒๕๒๘)

๒. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการสอน

ผลการวิจัยพบว่าครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความเห็นว่าหนังสือชุด English for Thai Students มีข้อดีในเรื่องความเป็นระเบียบในการเรียงพิมพ์ การสะกดคำถูกต้อง ตัวอักษรชัดเจน และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องดีและมีครบทุกทักษะ แต่ว่าควรต้องแก้ไขเรื่องการสร้างจุดสนใจในเนื้อเรื่อง เพิ่มกิจกรรมประกอบการเรียนเนื้อหา การฝึกเสียงที่เป็นปัญหา การเสนอคำศัพท์ และไม่ควรให้ความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาไทยและที่สำคัญมากก็คือเนื้อหาไม่มากเกินไปและไม่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน (นงเยาว์, ๒๕๒๔) ส่วนหนังสือชุด Learning Kit I นั้น ครูภาษาอังกฤษของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์มีความเห็นแตกต่างกันมากในการใช้สื่อชุดนี้เกี่ยวกับการจัดหาสื่อและประสิทธิภาพของสื่อนี้ แต่มีความเห็นสอดคล้องกันในระดับปานกลางว่าควรจะใช้สื่อชุดนี้ประกอบการเรียนการสอน และครูโดยมากมีความเห็นว่าการใช้สื่อชุดนี้มีปัญหามาก (อุรุพงษ์, ๒๕๒๖)

๓. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเขตการศึกษา ๑๑ จำนวน ๓๐ แห่ง มีความเห็นว่าการปฏิบัติตามระเบียบการวัดผลและประเมินผลรวมทั้งการสร้างข้อทดสอบตามระเบียบของกระทรวงศึกษานั้น มีปัญหาในระดับปานกลาง แต่การดำเนินการวัดผลและตัดสินผลการเรียนมีปัญหาในทางปฏิบัติมาก ครูเหล่านี้มีความต้องการความช่วยเหลือด้านการวัดและประเมินผลมากที่สุด โดยเฉพาะต้องการ

ให้กรมวิชาการจัดคลังข้อสอบ และการช่วยพัฒนาข้อทดสอบให้ได้มาตรฐาน (สุเทียบ, ๒๕๒๗)

๔. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารการศึกษา นักการศึกษา คณาจารย์ ครูภาษาอังกฤษและนิสิต มีความคิดเห็นสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญว่าสมรรถภาพที่ครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาจำเป็นต้องมีเรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้ (สมศักดิ์, ๒๕๒๔)

๑. มีความรู้ด้านเนื้อหา และโครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษ แม่นยำ ลึกซึ้ง
๒. มีทักษะทางภาษาอังกฤษ ฟังพูด อ่าน เขียน โดยเน้นทักษะพูดมากที่สุด
๓. มีความรู้พอสมควรเกี่ยวกับหลักสูตร หลักการ จุดหมาย และโครงสร้าง
๔. มีความสามารถถ่ายทอดความรู้โดยใช้เทคนิคหรือกลวิธีสอนได้เหมาะสม
๕. มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ
๖. มีคุณลักษณะและบุคลิกภาพของความเป็นครู รับผิดชอบ และกระตือรือร้น
๗. มีความรู้ และสามารถใช้จิตวิทยา สามารถจูงใจ และสร้างเจตคติที่ดีให้นักเรียนได้
๘. มีความรู้ และสามารถวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
๙. รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ยอมรับวิทยาการใหม่ ๆ และหาโอกาสศึกษาเพิ่มเติม
๑๐. มีความสามารถเขียนจุดมุ่งหมาย และแผนการสอน
๑๑. มีความสามารถใช้และผลิตสื่อการสอน
๑๒. มีความสามารถนำความรู้ในวิชาชีพไปบริการให้แก่สังคม

๕. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมการสอน

ผลการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษาพบว่าสิ่งที่ควรสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้แก่ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและ

ครอบครัว อาหารการกิน การบอทาง และการอ่านป้ายประกาศฯ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรสอนการอ่านและเขียนจดหมายส่วนตัว ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่สำคัญ ๆ การบอทางแก่ชาวต่างประเทศฯ ในระดับอุดมศึกษา ควรสอนการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษาและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น (กาญจนา และคณะ, ๒๕๒๘)

๑๒. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน

ตารางที่ ๒๙ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ	๗	นิภา (๒๕๒๓) อุษา (๒๕๒๓) สุพันธ์ และคณะ (๒๕๒๓) อัจฉรา และคณะ (๒๕๒๔) ประไพศรี (๒๕๒๔) อัจฉรา (๒๕๒๔) นังอร (๒๕๒๖)
๒	ความต้องการในการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	๒	พัชรี (๒๕๒๔) ยืน (๒๕๒๘)
๓	ความต้องการของสังคมต่อบทบาทและหน้าที่ของสถาบันภาษา	๑	ผอยผ่า (๒๕๒๕)
๔	ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ	๔	อดิศักดิ์ (๒๕๓๐) วราภรณ์ (๒๕๓๐) สุนันทา (๒๕๓๐) วิริยา (๒๕๓๐)
	รวม	๑๔	

๑. ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ครูและนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครมีความต้องการคล้ายคลึงกันว่าในการเรียนการสอนนั้น ควรจะใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดในการอธิบาย ถามคำถาม ตอบคำถาม สนทนา อภิปราย และแสดงละคร แต่ว่าครูโดยมากใช้ภาษาอังกฤษโดยมากเพื่อการอธิบายบทเรียน และแบบฝึกหัดเท่านั้น (ประไพศรี, ๒๕๒๔) ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่านิสิตในระดับบัณฑิตศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ละคณะมีความต้องการภาษาอังกฤษในปริมาณและชนิดแตกต่างกัน แต่ทักษะที่ต้องการมากที่สุดคือการอ่าน เพื่ออ่านวารสาร เอกสารและตำรา รองลงมาคือการแปล และอันดับที่สามคือการฟังและเขียน โดยต้องการให้มีการฟังบทสนทนาทางวิชาการจากสื่อต่าง ๆ และเขียนรายงานจากสิ่งที่ฟังหรืออ่านแล้ว (อัจฉรา และคณะ, ๒๕๒๔) และพบว่าหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ และบริษัทห้างร้าน โดยเฉลี่ยแล้วมีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ค่อนข้างสูง โดยต้องการทักษะด้านการอ่านมากที่สุด รองลงมาคือการเขียน การฟัง การพูด และการแปล ตามลำดับ ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดในหน่วยงานราชการได้แก่นักวิชาการ ในรัฐวิสาหกิจและบริษัทห้างร้าน ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดได้แก่ผู้บริหาร คนเหล่านี้ต้องการฟังและพูดในการสนทนา อ่านเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานในหน้าที่รับผิดชอบ เขียนเพื่อการติดต่อธุรกิจและราชการ และแปลรายงานหรือคำสั่ง เพื่อถ่ายทอดแก่ผู้ร่วมงาน หน่วยงานต่าง ๆ เหล่านี้มีความเห็นว่าความรู้ทางภาษาอังกฤษของบุคคลที่ได้รับจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อุษา, ๒๕๒๓; นิภา, ๒๕๒๓; อัจฉรา, ๒๕๒๔)

อนึ่ง ผลการวิจัยพบว่าในจำนวนมหาวิทยาลัย ๗ แห่ง ในกรุงเทพมหานครที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจนั้น มหาวิทยาลัยหอการค้ามีหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจไทยมากที่สุดในทุก ๆ ทักษะ มหาวิทยาลัยกรุงเทพมีหลักสูตรสอดคล้องในด้านการเขียน ฟังและพูด วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจด้านการเขียนเท่านั้น และยังพบว่าความต้องการของวงการธุรกิจไทยนั้นต้องการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนมากที่สุด ทักษะการฟัง พูดและอ่าน ต้องการปานกลาง ส่วนการแปลนั้นต้องการน้อยมาก (บังอร, ๒๕๒๖)

สำหรับความต้องการภาษาอังกฤษของบุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้วความต้องการภาษาอังกฤษเพื่อการปฏิบัติงานในหน้าที่มีในระดับปานกลาง มีบุคคลประมาณ ๒๐% เท่านั้น ที่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษมาก ซึ่งโดยมากเป็นผู้ทำหน้าที่การสอน ปฏิบัติการ พิมพ์ดีด และการแพทย์ บุคลากรโดยมากต้องการเพิ่มพูนความรู้ด้านการฟังและพูดมากที่สุด รองลงมาคือการอ่าน และเขียน ส่วนการแปลนั้นต้องการน้อยที่สุด (สุพัฒน์ และคณะ, ๒๕๒๓)

๒. ความต้องการในการพัฒนาบุคลากร

ความต้องการของอาจารย์ภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู และวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในการพัฒนาบุคลากรของตนนั้น ผลการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ต้องการพัฒนาด้านการผลิตตำรามากที่สุด รองลงมาได้แก่การสอนเฉพาะสาขาวิชา การทดสอบและประเมินผลการเรียน ความรู้เรื่องระเบียบการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การประเมินผลโครงการเรียน และวิธีการสอนทั่ว ๆ ไป ตามลำดับ (พัชรี, ๒๕๒๔) แต่ว่าครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาต้องการที่จะพัฒนาความสามารถในด้านวิธีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรมากที่สุด เช่นการจัดกิจกรรมการสอน ความเชี่ยวชาญในทักษะและเนื้อหา การผลิตสื่อการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผล เป็นต้น และต้องการจะได้รับการฝึกอบรมความสามารถดังกล่าวจากสถาบันสอนภาษาอังกฤษขององค์กรต่างประเทศมากที่สุด (ยีน, ๒๕๒๕)

๓. ความต้องการของสังคมต่อบทบาทและหน้าที่ของสถาบันภาษา

ผลของการวิจัยเชิงสำรวจพบว่าหน่วยงานส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจเอกชน และสถานศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวนมาก มีความต้องการในระดับสูงมากที่จะให้สถาบันภาษาเป็นหน่วยงานที่จะให้บริการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศแก่บุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ทั้งในและนอกรวงการศึกษา (ผอยผา, ๒๕๒๕)

๔. ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่านักเรียน ผู้ปกครอง และครูในโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครต้องการให้นักเรียนเรียนทักษะการฟังและพูดเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและ

ชีวิตประจำวันมากที่สุด รองลงมาได้แก่ทักษะการอ่านและเขียน เกี่ยวกับบทสนทนาสั้น ๆ และการอธิบายภาพและสิ่งของต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมีมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น ลำดับความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ในกรุงเทพมหานครยังคงเหมือนกับของนักเรียนในระดับประถมศึกษา แต่รายละเอียดที่ต้องการจะเรียนแตกต่างกันไปตามความต้องการและความสนใจในวัยที่ต่างกัน (วรภรณ์, ๒๕๓๐; วิริยา, ๒๕๓๐; สุนันทา, ๒๕๓๐) ความต้องการเหล่านี้มีลักษณะ คล้ายคลึงกับความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนรัฐบาลใน เชียงใหม่ ที่ต้องการให้ครูสอนในช่วงเช้า ๆ ให้ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียนสิ่ง ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการสอนด้วย สื่อที่น่าสนใจในเทศกาลต่าง ๆ รวมทั้งต้องการให้มีการทดสอบย่อย ให้ออกข้อทดสอบ ที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนมากที่สุด และต้องการให้นำคะแนนกิจกรรมรวมทั้งการมี ส่วนร่วมในห้องเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลการเรียนด้วย (อดิศักดิ์, ๒๕๒๗)

๑๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๓๐ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่ทำการวิจัย
๑	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา	๑	จามรี (๒๕๒๒)
๒	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา	๔	พรรณีเย่ (๒๕๒๔) ชูรัตน์ (๒๕๒๔) วัลลียา (๒๕๒๔) สมบูรณ์ (๒๕๓๐)
๓	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษา	๓	พิมพ์พกา (๒๕๒๒) นาฎยา (๒๕๒๕) นิภาพร (๒๕๒๕)
	รวม	๘	

๑. ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่าปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษตามโครงการจีแลบ (JILAP) ในระดับประถมศึกษาชั้นนั้นมีหลายอย่างที่สำคัญก็คือ ผู้สอนโดยมากไม่เข้าใจแนวคิดในการสอน การใช้อุปกรณ์และกิจกรรมในการสอน เนื้อหาที่สอนไม่เหมาะสมกับผู้เรียน มีกิจกรรมการสอนมากเกินไปทำให้ครูไม่มีเวลาในการเตรียมการสอน ห้องเรียนมีขนาดใหญ่ทำให้ไม่เหมาะสมกับกิจกรรมการสอน อุปกรณ์ไม่คงทน การสร้างข้อสอบที่ดีทำได้ยาก ผู้ปกครองไม่รู้หรือเข้าใจแนวคิดและไม่มีพื้นความรู้ที่จะช่วยผู้เรียนได้ และสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยให้นักเรียนได้มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษได้ (จามรี, ๒๕๒๓)

๒. ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดพบว่า (พรณี, ๒๕๒๔; สุรัตน์, ๒๕๒๔; วัลลียา, ๒๕๒๔ ; สมบูรณ์, ๒๕๓๐) ครูภาษาอังกฤษมีภาระในการสอนและหน้าที่อื่นรับผิดชอบมาก ไม่แน่ใจความสามารถทางภาษาของตนเองในด้านการพูด แบบเรียนมีปัญหามาก ในด้านการพิมพ์และภาพประกอบ ขาดอุปกรณ์การสอนมาก นักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป ครูเกือบทั้งหมดใช้วิธีการวัดผลที่แตกต่างกัน และโดยมากไม่รู้จักรับผิดชอบ ข้อทดสอบมาตรฐาน เนื้อหาของหลักสูตรไม่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น ครูใช้ภาษาไทยในการสอนมากกว่าภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักสูตร ให้ความสำคัญต่อการสอนทักษะการฟังและพูดน้อยที่สุด และปัญหาในการเตรียมการสอนเพราะใช้เวลามาก และต้องการสื่อประกอบหลายอย่างไม่อาจหาได้

๓. ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู พบว่าในระดับวิทยาลัยครูชั้นนั้นปัญหาที่สำคัญมากก็คือจำนวนชั่วโมงการสอนมีน้อยและปริมาณเนื้อหาในการสอนแต่ละทักษะมีน้อย รองลงมาคือปัญหาด้านการวัดและประเมินผลการเรียน และสื่อการสอนซึ่งมีจำนวนไม่เพียงพอและคุณภาพไม่ดี (นาฏยา, ๒๕๒๕) ส่วนในวิทยาลัยพลศึกษานั้นพบว่าปัญหาที่สำคัญก็คือผู้สอนมีชั่วโมงสอนและภาระ

รับผิดชอบมาก เนื้อหาของหลักสูตรไม่สอดคล้องกับวิชาชีพ ผู้สอนใช้การบรรยายมากเกินไป ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาต่ำและแตกต่างกันมากและขาดความสนใจในการเรียน ขาดอุปกรณ์และตำราเรียนที่เหมาะสมในการสอน และครูส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์และพื้นความรู้ทางการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ผกา, ๒๕๒๒) และพบว่าปัญหาในการสอนอ่านในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น ที่สำคัญมากก็คือ (นิภาพร, ๒๕๒๕) นิสิตมีปัญหาด้านคำศัพท์ รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านการเข้าใจสำนวนภาษา และอันดับที่สามคือด้านการเข้าใจความหมายของกริยานุเคราะห์ (modal auxiliary)



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑๔. งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๓๑ งานวิจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
๑	การใช้พจนานุกรม	๒	เด็ทใจ (๒๕๒๑) สุสิทธิ์ (๒๕๒๓)	ได้มีการสร้างแบบฝึกหัดฝึกทักษะการใช้พจนานุกรมในการหาตำแหน่งของคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เมื่อนำมาใช้แล้วปรากฏว่าผู้เรียนมีความสามารถในการหาคำได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องถึง ๙๗.๗๓% และมีความสามารถเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูภาคเหนือมีความสามารถในการใช้พจนานุกรมอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ($\bar{X} = 16.65\% - 35.80\%$) และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
๒	การสร้างชุดการสอนเฉพาะรายวิชา	๓	รัตน์ (๒๕๔๓) สุวัฒน์ (๒๕๑๔) สุจิตต์ (๒๕๒๒)	ได้มีการสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๙ การสร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ๑๐๓ ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา และการสร้างโมดูลสอนวิชาภาษาอังกฤษ ๑๐๓ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง แบบฝึกหัดเหล่านี้มีประสิทธิภาพดี สามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ
๓	การสอนซ่อมเสริม	๒	ปรีชา (๒๕๒๔) สุวัฒน์ และคณะ (๒๕๒๗)	ในการสอนซ่อมเสริมวิชาโครงสร้างไวยากรณ์และการอ่านแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่เรียนเป็นกลุ่มโดย ๑) ครูเป็นผู้ดำเนินการ ๒) นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการ และ ๓) ครูและนักเรียนผู้ช่วยสอนร่วมเป็นผู้ดำเนินการ ปรากฏว่าได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น พบว่าการสอนซ่อมเสริมทางฟัง อ่าน เขียน และโครงสร้างไวยากรณ์โดย ๑) ครูสอนประจำโดยตรง ๒) มีครูสอนและเรียนด้วย

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
				ตนเอง ๓) อาศัยปัญหาการเรียนเป็นเกณฑ์ และ ๔) สังเคราะห์ทักษะ ได้ผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
๔	ความสามารถในการกำหนด อัตลักษณ์การไบนารีเชิงสตรี้อย่างก้าว	๑	สิบลาย (๒๕๓๐)	พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนวัดเทพศิลา มีความสามารถในการกำหนดอัตลักษณ์การไบนารีเชิงสตรี้อย่างก้าวภายหลังการฝึกทักษะแล้วในระดับดี
๕	พัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ	๑	ทวานิต (๒๕๒๘)	ได้มีการศึกษาเอกสารเพื่อสืบค้นประวัติการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ตั้งแต่หลักสูตร พ.ศ. ๒๔๓๘ จนถึงหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๒๔ ในด้านหลักสูตร ความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา เวลาเรียน วิธีสอนและสื่อการสอน แบบเรียน และการประเมินผล
๖	สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๑	ญาตา (๒๕๒๔)	ได้มีการศึกษาสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคในด้านการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และการวัดและประเมินผล
๗	การใช้เวลาในการสอนภาษาอังกฤษ	๑	จิตรา (๒๕๑๖)	พบว่าครูสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานครโดยเฉลี่ยสอนคาบละ ๔๔.๓๒ นาที นักเรียนใช้เวลาฝึกทักษะการฟัง ๑.๗๒ นาที การพูด ๗.๗๖ นาที การอ่าน ๙.๕๑ นาที และการเขียน ๑๑.๒๙ นาที ครูและนักเรียนใช้ภาษาไทย ๑๑.๘๑ นาที และใช้ภาษาอังกฤษ ๓๔.๒๙ นาที
๘	การวิเคราะห์แบบเรียนตาม หลักจิตวิทยาการเรียนรู้	๑	อิน (๒๕๒๐)	จากการวิเคราะห์หนังสือชุด Success with English พบว่าระบบการเสนอคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ไม่มีระบบที่แน่นอน ไม่เรียงเนื้อหาตั้งกล่าวตามความยากง่าย แต่คำศัพท์มีประโยชน์สำหรับการนำไปใช้ต่อไปอยู่ในระดับดี

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
๙	การใช้ภาษาอังกฤษบนภาษาไทย	๑	วงศ์แซ (๒๕๒๕)	ผลการวิเคราะห์เอกสารงานเขียนของนักวิชาการสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รวมทั้งการพูด บรรยาย และอภิปรายต่าง ๆ พบว่าในการพูดจะใช้อังกฤษภาษาไทยที่เป็นคำนาม ๖๖.๓๘% คำกริยา ๒๕.๖๔% คำคุณศัพท์ ๗.๓% คำวิเศษณ์ ๐.๖๔% และในการเขียนจะใช้คำนาม ๙๐.๒๐% คำกริยา ๗.๕๓% คุณศัพท์ ๒.๒๓% สาเหตุที่นิยมใช้เพราะว่าสะดวก ใช้ง่าย ความหมายตรง ชัดเจนและคุ้นเคย
๑๐	การใช้สำนวนภาษาอังกฤษ	๑	ศิบุญ (๒๕๑๙)	พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัย ๔ แห่งมีความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษได้ในระดับพอใช้ ($\bar{X} = 62.62\%$) ความสามารถของนิสิตและนักศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และสูงกว่าของมหาวิทยาลัยขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญ
๑๑	การผลิตและการใช้ครูภาษาอังกฤษ	๑	อรอวล (๒๕๒๐)	จากการวิจัยสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและหัวหน้ารายวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าครูภาษาอังกฤษควรจะเรียนวิชาเอกหรือโทภาษาอังกฤษ รู้เรื่องหลักสูตร รู้จักวิชาการ ใช้อุปกรณ์การสอนได้ดี รู้การวัดและประเมินผล รู้วิธีสอนภาษาอังกฤษ สอนได้ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ควรมีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรีและมีความรับผิดชอบสูง
๑๒	ประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา	๑	สุวณีย์ (๒๕๒๖)	จากการศึกษาผลของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า วิธีใหม่ ได้ผลดีกว่าวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($\bar{X} = 57.60\% - 44.93\%$) ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติ เนื้อหา และการเรียนการสอนดีกว่า และความทรงจำของความรู้สึกมีมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
๑๓	พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ	๑	สุนทร (๒๕๒๑)	พบว่านักศึกษาครูระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาที่ผ่านการศึกษาฝึกอบรมวีธีสอนแบบจุลภาค (micro-teaching) มีพฤติกรรมการสอนที่พึงปรารถนามากกว่าผู้ที่เรียนการสอนตามปกติ เช่นใช้ภาษาอังกฤษในชั้นมากกว่า ใช้อุปกรณ์การสอนได้ดีกว่า มีการจัดกิจกรรมเสริมทักษะมากกว่า และมีการเสริมแรง (reinforce) นักเรียนมากกว่า เป็นต้น
๑๔	ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนวิชาบังคับกับผลการฝึกสอน	๑	บรรเลง (๒๕๑๘)	พบว่าผลการเรียนวิชาบังคับกับผลการฝึกสอน และผลการเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษกับผลการฝึกสอนต่างก็มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($r_{xy} = 0.004$ และ 0.024) แต่ผลของการเรียนวิชาบังคับร่วมกับผลการเรียนวิชาเอกกับผลการฝึกสอนมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r_{xy} = 0.33$) แต่มีนัยสำคัญ
๑๕	ผลของการเสนอตัวอักษรอังกฤษต่อการเรียนรู้ของเด็ก	๑	ทวีพร (๒๕๑๘)	ผลของการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ พบว่าการเสนอตัวอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ และตัวพิมพ์เล็กโดย ๑) แยกที่ละตัว ๒) เสนอพร้อมกันโดยให้ตัวพิมพ์ใหญ่นำหน้า และ ๓) เสนอพร้อมกันโดยให้ตัวพิมพ์เล็กนำหน้า มีผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่การเสนอแบบที่ ๒ ผู้เรียนสามารถเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่าตัวพิมพ์เล็กอย่างมีนัยสำคัญ
๑๖	การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษาเพื่อการเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษ	๑	กันทาทิพย์ และผ่าน (๒๕๒๖)	พบว่ามิติแปรทางสังคมและวัฒนธรรมที่สำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ๑๑ ตัว ตัวแปรแรกคือ Various Communicative Functions สำคัญมาก เพราะสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารได้มากที่สุดคือ ๙๖.๗% ตัวแปรนอกนั้นสำคัญรองลงมา และตัวแปรเหล่านี้อาจรวมกันได้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ๔ องค์ประกอบ

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีวิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
๑๗	สภาพ ปัญหาและความต้องการ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๑	ภัทรวดี (๒๕๒๗)	พบว่าสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้านั้น อาจารย์โดยมากทำการศึกษหลักสูตร เตรียมการสอนล่วงหน้า สอนเน้นที่ทักษะการอ่าน นิยมการสอนแบบบรรยายตามเอกสารที่แจก นิยมให้นักศึกษาค้นคว้าและทำรายงาน ปัญหาที่สำคัญคือจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับเนื้อหาไม่สัมพันธ์กัน อาจารย์และนักศึกษา ต้องการให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคนี้
๑๘	ความวิตกกังวลกับสัมฤทธิ์ผลใน การเรียนภาษาอังกฤษ	๑	ยงยุทธ (๒๕๒๘)	พบว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ องค์ประกอบด้านกำลังใจ-จิตใจ ความคุมตนเองได้- ไม่มีหลักการ หวาดกลัว-ประสาทมันคง และเคร่งเครียด-ผ่อนคลาย มีผลต่อสัมฤทธิ์ผล ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และ การเขียน และการอ่านในระดับต่ำแต่มีนัยสำคัญ ($R = 0.24-0.28$)
๑๙	ระดับสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่สอบเข้า มหาวิทยาลัยด้วยวิธีการต่างกัน	๑	นันทา (๒๕๒๖)	พบว่านักเรียนชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่สอบเข้ามาเรียนได้โดย มหาวิทยาลัยคัดเลือกเอง และโดยการสอบร่วมของทบวงฯ มีสมรรถภาพในการใช้ภาษา อังกฤษด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ยกเว้นนักศึกษาแพทย์ที่ผ่านการคัดเลือกโดยการสอบร่วมมีสมรรถภาพทางการอ่านสูงกว่า ผู้ที่มหาวิทยาลัยคัดเลือกมาเองอย่างมีนัยสำคัญ
๒๐	ผลกระทบจากการเลื่อนการเรียน ภาษาอังกฤษ	๑	ปรีชา (๒๕๒๙)	พบว่าผู้ที่นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลื่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I จากภาคแรกเป็นภาคที่สองไม่มีผลต่อระดับ ความรู้ความสามารถเดิมในด้านกาอ่านของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลลัพของทั้ง ๒ คณะยังคงมีเจตคติที่ดีและมีแรงจูงใจสูงต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ที่	หัวข้อเรื่องที่สำคัญ	จำนวน	ผู้วิจัยและปีที่วิจัย	สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย
๒๑	การถ่ายโอนความรู้ทางภาษา (language transfer)	๒	จินตนา (๒๕๑๔) อนันต์ชัย (๒๕๒๒)	พบว่าในระดับประถมศึกษาปีที่ ๕ นักเรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ที่ได้เรียนรู้แล้วไปใช้กับสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันได้ผลดีอย่างมีนัยสำคัญ เช่น การเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และในระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษาสามารถสรุปใจความสำคัญภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกันได้ถูกต้อง การถ่ายโอนทักษะและความรู้ดังกล่าวทำได้ในอัตราที่ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.75$) และมีนัยสำคัญ

ข. สภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การศึกษาสถานะภาพของการวิจัยด้านการเรียนการสอนในช่วงเวลา ๑๖ ปีที่แล้ว คือระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐ นั้น จากผลการวิจัยดังกล่าวมาแล้วในข้อ ก. ที่ผ่านมา อาจแยกสรุปได้ดังต่อไปนี้

๑. แหล่งของตัวแปรที่ทำการศึกษา

เมื่อจำแนกงานวิจัยที่นำมาศึกษาออกตามแหล่งของตัวแปรที่นำมาศึกษา ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๓๒ แหล่งของตัวแปรที่ทำการศึกษา

ที่	ระดับการศึกษา	ก	%	ลำดับที่
๑	ประถมศึกษา	๓๗	๑๑.๐๔	๓
๒	มัธยมศึกษา	๑๖๘	๕๐.๔๕	๑
๓	อุดมศึกษา	๑๒๙	๓๘.๕๑	๒
	รวม	๓๓๔	๑๐๐.๐	

จากตารางที่ ๓๒ จะเห็นได้ว่าแหล่งของตัวแปรที่นิยมนำมาศึกษานั้น โดยมาก (๕๐.๔๕%) จะทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นมัธยมศึกษา รองลงมา (๓๘.๕๑%) ได้แก่ระดับอุดมศึกษา และมีงานวิจัยจำนวนน้อย (๑๑.๐๔%) ที่ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา

๒. ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่นำมาศึกษา

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรจากหัวข้อเรื่องที่สำคัญของงานวิจัย ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๓๓ ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ทำการศึกษา

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	การฟัง	๓๓	๙.๘๕	๔
๒	การฟังและพูด	๙	๒.๖๙	๑๒
๓	การอ่าน	๕๔	๑๖.๑๒	๑
๔	การเขียน	๑๓	๓.๘๘	๑๑
๕	โครงสร้างทางภาษา	๓๔	๑๐.๑๕	๓
๖	คำศัพท์	๒๐	๕.๙๗	๘
๗	ทักษะบูรณาการ	๒๘	๘.๓๖	๕
๘	บทเรียนโปรแกรม	๙	๒.๖๘	๑๒
๙	การทดสอบและประเมินผล	๕๑	๑๕.๒๒	๒
๑๐	ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อ การเรียนรู้	๒๕	๗.๔๖	๗
๑๑	ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียน การสอนภาษา	๑๔	๔.๑๘	๙
๑๒	การสำรวจความต้องการในการเรียน การสอน	๑๔	๔.๑๘	๙
๑๓	ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	๘	๒.๓๙	๑๔
๑๔	งานวิจัยด้านอื่น ๆ	๒๖	๗.๗๖	๖
	รวม	๓๓๕ ^๙		

* มีงานวิจัย ๓ เรื่องที่ปรากฏอยู่ในมากกว่า ๑ กลุ่ม

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นได้ว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่นิยมทำการศึกษา มากที่สุด ได้แก่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน (๑๖.๑๒%) รองลงมาได้แก่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบและประเมินผล (๑๕.๒๒%) และอันดับที่ ๓ ได้แก่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษา(๑๐.๑๕%) นอกนั้นเป็นเรื่องอื่น ๆ และเป็นที่น่าสนใจมากที่สุดพบว่า ตัวแปรที่นิยมทำศึกษาน้อยที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ (๒.๓๙%) รองลงมาคือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูด และบทเรียนโปรแกรม (๒.๖๘%) และอันดับที่ ๓ คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเขียน (๓.๘๘%)

ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาความนิยมในการศึกษาตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรต่าง ๆ เมื่อจำแนกตามกลุ่มตัวแปรทั้ง ๑๔ กลุ่มดังกล่าวแล้ว

๒.๑ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟัง

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟัง ปรากฏผล ดังนี้

ตารางที่ ๓๔ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ระดับความสามารถในการฟัง	๑๔	๔๖.๔๒	๑
๒	ระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และเขียน	๔	๑๒.๑๒	๓
๓	วิธีสอน และสื่อการสอนฟัง	๔	๑๒.๑๒	๓
๔	ความสัมพันธ์ระหว่างการฟัง และทักษะอื่น	๒	๖.๐๖	๕
๕	ความสามารถศักยภาพทางการ สื่อสารด้านการฟัง	๕	๒๗.๒๗	๒
	รวม	๓๓	๑๐๐.๐	

จากตารางที่ ๓๔ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟัง ที่นิยมทำการศึกษามากที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับระดับความสามารถในการฟังของกลุ่มตัวอย่างจากระดับต่าง ๆ (๔๒.๔๒%) รองลงมาได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับความสามารถ ศักยภาพการสื่อสารด้านการฟัง (๒๗.๒๗%) ส่วนอันดับที่ ๓ ที่นิยมศึกษากันมากที่สุดได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับระดับความสามารถในการฟัง อ่าน และเขียน และวิธีสอนกับ สื่อการสอนฟัง (๑๒.๑๒%)

๒.๒ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟังและพูดปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๓๕ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการฟังและพูด

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความสามารถในการฟังและพูด	๒	๒๒.๒๒	๒
๒	วิธีสอนฟังและพูด	๕	๕๕.๕๕	๑
๓	ความสามารถในการออกเสียงและปัญหา	๒	๒๒.๒๒	๒
	รวม	๙	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการฟังและพูดที่นิยมทำการศึกษามากที่สุดได้แก่ วิธีสอนฟังและพูด (๕๕.๕๕%) นอกนั้นเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังและพูด หรือความสามารถในการออกเสียงและปัญหา ซึ่งมีไม่มากนัก (๒๒.๒๒%)

๒.๓ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการอ่านปรากฏ
ผลดังนี้

ตารางที่ ๓๖ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่าน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	การอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์	๖	๑๑.๑๑	๔
๒	ประสิทธิภาพของสื่อการสอนอ่านเชิงวิเคราะห์	๑	๑.๘๕	๗
๓	ปัญหาในการอ่าน	๓	๕.๕๖	๖
๔	ความสามารถในการอ่านของครู	๑	๑.๘๕	๗
๕	ความสามารถในการอ่านเข้าใจความ	๑๒	๒๒.๒๒	๒
๖	วิธีสอนการอ่าน	๑๕	๒๗.๗๘	๑
๗	ระดับความยากง่ายของเนื้อเรื่องที่อ่าน	๘	๑๔.๘๑	๓
๘	การประเมินความน่าอ่านของหนังสืออ่านประกอบ	๑	๑.๘๕	๗
๙	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ ในการอ่านกับองค์ประกอบอื่น	๖	๑๑.๑๑	๔
๑๐	ชนิดของคำถามการอ่านในแบบเรียน	๑	๑.๘๕	๗
	รวม	๕๔	๑๐๐.๐๐	

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ ๓๖ แสดงว่าตัวแปรเกี่ยวกับการอ่านที่นิยมทำการศึกษา มากที่สุดได้แก่วิธีการสอนอ่าน (๒๗.๗๘%) รองลงมาได้แก่ความสามารถในการอ่านเข้าใจความ (๒๒.๒๒%) และอันดับที่ ๓ ได้แก่ระดับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่าน (๑๔.๘๑%) ตัวแปรที่มีผู้ทำการวิจัยน้อยที่สุด ได้แก่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของสื่อการสอนอ่านเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการอ่านของครู การประเมินความน่าอ่านของหนังสือและ ชนิดของคำถามการอ่าน (๑.๘๕%)

๒.๔ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน

ตารางที่ ๓๗ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายรูปเรื่อง (cohesion)	๓	๒๓.๐๘	๒
๒	ปัญหาในการเขียน	๕	๓๘.๔๖	๑
๓	วิธีการสอนเขียน	๓	๒๓.๐๘	๒
๔	ผลของการใช้สื่อการสอนการเรียน	๑	๗.๖๙	๔
๕	ความสัมพันธ์ของทักษะการเขียนกับปัจจัยอื่น	๑	๗.๖๙	๔
	รวม	๑๓	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๓๗ แสดงว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับการเขียนที่ได้รับความนิยมในการวิจัยมากที่สุด ได้แก่เรื่องปัญหาในการเขียน (๓๘.๔๖%) รองลงมาได้แก่ เรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายรูปเรื่อง และวิธีการสอนอ่าน (๒๓.๐๘%)

๒.๕ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาผลปรากฏดังนี้

ตารางที่ ๓๘ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความสามารถทางโครงสร้าง	๖	๑๗.๖๕	๓
๒	วิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ	๒	๕.๘๘	๕
๓	การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค	๘	๒๓.๕๓	๒
๔	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน	๑๑	๓๒.๓๕	๑
๕	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับทักษะการเขียน	๕	๑๕.๗๑	๔
๖	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถอย่างอื่น	๒	๕.๘๘	๕
	รวม	๓๔	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๓๘ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาที่นิยมทำการวิจัยมากที่สุดได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างและคำศัพท์กับทักษะการอ่าน (๓๒.๓๕%) รองลงมาได้แก่เรื่องการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค (๒๓.๕๓%) และอันดับที่ ๓ คือความสามารถทางโครงสร้างของผู้เรียน (๑๗.๖๕%) ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่ได้รับความนิยมในการวิจัยน้อยที่สุดคือเรื่องวิธีสอนโครงสร้างไวยากรณ์

อังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างกับความรู้หรือความสามารถ
 อย่างอื่น (๕.๘๘%)

๒.๖ สภาพของงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับคำศัพท์
 ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๓๙ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำศัพท์

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	การสำรวจคำศัพท์และความถี่ ของคำศัพท์	๑๑	๕๕.๐๐	๑
๒	ความสามารถในการใช้และ เรียนคำศัพท์	๗	๓๕.๐๐	๒
๓	ปัญหาในการเรียนคำศัพท์	๑	๕.๐๐	๓
๔	การสอนคำศัพท์	๑	๕.๐๐	๓
	รวม	๒๐	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๓๙ แสดงว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่
 ได้รับความนิยมนในการวิจัยมากที่สุด ได้แก่เรื่องการสำรวจคำศัพท์และหาความถี่ของคำศัพท์
 (๕๕.๐๐%) รองลงไป ได้แก่ความสามารถในการใช้และการเรียนคำศัพท์ (๓๕.๐๐%)
 ส่วนเรื่องอื่น ๆ คือการสอนการเรียนคำศัพท์ และปัญหาในการเรียนคำศัพท์ มีผู้ให้
 ความสนใจทำการวิจัยน้อยที่สุด (๕.๐๐%)

๒.๗ สถานงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ (integrated skills) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๔๐ สถานงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ทักษะบูรณาการ

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษเฉพาะสาขาวิชา	๔	๑๔.๒๙	๓
๒	ความสามารถในการใช้ภาษา อังกฤษทั่วไป	๘	๒๘.๕๗	๑
๓	วิธีสอนทักษะบูรณาการ	๗	๒๕.๐๐	๒
๔	ความสามารถศักยภาพและความ สามารถจดจำทางการสื่อสาร	๔	๑๔.๒๙	๓
๕	สัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับตัวแปร อื่นทางสังคมและเศรษฐกิจ	๓	๑๐.๗๑	๕
๖	ทักษะในการเรียนและความ บกพร่องในการเรียน	๒	๗.๑๔	๖
	รวม	๒๘	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๐ แสดงว่ามีผู้นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปมากที่สุด (๒๘.๕๗%) รองลงมาได้แก่วิธีสอนทักษะบูรณาการ (๒๕.๐๐%) และอันดับที่ ๓ ได้แก่ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา และความสามารถศักยภาพและความสามารถจดจำทางการสื่อสาร (๑๔.๒๙%) เรื่องที่ได้รับความนิยมในการวิจัยน้อยที่สุด ได้แก่ทักษะในการเรียนและความบกพร่องในการเรียน (๗.๑๔%)

๒.๘ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรม

เมื่อจำแนกงานวิจัยด้วยตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรมปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๔๑ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรม

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	บทเรียนโปรแกรมสอนไวยากรณ์	๖	๖๖.๖๗	๑
๒	บทเรียนโปรแกรมสอนการอ่าน	๑	๑๑.๑๑	๓
๓	บทเรียนโปรแกรมสอนการเขียน	๒	๒๒.๒๒	๒
	รวม	๙	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๑ แสดงว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรมนั้น มีผู้นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและใช้บทเรียนโปรแกรมเพื่อสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากที่สุด (๖๖.๖๗%) นอกนั้นได้แก่ บทเรียนโปรแกรมสอนการเขียนและการอ่านตามลำดับ (๒๒.๒๒% และ ๑๑.๑๑%) ซึ่งเมื่อพิจารณาดูจำนวนทั้งหมดแล้ว ปรากฏว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนโปรแกรมจำนวนไม่มากนัก

๒.๙ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล

เมื่อจำแนกงานวิจัยตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล ปรากฏผลดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๒ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	การสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ เพื่อวัดทักษะหรือความสามารถต่าง ๆ	๒๓	๔๕.๑๐	๑
๒	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต ความสามารถในการอ่าน	๔	๑๗.๖๕	๒
๓	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต ความยากง่ายของข้อความ	๓	๕.๘๘	๕
๔	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต ความสามารถในการฟัง	๒	๓.๙๒	๖
๕	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิต สมรรถภาพในการใช้ทักษะบูรณาการ	๒	๓.๙๒	๖
๖	การสร้างแบบทดสอบโคลชวิตทักษะหรือ ความสามารถอื่น ๆ	๓	๕.๘๘	๕
๗	การประเมินผลรายวิชา	๔	๗.๘๔	๓
๘	การประเมินผลหลักสูตร	๔	๗.๘๔	๓
๙	การประเมินผลแผนพัฒนา	๑	๑.๙๖	๙
	รวม	๕๑	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๒ แสดงว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางภาษาอังกฤษนั้น ตัวแปรที่ได้รับความนิยมในการวิจัยมากที่สุดคือ การสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ เพื่อวัดทักษะหรือความสามารถต่าง ๆ ของผู้เรียน (๔๕.๑๐%) รองลงมาคือการสร้างแบบทดสอบโคลชวิต เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน (๑๗.๖๕%) และอันดับที่ ๓ คือ การประเมินผลรายวิชาหรือการประเมินผลหลักสูตร (๗.๘๔%) แต่อย่างไรก็ตามหากจำแนก

การสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ ออกไปในรายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ ๒๒-๒๔ แล้ว จะเห็นว่าความนิยมจะมีการกระจายมาก และการประเมินผลแผน เช่น กรณีของการ ประเมินผลแผนพัฒนาที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้รับความนิยมใน การวิจัยน้อยที่สุด (๑.๙๖%)

๒.๑๐ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔๓ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับการปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความถนัดและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	๓	๑๒.๐๐	๕
๒	เจตคติและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	๔	๓๖.๐๐	๑
๓	ความสนใจและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน	๓	๑๒.๐๐	๔
๔	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับความเข้าใจในการอ่าน	๔	๑๖.๐๐	๓
๕	ผลของการสอนวัฒนธรรมและโครงสร้างความรู้ (schema) กับความสามารถทางภาษา	๖	๒๔.๐๐	๒
	รวม	๒๕	๑๐๐.๐๐	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



จากตารางที่ ๔๓ แสดงว่าตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง
เจตคติและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นเรื่องที่มีผู้นิยมทำการวิจัยมากที่สุด (๓๖.๐๐%)
รองลงมาได้แก่ ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรทางทางวัฒนธรรมและโครงสร้างความรู้
(๒๔.๐๐%) และอันดับที่ ๓ ได้แก่การศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับ
ความเข้าใจในการอ่าน (๑๖.๐๐%) ส่วนเรื่องความถนัดหรือความสนใจกับผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนมีผู้นิยมทำการวิจัยน้อยที่สุด(๑๒.๐๐%)

๒.๑๑ สภาพงานวิจัยด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ตารางที่ ๔๔ สภาพงานวิจัยด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน การสอนและหลักสูตร	๙	๖๔.๒๙	๑
๒	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน	๒	๑๔.๒๙	๒
๓	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและ ประเมินผล	๑	๗.๑๔	๓
๔	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพ ของครู	๑	๗.๑๔	๓
๕	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรมการสอน	๑	๗.๑๔	๓
	รวม	๑๔	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๔ แสดงว่าในด้านการศึกษาระวังความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยนิยมทำการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตรมากที่สุด (๖๔.๒๙%) รองลงมาได้แก่การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการสอน (๑๔.๒๙%) ส่วนการสำรวจความคิดเห็นด้านอื่น ๆ ได้รับความนิยมน้อยมาก (๗.๑๔%)

๒.๑๒ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนการสอน

ตารางที่ ๔๕ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ	๗	๕๐.๐๐	๑
๒	ความต้องการในการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	๒	๑๔.๒๙	๓
๓	ความต้องการของสังคมต่อบทบาทและหน้าที่ของหน่วยงาน	๑	๗.๑๔	๔
๔	ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ	๔	๒๘.๕๗	๒
	รวม	๑๔	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๕ แสดงว่าในเชิงการสำรวจความต้องการนั้น ผู้วิจัยนิยมทำการวิจัยด้านความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด (๕๐.๐๐%) รองลงมาคือความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ (๒๘.๕๗%) อันดับที่ ๓ คือความต้องการในการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ (๑๔.๒๙) และการสำรวจความต้องการของสังคมต่อบทบาทและหน้าที่ของหน่วยงาน (เช่นกรณีของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ในการให้บริการการสอนภาษาอังกฤษมีจำนวนน้อยที่สุด (๗.๑๔%)

๒.๑๓ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔๖ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา	๑	๑๒.๕๐	๓
๒	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษา	๔	๕๐.๐๐	๑
๓	ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ ระดับอุดมศึกษา	๓	๓๗.๕๐	๒
	รวม	๘	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๖ แสดงว่ามีผู้นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด (๕๐.๐๐%) รองลงมาคือการศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา (๓๗.๕๐%) ส่วนปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษามีผู้นิยมทำการวิจัยน้อยที่สุด (๑๒.๕๐%)

นอกจากการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรหลักทั้ง ๑๓ กลุ่มดังกล่าวแล้วปรากฏว่ามีงานวิจัย เกี่ยวกับตัวแปรด้านอื่น ๆ อีกอย่างกระจัดกระจายประมาณตัวแปรละ ๑-๒ เรื่องเป็นส่วนมาก เช่นการใช้พจนานุกรม การสร้างชุดการสอน การสอนซ่อมเสริม การพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ การใช้เวลาในการสอนทักษะต่าง ๆ การใช้ภาษาอังกฤษป้อนภาษาไทยและการผลิตและการใช้ครูภาษาอังกฤษ เป็นต้น งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่แตกต่างจากกลุ่มของตัวแปรหลักทั้ง ๑๓ กลุ่มที่กล่าวมาแล้ว มีทั้งหมด ๒๖ เรื่องจาก ๓๓๕ เรื่อง หรือ๗.๗๖% ของงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาศึกษา

๓. ประเภทของงานวิจัย

เมื่อจำแนกงานวิจัยออกตามประเภทของการวิจัยแล้ว ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ ๔๗ สภาพงานวิจัยเมื่อจำแนกตามประเภทของการวิจัย

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	การวิจัยเชิงสำรวจ	๑๕๖	๔๖.๕๗	๑
๒	การวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	๖๐	๑๗.๙๑	๓
๓	การวิจัยเชิงทดลอง	๖๔	๑๙.๑๐	๒
๔	การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์	๑	๐.๓๐	๕
๕	การวิจัยเชิงการสร้างและค้นคว้าพัฒนา	๕๔	๑๖.๑๒	๔
	รวม	๓๓๕	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๗ แสดงว่างานวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน
ระยะที่ ๑๖ ปีที่แล้วมานั้น โดยมากเป็นงานวิจัยประเภทสำรวจมากที่สุด (๔๖.๕๗%)
รองลงมาคือการวิจัยเชิงทดลอง แม้ว่าจะมีไม่มากนัก (๑๙.๑๐%) และอันดับที่ ๓ คือ
งานวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (๑๗.๙๑%) เป็นที่น่าสังเกตว่า
งานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีจำนวนน้อยที่สุด คือมีเพียง ๑ เรื่องเท่านั้น (๐.๓๐%)
งานวิจัยเชิงการสร้างและค้นคว้าพัฒนาสิ่งที่ได้วิจัยแล้ว เช่น การสร้างแบบทดสอบ และ
สื่อการสอน ก็เป็นงานวิจัยที่มีผู้นิยมมากพอสมควร (๑๖.๑๒%)

แต่อย่างไรก็ตามตัวเลขเหล่านี้เป็นเพียงดัชนีโดยประมาณเท่านั้น เพราะว่าการ
จัดจำแนกประเภทของงานวิจัยมิได้หลายอย่าง งานวิจัยเรื่องเดียวกันอาจสามารถ
จัดอยู่ได้หลายประเภทแล้วแต่จะพิจารณาตัวแปรด้านใด

๔. สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน

ตารางที่ ๔๘ สภาพงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรหลักในการเรียนการสอน

ที่	ตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
๑	ผู้เรียน	๑๕๐	๔๔.๗๘	๑
๒	ผู้สอน	๑๓	๓.๘๘	๕
๓	หลักสูตรและเนื้อหารายวิชา	๘๔	๒๕.๐๗	๒
๔	วิธีสอน	๔๑	๑๒.๒๔	๔
๕	การทดสอบและประเมินผลการเรียน	๔๔	๑๓.๑๓	๓
๖	ปัจจัยอื่น ๆ	๓	๐.๙๑	๖
	รวม	๓๓๕	๑๐๐.๐๐	

จากตารางที่ ๔๘ จะเห็นได้ว่างานวิจัยในระยะเวลา ๑๖ ปีที่แล้วมานั้น นิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับตัวผู้เรียนมากที่สุด คือเกือบครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาศึกษา (๔๔.๗๘%) รองลงมาคือการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหารายวิชา (๒๕.๐๗%) และอันดับที่ ๓ คือการทดสอบและประเมินผลการเรียน (๑๓.๑๓%) ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีสอนมีมากเป็นอันดับที่ ๔ และมีจำนวนใกล้เคียงกับงานวิจัยด้านการทดสอบและประเมินผลการเรียน เป็นที่น่าสังเกตว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้สอนน้อยมาก คือมีเพียง ๑๓ เรื่องหรือ ๓.๘๘% ของงานวิจัยทั้งหมดเท่านั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังนี้

๑. เพื่อค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระยะ ๑๖ ปีที่แล้ว (ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๓๐)
๒. เพื่อศึกษาสภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ว่า ขณะนี้มีสภาพเป็นอย่างไร เน้นหนักไปทางใดและงานวิจัยด้านใดบ้างที่ได้รับความสนใจน้อย เป็นต้น

วิธีวิจัย

๑. ประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชากรเชิงนิยาม ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิต นักศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย-

ศรีนครินทร์วิโรฒ และงานวิจัยของอาจารย์จากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมแล้วมีประมาณ ๔๒๕ เรื่อง งานวิจัยเหล่านี้ทำแล้วเสร็จในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๓๐

๒. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างงานวิจัยได้แก่งานวิจัยจากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วที่สามารถหาได้ในห้องสมุด และใน Unit Cell ในขณะที่ทำการเก็บข้อมูลมาเพื่อทำการศึกษาค้นคว้าเป็นจำนวน ๓๒๘ เรื่อง หรือประมาณร้อยละ ๗๗.๒๘ ของประชากรทั้งหมดเท่าที่คำนวณได้ รวมกับงานวิจัยจากแหล่งอื่นอีก ๗ เล่ม เป็นตัวอย่างทั้งสิ้น ๓๓๕ เรื่อง กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มาจากงานวิจัยของทุก ๆ ปีในจำนวนแตกต่างกันไม่มาก เมื่อคำนึงถึงขนาดของประชากรในแต่ละปีแล้ว รวมทั้งมาจากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวไม่น้อยกว่าแหล่งละประมาณร้อยละ ๗๕ ของประชากรทั้งหมด

๓. เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย ๑ ชุด เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ไม่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าหาความเที่ยงของเครื่องมือ เพราะเป็นเพียงแบบสำรวจหาข้อเท็จจริงจากเอกสารงานวิจัยที่ผู้วิจัย และคณะผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้ใช้เอง และสามารถทำความเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีในระหว่างผู้ใช้

๔. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลอาศัยวิธีการอภินิเคราะห์ (meta-analysis) และ/หรือวิธีการสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) แล้วแต่ว่าข้อมูลที่หาได้จะเหมาะสมกับการวิเคราะห์แบบใด

๕. การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการวิจัยนี้ โดยอาศัยเครื่องมือดังกล่าวแล้ว เพื่อบันทึกข้อมูลจากงานวิจัยฉบับที่สมบูรณ์แต่ละเรื่อง ซึ่งสามารถหาได้จากห้องสมุดหรือ Unit Cell ในขณะที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

๖. การเตรียมข้อมูล

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ ผู้วิจัยจะนำมากำหนดคำสำคัญ (Key word) โดยอาศัยชื่อเรื่องและขอบข่ายของการวิจัยเป็นสำคัญ ดังนั้นงานวิจัยแต่ละเรื่องอาจมีจำนวนคำสำคัญแตกต่างกัน แล้วจึงใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์จัดกลุ่มงานวิจัยต่าง ๆ ตามลักษณะที่กำหนดขึ้น เมื่อมีการแบ่งกลุ่มแล้วผู้วิจัยทำการตรวจสอบข้อมูลอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่างานวิจัยแต่ละเรื่องอยู่ในกลุ่มที่ถูกต้องแล้วจึงนำมาทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ก. การอภิวิเคราะห์ ใช้กับงานวิจัยเชิงทดลอง และงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ เท่านั้น

ข. การสังเคราะห์ผลการวิจัย ใช้กับงานวิจัยประเภทอื่น ๆ เช่นงานวิจัยเชิงสำรวจ งานวิจัยเชิงศึกษาเอกสาร และงานวิจัยเชิงบรรยาย เป็นต้น รวมทั้งงานวิจัยเชิงทดลองและงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์ด้วย หากว่าข้อมูลที่นำมาศึกษามีข้อมูลที่ไม่เหมาะสมสำหรับการอภิวิเคราะห์ เช่น มีจำนวนน้อยมาก (น้อยกว่า ๓) และ/หรือ ค่าของข้อมูลเบื้องต้นที่จำเป็นมีขนาดแตกต่างกันมาก

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ใช้สถิติอ้างอิง เช่น t-test, F-test, z-test และ χ^2 test สำหรับการอภิวิเคราะห์ แล้วใช้สถิติบรรยาย เช่น \bar{X} , S.D. และความถี่สำหรับการสังเคราะห์ผลการวิจัย หรืออาจใช้สถิติเหล่านี้ปะปนกันตามลักษณะของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม และจุดประสงค์ของการวิจัยในขณะนั้น

ผลของการวิจัย

ก. ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระยะ ๑๖ ปีที่แล้ว

๑. ตัวอย่างงานวิจัย สามารถจำแนกออกตามตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรที่

สำคัญได้ ๑๔ กลุ่ม คือการฟัง การฟังและพูด การอ่าน การเขียน โครงสร้างทางภาษาคำศัพท์ ทักษะบูรณาการ บทเรียนโปรแกรม การทดสอบและประเมินผล ปัจจัยทางจิตวิทยา และปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การสำรวจความต้องการในการเรียนการสอน ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและงานวิจัยด้านอื่น ๆ

๒. พบข้อสรุปและผลการวิจัยของแต่ละตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรเมื่อแยกกลุ่มย่อยเฉพาะลงไปอีกมากมายเกินกว่าที่จะนำมากล่าวไว้ในที่นี้ได้ครบถ้วน เช่นงานวิจัยเกี่ยวกับการฟังมีอยู่ ๓๓ เรื่อง ซึ่งสามารถแยกเป็นกลุ่มย่อยเฉพาะได้เป็น ๕ กลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ ๒ ถึง ๑๔ เรื่อง และในกลุ่มย่อยเหล่านี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างประชากรในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา จึงทำให้ข้อสรุปมีจำนวนมากมาย แต่ข้อสรุปที่สำคัญ ๆ จากการอภิวิเคราะห์มีดังนี้

๒.๑ ด้านการฟัง นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ใน ๗ เขตการศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังโดยตรง และอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบการฟังทางอ้อม การวัดทั้ง ๒ วิธีมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.65$) และใช้แทนกันไม่ได้

๒.๒ ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในสายวิทยาศาสตร์ สายศิลป์ภาษา สายอาชีพ และสายการศึกษาผู้ใหญ่ มีความรู้ความสามารถด้านโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้ ความรู้ความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านค่อนข้างสูง ($\bar{r}_{xy} = 0.68$) และสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.64$)

๒.๓ ด้านทักษะบูรณาการ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียนโปรแกรมคหกรรมศาสตร์ ธุรกิจ และเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๖ และประกาศนียบัตรวิชาชีพ อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำมาก ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะต่าง ๆ เหล่านี้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{r}_{xy} = 0.64-0.55$)

๒.๔ ด้านบทเรียนโปรแกรม บทเรียนโปรแกรมมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนไวยากรณ์เป็นอย่างมาก เพราะสามารถทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นกว่าเดิมได้ทุกคนอย่างมีนัยสำคัญ ($d = 4.25$)

๒.๕ ด้านการทดสอบและประเมินผล ผลการสอบการฟังด้วยแบบทดสอบโคลซัสสัมพันธ์กับผลการสอบแบบเลือกตอบ ค่อนข้างสูง ($r_{xy} = 0.88$) แต่ผลการทดสอบการอ่าน โครงสร้างไวยากรณ์ การเขียน และคำศัพท์ด้วยแบบทดสอบทั้ง ๒ ชนิด สัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.63, 0.64, 0.57$ และ 0.59 ตามลำดับ)

๒.๖ ด้านปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการเรียน พบว่าความกดดัน เจตคติ และความสนใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r_{xy} = 0.32-0.48$) แต่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r_{xy} = 0.66$)

นอกจากนี้โดยมากเป็นข้อสรุปในเชิงการสังเคราะห์ผลการวิจัยซึ่งมีงานวิจัยสนับสนุนข้อสรุปจำนวนน้อย หรือมีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น เพราะเนื้อหาของสาระที่สำคัญของงานวิจัยมีลักษณะกระจัดกระจายไม่เป็นกลุ่มก้อนที่ดี

ข. การศึกษาสภาพของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

๑. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในระดับมัธยมศึกษามีมากที่สุด (๕๐.๔๕%) รองลงมาคือระดับอุดมศึกษา (๓๘.๕๑%) สำหรับในระดับประถมศึกษามีน้อยที่สุด (๑๑.๐๔%)

๒. งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านมีมากที่สุด (๑๖.๑๒%) รองลงมาคือ การทดสอบและประเมินผล (๑๕.๒๒%) และอันดับที่ ๓ คือโครงสร้างทางภาษา (๑๐.๑๕%) งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูมีน้อยที่สุด (๒.๓๙%)

๒.๑ ด้านการฟัง มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟังมากที่สุด (๔๒.๔๒%)

- ๒.๒ ด้านการฟังและพูด มีงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนฟังและพูดมีมากที่สุด (๕๕.๕๕%)
- ๒.๓ ด้านการอ่าน มีงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่านมากที่สุด (๒๗.๖๗%)
- ๒.๔ ด้านการเขียน มีงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการเขียนมากที่สุด (๓๘.๔๖%)
- ๒.๕ ด้านโครงสร้างทางภาษา มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้าง คำศัพท์ กับทักษะการอ่านมากที่สุด (๓๒.๓๕%)
- ๒.๖ ด้านคำศัพท์ มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจคำศัพท์และความถี่ของคำศัพท์ในตำราเรียนมากที่สุด (๕๕.๐๐%)
- ๒.๗ ด้านความสามารถในการใช้ทักษะบูรณาการ มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปมากที่สุด (๒๘.๓๗%)
- ๒.๘ ด้านบทเรียนโปรแกรม มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและใช้บทเรียนโปรแกรมเพื่อสอนไวยากรณ์มากที่สุด (๖๖.๖๗%)
- ๒.๙ ด้านการทดสอบและประเมินผล มีงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบชนิดต่าง ๆ มากที่สุด (๔๖.๑๐%)
- ๒.๑๐ ด้านปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยด้านอื่น มีงานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากที่สุด (๓๖.๐๐%)
- ๒.๑๑ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน มีงานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและหลักสูตรมากที่สุด (๖๔.๒๙%)
- ๒.๑๒ ด้านความต้องการในการเรียนการสอน มีงานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด (๕๐.๐๐%)
- ๒.๑๓ ด้านปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด (๕๐.๐๐%)
๓. งานวิจัยเชิงสำรวจมีมากที่สุด (๔๖.๕๗%) รองลงมาคือการวิจัยเชิงทดลอง (๑๑๙.๑๐%) และอันดับที่ ๓ คือการวิจัยเชิงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (๑๗.๙๑%) ส่วนงานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีน้อยที่สุด (๐.๓๐%)

๔. งานวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียนมีมากที่สุด (๔๔.๗๘%) รองลงมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาทฤษฎี (๒๕.๐๗%) และอันดับที่ ๓ คือเรื่องเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผลการเรียน (๑๓.๑๓%) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนมีน้อยที่สุด (๓.๘๘%)

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจบางประการดังนี้

๑. ข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยใน ๑๖ ปีที่แล้วมา มีกระจัดกระจายมากและผลการวิจัยจำนวนมาก ไม่อาจสรุปผลได้อย่างน่ามั่นใจ

สาเหตุที่เป็นดังนั้นก็เพราะว่างานวิจัยมีความหลากหลายมากในเรื่องของเนื้อหาสาระที่ทำการวิจัย จึงทำให้งานวิจัยในแต่ละหัวข้อเรื่องที่สำคัญมีปริมาณน้อย เช่นมีเพียงหัวข้อเรื่องละ ๑-๒ เรื่อง จึงไม่อาจทำการอภิเคราะห์ผลการวิจัยให้ได้ผลอย่างน่าเชื่อถือได้ มีงานวิจัยเพียง ๖ หัวข้อเรื่องที่สำคัญ ๆ เท่านั้นที่สามารถหาข้อสรุปได้อย่างน่ามั่นใจ ดังได้กล่าวมาแล้วในข้อ ๒.๑-๒.๖ ของสรุปผลการวิจัย งานวิจัยนอกจากนั้นมักเป็นงานวิจัยที่ยังไม่อาจหาข้อสรุปที่น่ามั่นใจได้

สาเหตุที่เกิดผลดังกล่าวนี้เพราะว่าผลการวิจัยขาดผลการวิจัยจากงานวิจัยอื่นที่มีลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกันมาสนับสนุนผลการวิจัยเหล่านั้น หรือหากมีก็มีจำนวนน้อย ทั้งนี้คงเพราะว่างานวิจัยที่นำมาศึกษาครั้งนี้ โดยมากเป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตและนักศึกษาในระดับปริญญาโทซึ่งหากไม่มีเหตุผลอันควรผู้รับผิดชอบด้านหลักสูตรมักไม่นิยมให้ผู้เรียนทำการวิจัยเรื่องที่มีหัวข้อใกล้เคียงกับเรื่องของผู้อื่น จึงทำให้หัวข้อของการวิจัยมีการกระจัดกระจายมาก ยกเว้นงานวิจัยจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามีจำนวนไม่น้อยที่ทำการวิจัยกันในหัวข้อที่ใกล้เคียงมาก แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างจากแหล่งที่ต่างกันเท่านั้น ส่วนงานวิจัยจากสถาบันภาษาก็มีลักษณะหัวข้อเรื่องที่กระจัดกระจายมากเช่นเดียวกับงานวิจัยจากแหล่งอื่น ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยมีความสนใจและความชำนาญในเนื้อหาที่ทำการวิจัยแตกต่างกัน และมีความเป็นอิสระในการเลือกหัวข้อที่จะทำการวิจัยค่อนข้างมาก

ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วจึงทำให้หัวข้อเรื่องของการวิจัยในระยะ ๑๖ ปีที่แล้วมา มีความกระจัดกระจายมากจนเป็นผลทำให้ผลสรุปของการวิจัยจำนวนมากขาดการสนับสนุนจากผลการวิจัยอื่นมากพอที่จะทำให้ผู้ใช้ผลการวิจัยเชื่อถือได้อย่างมั่นใจ

๒. สภาพงานวิจัยในด้านต่าง ๆ มีปริมาณแตกต่างกันมาก

จากตารางที่ ๓๓-๔๖ จะเห็นได้ชัดเจนว่างานวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรหรือกลุ่มตัวแปรต่าง ๆ ในประเทศไทยในระยะ ๑๖ ปีที่แล้วมานั้นมีความแตกต่างกันมาก กล่าวคืองานวิจัยจะเน้นหนักไปที่เรื่องเกี่ยวกับการอ่านมากที่สุด (๑๖.๑๒%) รองลงมาได้แก่เรื่องเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล (๑๕.๒๒%) และลักษณะโครงสร้างทางภาษา (๑๐.๑๕%) งานวิจัยด้านการฟังและพูด บทเรียนโปรแกรมและปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษได้รับความสนใจในการวิจัยน้อยที่สุด ส่วนงานวิจัยด้านอื่น ๆ ก็ได้รับความสนใจมากน้อยแตกต่างกันมาก กล่าวคือพิสัยของความแตกต่างมีอยู่ระหว่าง ๕๔-๘ หรือ ๔๖ เรื่อง หรือประมาณ ๑๓.๗๓%

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?

การที่งานวิจัยด้านต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมากระหว่างเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. ความสนใจของสังคมและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เน้นหนักที่การอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ความต้องการด้านการเขียน การฟัง การพูด และการแปล แต่หน่วยงานทางธุรกิจต้องการทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, ๒๕๒๔:๒๐; บังอร สว่างวิโรธ, ๒๕๒๖:๓๘; สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, ๒๕๒๙:๖๓-๖๘) จึงทำให้มีผู้ให้ความสนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านมากที่สุด และทำการวิจัยเกี่ยวกับการเขียน การฟังและพูดน้อยกว่ามาก (น้อยเป็นอันดับที่ ๑๑ และ ๑๒)

๒. ความสะดวกและความคุ้นเคยในเนื้อหาของเรื่องที่ทำการศึกษาของผู้ทำการวิจัย เนื่องจากผู้ทำวิจัยของงานวิจัยที่นำการศึกษาครั้งนี้ โดยมากเป็นครู-อาจารย์ที่ทำการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวแล้วในข้อที่ ๑ คงทำให้ครู-อาจารย์เหล่านี้ ทำการสอนเกี่ยวกับการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ดังนั้นตนจึงมีความคุ้นเคยใน

เนื้อหาวิชาเกี่ยวกับการอ่านมากกว่าทักษะอื่น เมื่อจะต้องทำการวิจัยจึงทำการวิจัยในสิ่งที่ตนคุ้นเคยมากกว่า และมีครู-อาจารย์จำนวนไม่มากนักที่ทำการสอนทักษะอื่นหรือสนใจเนื้อหาอย่างอื่นเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะสังคมและหลักสูตรให้ความสำคัญของเนื้อหาต่าง ๆ แตกต่างกัน จึงทำให้งานวิจัยทางด้านอื่น ๆ มีน้อยกว่าด้านการอ่านและยังมีจำนวนแตกต่างกันเป็นอย่างมากด้วย

๓. ความใหม่ของเนื้อหาและวิธีการเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนมีมาก ทำให้ความสนใจของครู-อาจารย์ภาษาอังกฤษมีแตกต่างกันมากแล้วแต่พื้นฐานทางการศึกษาและภาระงานประจำของแต่ละบุคคล แต่เป็นเพราะความใหม่จึงทำให้มีผู้ทำการวิจัยในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ไม่มากนัก เช่นงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างและการใช้บทเรียนโปรแกรม มีเพียงประมาณร้อยละ ๓ ของงานวิจัยทั้งหมดเท่านั้น และงานวิจัยอื่น ๆ ที่ไม่อาจจัดกลุ่มได้เพราะมีเพียงอย่างละ ๑-๒ เรื่องเท่านั้น ซึ่งรวมแล้วมีประมาณร้อยละ ๘ ของงานวิจัยทั้งหมด งานวิจัยจำพวกนี้มักเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดใหม่ ๆ ทางการเรียนการสอนภาษา เช่น การถ่ายโอนความรู้ทางภาษา การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษา การเสนอตัวอักษรอังกฤษต่อการเรียนรู้ของเด็ก และการวิเคราะห์แบบเรียนตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ เป็นต้น

๔. ความจำกัดด้านเวลาในการทำงานวิจัยอาจทำให้ผู้วิจัยทำการวิจัยในเนื้อหาที่ตนคุ้นเคยหรือสนใจอยู่ก่อนแล้ว ทั้งนี้เพราะว่าผู้ทำการวิจัยของงานที่นำมาศึกษาโดยมากเป็นครู-อาจารย์ที่ลามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท จึงมักเร่งรีบศึกษาให้สำเร็จการศึกษาโดยเร็ว จึงทำให้เกิดผลดังกล่าวแล้วในข้อ ๒

ดังนั้น ด้วยเหตุผลที่สำคัญ ๔ ประการดังกล่าวแล้ว จึงน่าจะเป็นปัจจัยที่ทำให้งานวิจัยด้านต่าง ๆ มีปริมาณแตกต่างกันมาก

๓. งานวิจัยด้านการทดลองเกี่ยวกับการเรียนการสอนมีจำนวนน้อยมาก (๑๙.๑๐%)

สาเหตุที่เกิดผลดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะว่างานวิจัยเชิงทดลองใช้เวลาในการดำเนินการยาวนาน ผู้วิจัยต้องเตรียมการล่วงหน้ามาก อาศัยความรู้ทางสถิติค่อนข้างมาก และในบางกรณีอาจต้องอาศัยความรู้ทางสถิติขั้นสูง ทำให้ผู้วิจัยขาดแรงจูงใจที่จะทำการวิจัยด้านนี้ และอาจไม่ต้องการเสี่ยงกับความล้มเหลวในการทดลองเพราะ

อาจต้องการให้สำเร็จการศึกษาโดยเร็วในกรณีที่เป็นนิสิตหรือนักศึกษา และในกรณีที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์อาจเป็นเพราะว่าไม่ค่อยมีเวลามากพอสำหรับการดำเนินการวิจัยเชิงการทดลอง ดังนั้นผลที่ปรากฏก็คือมีงานวิจัยเชิงทดลองน้อยมาก แต่มีงานวิจัยเชิงสำรวจเป็นจำนวนมากคือเกือบครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมดที่นำมาศึกษา (๔๖.๕๗%) เพราะหาโดยวิธีการแล้วสามารถทำได้ง่ายกว่าและใช้เวลาวิจัยน้อยกว่า แต่โดยคุณค่าของงานวิจัยแล้วผู้วิจัยมีความเชื่อว่าโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว งานวิจัยเชิงทดลองมีความสำคัญต่อการพัฒนาศาสตร์ด้านการเรียนการสอนมากกว่า เพราะผลการวิจัยมีความคงทนมากกว่าการวิจัยเชิงสำรวจ

๕. งานวิจัยที่เกี่ยวกับผู้สอนมีจำนวนน้อยที่สุด (๓.๘๘%)

สาเหตุที่เกิดผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นเพราะว่าการวิจัยที่ใช้ครูผู้สอนภาษาเป็นตัวอย่างประชากรนั้นไม่สะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่นมักมีขนาดเล็กน้อย อยู่กระจัดกระจายตามแหล่งต่าง ๆ กัน และอาจไม่ยินดีให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เพราะครูสอนภาษาอังกฤษต่างตระหนักดีว่าการเรียนการสอนภาษาของตนมักมีปัญหาเสมอในหลาย ๆ ด้าน หรือผู้วิจัยอาจมองข้ามความสำคัญของตัวแปรนี้ในกระบวนการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะ

ผลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ก. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

๑. ควรให้ความสำคัญของผลการวิจัยที่ได้จากการอภิเคราะห์ที่มากกว่าผลจากการสังเคราะห์งานวิจัย เพราะผลการวิจัยชนิดแรกมีความน่าเชื่อถือมากกว่า

๒. หากต้องการนำผลการวิจัยไปใช้ในเชิงของการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องควรศึกษาจากกลุ่มงานวิจัยที่ได้แยกประเภทไว้แล้ว และศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมจากต้นฉบับจริงของงานวิจัย เพราะรายละเอียดที่ให้ไว้ยังไม่เพียงพอ

ข. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๑. ควรทำการศึกษาในหัวข้อเรื่องที่มีผู้วิจัยอื่นทำการศึกษาไว้แล้ว แต่มีจำนวนน้อย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มจำนวนงานวิจัยในหัวข้อต่าง ๆ ที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เพื่อจะได้หาข้อสรุปที่น่าเชื่อถือให้ได้ในภายหลังต่อไป

๒. ควรทำการศึกษาเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น เพราะครูเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอน และเท่าที่ผ่านมายังมีงานด้านนี้น้อยมาก

๓. ควรทำการขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยเช่นนี้โดยเพิ่มกลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยอื่นที่ผลิตงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนเข้ามาอีก เช่น จากมหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศิลปากร และวิทยาเขตต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนของอาจารย์หรือนักวิจัยจากสถาบันหรือหน่วยงานอื่น ๆ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลสรุปเชิงการอภิเคราะห์มากขึ้น รวมทั้งทำให้ผลสรุปมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้นด้วย

๔. หากเป็นไปได้ควรทำการวิจัยเชิงทดลองที่เกี่ยวข้องกับการทดลองวิธีสอนใหม่ ๆ กับกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ หรือเลือกวิธีสอนที่เคยมีผู้ทดลองใช้มาแล้ว หรือทำการวิจัยมาแล้วมาทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกับของเดิม ทั้งนี้เพื่อขยายฐานความรู้ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กว้างขวางยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผลการวิจัยน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

๕. งานวิจัยด้านการอภิเคราะห์และการสังเคราะห์ผลการวิจัยนี้มีลักษณะคล้ายกับการวิจัยเชิงสำรวจที่เน้นหนักที่การศึกษาเอกสารจำนวนมาก จึงต้องอาศัยเวลาความพยายาม และงบประมาณมาก ดังนั้นงานวิจัยประเภทนี้ผู้วิจัยควรทำงานเป็นกลุ่มคณะดีกว่าการจะทำการวิจัยเพียงคนเดียว เว้นแต่ว่าผู้วิจัยจะมีเวลาทำการวิจัยมากเพียงพอ

๖. ควรทำการวิจัยเชิงอภิเคราะห์ผลการวิจัยต่าง ๆ ในระดับจุลภาค (micro-level) สำหรับตัวแปรบางอย่างที่น่าสนใจสำหรับการเรียนการสอนภาษา เช่น ปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ

กระทรวงพาณิชย์

กรุงเทพฯ



ภาคผนวก ก.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขที่ ๑๐๐ ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๑

โทร. ๐๒-๒๕๕๖๒๐๐ โทรสาร ๐๒-๒๕๕๖๒๐๑

บรรณานุกรม

ข้อมูลเอกสาร

ภาษาไทย

จารีรัตน์ ปรกแก้ว. "การวิเคราะห์งานวิจัยด้านครุศึกษาในประเทศไทย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๙.*

มานิตย์ โพธิ์กุล. "การวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยการสอนแบบโปรแกรมกับการสอนตามปกติ โดยใช้การวิเคราะห์แบบเมทต้า". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*

ยุวดี บุญยศรีสวัสดิ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง: การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๙.*

อุทุมพร จามรมาน. *การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ, ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*

----- *การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ, ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๑.*

ภาษาอังกฤษ

Buller, D.B. "Distraction During Persuasive Communication: A Meta-Analytic Review." *Communication Monographs*, V.53, June 1986.

Glass, G.V. "Primary, Secondary and Meta-Analysis of Research". *Journal of Educational Research*, N. 5, V.10, 1977.

- , "Integrating Findings: the Meta-Analysis of Research".
Journal of Education, V.5, 1977.
- Glass, G.V. and Others. *Meta-Analysis in Social Research*, Sage Publications, California, 1981.
- Hedges, L. and Olkin, I. *Statistical Methods for Meta-Analysis*, Academic Press, Florida, 1985.
- Hunter, J.E. and Others. *Meta-Analysis: Cumulating Research Findings Across Studies*, Sage Publications, California, 1982.
- Jackson, G.B. "Methods for Integrative Review". *Review of Educational Research*, N.3, V.50, 1980.
- Kulik, J.A. and Others. "Effectiveness of Computer-based College Teaching: A Meta-Analysis of Finding". *Review of Educational Research*, V. 50, N. 4, 1980.
- Kulik, C. and Others. "College Programs for High-risk and Disadvantaged Students: A Meta-Analysis Findings". *Review of Educational Research*, V.53, N.3, 1983.
- Light, R.J. and Smith, P.V. "Accumulating Evidences: Procedures for Resolving Contradictions among Different Research Studies". *Journal of Harward Educational Review*, N.4, V.41, 1971.
- Mc. Graw, B. and Glass, G.V. "Choices of the Matric for Effect Size in Meta-Analysis". *American Educational Research Journal*, N.3 V.17, 1980.

โครงการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์



ภาคผนวก ข.

สถาบันวิทย์บริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่องานวิจัย ๓๓๕ เรื่องที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

- กมล วัชรยิ่ง, "การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราฟิสิกส์ Fundamental University Physics โดย Marcelo Alonso และ Edward J. Finn". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๗.*
- กมลนาฏ มาลากุล. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการประกอบคำและความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างของประโยคกับความเข้าใจในความหมายของศัพท์". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๒.*
- กมลพรรณ บุญกิจ. "การประเมินความน่าอ่านของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๙.*
- กมลรัตน์ จรัสศรีศรี. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับ โปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*
- กมลวิทย์ คุรุทแก้ว. "การเดาศัพท์จากบริบท เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๓.*
- กฤษณา กริหาล้า. "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- กฤษณา บริบูรณ์. "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหา" สำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- กษมา อัจฉริยะศาสตร์. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- กนกกาญจน์ นิธิพงศ์. "การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนอังกฤษของนิสิตในวิทยาลัยวิชาการศึกษา". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๖.*
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*

กอบลาภ ต้นสกุล. "ความสามารถในการอ่านและการทำความเข้าใจของศัพท์ภาษาอังกฤษจากบริบท ของนิสิตชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*

กาญจนวัลย์ ชุ่มใจ. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างการใช้แบบทดสอบโมดิฟายด์โคลชชนิดเลือกตอบและชนิดจับคู่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในเขตกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*

กาญจนาชาติ ตระกูล. "ระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*

กาญจนา ปราบพาล และคณะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องทีอ่าน และข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เขียน กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๑". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*

กาญจนา ปราบพาล และคณะ. "ความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗. (ก.)*

กาญจนา ปราบพาล และคณะ. "ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗. (ข.)*

กาญจนา ปราบพาล และคณะ. "การสำรวจวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน ๓ ระดับของประเทศไทย". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*

กุสุมา มนะสุนทร. "ความสัมพันธ์ในการอ่านและการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ในระดับมหาวิทยาลัย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*

กุสุมา สุขเกษม. "ความสามารถทางด้านการฟังการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคเหนือของประเทศไทย". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*

- กุสุมา โชคบำรุง. "ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยมุ่งงานปฏิบัติ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- กิตติ สุขประเสริฐ. "การศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีภาษาอังกฤษในตำราเศรษฐศาสตร์ Economics : an Introductory Analysis โดย Paul A. Samuelson". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๐.*
- กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนวรรณคดีภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๖.*
- กัญดา ธรรมมงคล. "การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*
- กัญดา ธรรมมงคล และคณะ. "การประเมินผลการเรียนการสอนวิชาการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑.*
- กัณฑาทิพย์ สิงห์เหนติ และผ่าน บาลโพธิ์. "การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษาเพื่อการเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาแบบมภาษา". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*
- กัณฑาทิพย์ สิงห์เหนติ และ ผ่าน บาลโพธิ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ Discourse Markers กับความสามารถในการอ่านเอาความของนิสิตชั้นปีที่ ๒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*
- กัญญา พิรโพธิ์. "ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- กัญสิทธิ เปลรินทร์. "ผลสัมฤทธิ์ของการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนขอนแก่นวิทยาคม ที่ได้รับการฝึกการหาความหมายศัพท์จากบริบท". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*

- กัลยาณี ณ สงขลา. "ทักษะของการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูพระนคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.*
- เกยูร ศิลปกรรมพิเศษ. "รายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูพระนคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- เกษเมือง อาหารธรรมรัตน์. "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนรัฐบาลกลุ่มที่ ๕ เขตกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- โกมุทพันธ์ พลสินธุ์. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียน ธรรมดา กับ ห้องปฏิบัติการทางภาษาของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- ขนิษฐา ราชพิบูลย์. "ความสามารถในการอ่านขั้นตีความของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิชาเอกภาษาอังกฤษวิทยาลัยครูนครปฐม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- ขรรค์ชัย แจ่มฤกษ์แจ้ง. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาเมื่อเรียนกับครู และเมื่อเรียนจากโทรทัศน์". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว. ๒๕๑๗.*
- ขวัญตา เอ็งฉ้วน. "การศึกษาประเภทของการบ้าน และการตรวจการบ้านที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๒.*
- แขนมา พุ่มพวง. "การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตท้องที่การศึกษา ๘ กรุงเทพมหานคร เมื่อทดสอบโดยตรงและโดยอ้อม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๙.*
- คณิงนิจ รัตนกัญญาพงษ์. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำ สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยหอการค้า". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*

- จรงค์ษ์ ชัยอนุพันธ์. "ประสิทธิภาพของ Fry Readability Scale (๑๙๗๘)". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*
- จรรยา มโนรส. "สมรรถนะวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตท้องที่การศึกษา ๓ กรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*
- จริยา จงนาหุรักษ์. "ผลของแบบทดสอบย่อยและการให้ข้อมูลย้อนหลังจากแบบสอบเลือกตอบที่มีวิธีตอบต่างกันต่อความสามารถในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*
- จริยา ผลประเสริฐ. "ระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.*
- จรัสพัทธ์ นุณโยดม. "การสร้างแบบทดสอบสมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.*
- จรัสศรี วัฒนศักดิ์. "วิธีสอน แบบเรียนและบทเรียนประกอบ ที่ใช้ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยครู". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.*
- จามรี ศุภกร. "การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตามโครงการจีแล็บ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- จำรัส อาจสามารถ. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๒ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๗.*
- จุฬารักษ์ ชาวไชย. "การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๘.*

- จूरีย์ ทองเวส. "การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ที่ใช้หนังสือตามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๑๓ ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๗.*
- จूरีย์ แสงแก้ว. "การใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลซเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยครูปีที่ ๒". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๙.*
- จิตรพรธณ แจ่มพัฒนา. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการ และสื่อการเรียนชุดของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๔.*
- จิตรา รอดเชื้อ. "การใช้เวลาในการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- จินตนา วนมงคล. "การถ่ายโอนการเรียนรู้ในการเรียนตัวอักษรอังกฤษที่คล้ายคลึงกัน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- จิราวัฒน์ สกานนท์. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาล ที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา ๗ กรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- จันทณี สีสัทิม. "การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๘.*
- ฉลวย ชนวนวิทย์. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่มีและไม่มีกรณำเรื่องในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๔.*
- เฉลิมชัย นิตภัทร. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ใน โรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง และโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*

- เฉลียวศรี จิรสิทธิ์ "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดจากบทเรียน
ซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาทางวิชาตามแนว Functional-Notional-Based Syl-
labus กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาทางวิชาตามแนว Structural-Based
Syllabus". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๐.*
- ชนาธิป ชรินทร์สาร. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการฟังและการอ่านของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาที่ใช้หนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันใน
วิทยาลัยครู". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- ชนนต์ สวัสดิ์ฤกษ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.
- ชลาลัย ดงแก้ว. "การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา ๙".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.
- สุรัตน์ อุณหิกุล. "ปัญหาของการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัด
ร้อยเอ็ด". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- ชัยวัฒน์ ตัดทรงษ์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษระดับประกาศ
นียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๓ ที่เรียนโดยใช้เกมและสถานการณ์จำลอง". *วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- ญาติา ธีระวิภาวี. "การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง".
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.
- ณัฐฤณี ณ บัน. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
ในระดับถ่ายโอน สื่อสารและวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาระดับสูงในวิทยาลัยครู ภาคศึกษา ๘". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- ดวงธิดา ลีลายงค์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และ
ความสามารถในการแต่งความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓". *วิทยานิพนธ์ครุ
ศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- ดารณี ภูมวรรณ. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเรียนวรรณคดี
อังกฤษ". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๖.*

ดาราวดี นิตยศรี, "ผลของการละค่าของแบบทดสอบโคลซท์ห้าชนิดต่อคะแนนความเข้าใจ การอ่านภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ ๓ ที่เรียน วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรและปทุมวัน". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๑๕.

ดิษฐ์ ปาลีคุปต์. "ความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้น ปีที่ ๑". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.

เดือนตา ไม้จันท์. "ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษและนักศึกษาระดับชั้น มัธยมศึกษาเกี่ยวกับการสอนหัวข้อวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.

เดือนใจ ปิ่นเกิด. "ทักษะการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยครู ภาคเหนือ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.

เดือนใจ วัฒนา. "การเปรียบเทียบแบบสอบชนิดเลือกตอบ และแบบสอบชนิดโคลซท์ซึ่งละค่า ต่างกัน ในการวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหา บัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.

ถนอมวงศ์ เชื้อธีระเสถียร. "การศึกษาและการประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. ๒๕๑๙ ในวิทยาลัยครูภาคเหนือ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๐.

ทณู เตียวรัตน์กุล. "วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ : การศึกษาเชิงพรรณนา". *วิทยานิพนธ์การ ศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๒๖.

ทมะนียา เลิศลาย. "สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสะเดา "ซาร์คชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์" อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตร- ศาสตร์, ๒๕๒๘.

- ทรงพรรณน มณีวรรณ. "การสร้างแบบสออบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐*
- ทวานิต พุฒากกร. "พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- ทวีพร วิรัตน์ชัย. "ผลของรูปแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้ของเด็ก". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- ทองริด ศิริวัฒน์. "การทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้น
โครงสร้างกับแบบไม่เน้น". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๖.*
- ทำนอง เจริญรูป. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมตะวันตกของนักศึกษา
วิทยาลัยครูและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านร้อยกรองภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- ทิฎา พัฒนพงษ์. "การเปรียบเทียบแบบประโยคคำถามภาษาอังกฤษและภาษาไทย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- ทิพยวรรณ จรรยาสุภาพ. "การวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*
- ทิพวัลย์ อุภุช. "การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก (stress)
จังหวะ (rhythm) และระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) สำหรับผู้แรกเรียน". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๘.*
- ทัศนีย์ มั่งประยูร. "ความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- เทพินทร์ สุนทรรส. "การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่สอนในชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- ธำรงสิน เจียรตระกูล. "การศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ
ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ ๕ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*

- นงนุช ศรีอัษฎาพร. "การสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจชำนาญทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ในโรงเรียนสาธิต ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*
- นงเยาว์ ยอดสุวรรณ. "ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ต่อหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- นพมาศ รัตน์ปริดากุล. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓.*
- นพรัตน์ สรายสุวรรณ. "การศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ. "การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครู". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๖.*
- นฤมล ภักธภาณ. "การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- นวลจันทร์ ศุภคชา. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาลที่อยู่ในท้องที่การศึกษา ๔". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- นาฎยา วิพุทธศิริ. "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครู". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*
- นาดยา วงศ์รักมิตร. "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายของภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาเสียง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- นิกร วรวิรักษ์. "การเปรียบเทียบผลการเรียนสะกดคำภาษาอังกฤษจากบทเรียนโปรแกรมระหว่างแบบบอกคำตอบทันที กับแบบบอกคำตอบล่าช้าในระดับชั้นมัธยมปีที่ ๑

โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๕.

นิตยา ประพุดติกิจ. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู วิชาเอกภาษาอังกฤษที่เขียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกปฏิบัติ" วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.

นิตยา พิงสกุล. "ความเที่ยงตรงของสูตรวัดต่อความซับซ้อนของระเบียบคำในประโยคในการตัดสินความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.

นิตยา ลีลอ. "ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการอ่านได้ของนวนิยายภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.

นิตมา ตูบรเทิง. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาลกลุ่ม ๒ ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๕.

นิภา สนสอาดจิต. "การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.

นิภาพร รัตน์พฤกษ์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบที่จัดโดยสถาบันภาษาเพื่อวัดระดับความสามารถด้านไวยากรณ์อังกฤษของนิสิตแรกเข้ากับผลสัมฤทธิ์ในการสอบวิชา ๕๑๖-๑๐๒ Writing English ของนิสิตกลุ่มเดียวกันเมื่อเรียนจบชั้นปีที่ ๑ คณะนิเทศศาสตร์". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.

นิภาพร รัตน์พฤกษ์. "ปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนิสิตที่เรียนวิชา ๐๙๒-๑๑๒ FE Reading II ในภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา ๒๕๒๕". รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.

- นิยม สารรัตน์. "การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เขตการศึกษา ๕". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- นิรมล สติธัยทอง. "การเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบเลือกตอบในการวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- นันทนา ตีสุมทร. "การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๒๔ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ เขตกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๘.*
- นันทนา นัยะพันธ์. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ ๕ กลุ่มที่สอนด้วยวิธีวิเคราะห์ข้อความกับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*
- นันทนา บุญสวัสดิ์. "การศึกษาความเข้าใจในโครงสร้างภาษาที่มีความถี่สูงจากหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- นันทพร วิกรมโรจนานันท์. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*
- นันทวรรณ เกรียงซี่. "การใช้วิธีการโคลซที่เว้นอย่างมีระบบ วิธีการโคลซแบบจับคู่ และวิธีเมสในการกำหนดความยากง่ายของข้อความภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.*
- นันทา พลาณกุลวงค์. "การศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยวิธีการที่ต่างกัน". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๖.*

- นันทิยา ไกรพัฒน์พงศ์. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- นัยนา แยมบุญเรือง. "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง "ปัจจุบันกาล" สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- บงกช สัมปพันธ์. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแสดงบทบาทสมมติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๙*
- บรรเลง ทรรทรานนท์. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในหมวดวิชาบังคับทางการศึกษาหมวดวิชาเอกภาษาอังกฤษกับผลการฝึกสอนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- บำรุง โตอนันต์. "การศึกษาผลของการปริวรรตในประโยคภาษาอังกฤษที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ มศว. พิษณุโลก". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- บุญพร้อม อติรัตน์. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาแผนกพาณิชยการสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- บุญเรือน พุฒนารถ. "วิธีสอนไวยากรณ์อังกฤษในระดับวิทยาลัยครู". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕.*
- บังอร สว่างวีรธส. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของการธุรกิจไทย". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*
- บัลลังก์ บทเจริญ. "การศึกษากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยการเรียนการสอนแบบเอกัตภาพและแบบ ๙ ชั้น". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๖.*

- เบญจภรณ์ ฉัตรนระรัชต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการใช้เครื่องผูกสัมพันธ์ กับความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ ๑". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*
- ประทุม ศรีรักษา. "การวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาเรื่อง "The Prisoners of Zenda" ฉบับ Simplified สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๘.*
- ประทีป รุ่งศรานนท์. "การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๗.*
- ประนอม สัจจัง. "ระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- ประพิมพ์พรรณ มีลักษณะ. "ความต้องการในด้านเนื้อหาวัฒนธรรมอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- ประภา ยิ้มดี. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้อันดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนโปรแกรมแบบป้อนย้อนกลับตามปกติกับบทเรียนโปรแกรมเสริมแบบย้อนผลย้อนกลับเป็นคำอธิบายในโรงเรียนราษฎร์". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๑.*
- ประภาภรณ์ เคารพรัตน์. "ประสิทธิผลของการสอนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*
- ประกาศรี ตั้งบรรเจิดสุข. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์. "สมรรถภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*

- ประสิทธิ์ สง่าเนตร. "ความสามารถในการอ่านโดยใช้วิจารณ์ของนักศึกษาปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.
- ประไพศรี วงศ์สุรดิศ. "การศึกษาข้อผิดในการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.
- ประไพศรี อยู่ทวี. "การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีพื้นความรู้และที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓.
- ประไพศรี ให้อย่าง. "การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในกทม.". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.
- ปริญญา เกื้อหนุน. "การศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านด้วยวิธีใช้และไม่ใช้การฟังประกอบ". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๑๔.
- ปรีชา วิเศษวิทยานุกาศสตร์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ซ่อมเสริมวิชาทักษะอ่าน ๒ ด้วยชุดการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่เรียนเป็นกลุ่มโดยครูเป็นผู้ดำเนินการ นักเรียนผู้ช่วยสอนเป็นผู้ดำเนินการ และนักเรียนผู้ช่วยสอนกับครูร่วมเป็นผู้ดำเนินการ". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๒๔.
- ปรีดา บุญญะทิศา. "ความสามารถการใช้รูปแบบคำกริยาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาลประจำอำเภอ จังหวัดสงขลา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.
- ปรียา ธีระวงศ์. "ผลกระทบต่อนิสิตชั้นปีที่ ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์จากการเลื่อนการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑ ในภาคแรกเป็นภาคหลัง". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.
- ปรียา ธีระวงศ์ และคณะ. "ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๑ และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.
- ปรียา ปรัชญาพันธ์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ด้วยการสอนที่ใช้วิดีโอเทปประกอบบทเรียนกับการสอน

โดยไม่ใช้วิธีโอเพนประกอบบทเรียน” *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๓๑.

ปรียา พิณรุฬห์. “การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัย
วิชาการศึกษาระสาณมิตร”. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๑๗.

ปรียา อุ่นรัตน์. “ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ
และสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษ”. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.

ปัทมา กิตติถาวร. “การเปรียบเทียบความยากง่ายของ systematic cloze, matching
cloze และ maze procedure”. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.

ปัทมา เทพอัศวรงค์. “การสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการกลุ่ม”. *วิทยา-
นิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

เปรมจิตต์ ศรีเมฆานนท์. “การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนิสิตครุศาสตร์ ชั้นปีที่ ๔ ที่เป็นวิชาเอกและวิชาโท”. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.

เปรมวดี เบญจกาญจน์. “การสร้างแบบทดสอบและวัดความเข้าใจด้านาญทางการอ่าน
ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนสาธิต ใน
กรุงเทพมหานคร”. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
๒๕๒๒.

ผจงกาญจน์ ท้าวทอง. “องค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเร็ว
(Speed Reading Ability) ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูงที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก”. *วิทยานิพนธ์การศึกษ
มหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๒๐.

มุสดี สิ้นสืบผล. “ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นดีความของนักศึกษาปีที่ ๔
วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูเขตนครหลวง”. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหา-
บัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.

ผอยผา พันธุ์พัก และคณะ. “งานวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับบทบาทและสถานะของสถาบัน
ภาษา”. *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.

- พจน์ สัมมา. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาใหม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ ๕ ในโรงเรียนผู้ใหญ่ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- พยอม เมฆขุนทด. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจโครงสร้าง ความหมายของศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษวิทยาลัยวิชาการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๖". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๗.*
- พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์. "การเปรียบเทียบความสามารถใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชย์กรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- พรรณีมา ประทุมชาติ. "อิทธิพลของการเฉลยข้อสอบและช่วงระยะเวลาของการเฉลยข้อสอบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๔.*
- พรรณี เทียนจวง. "การใช้ "วิธีการโคลซ" เพื่อเปรียบเทียบ "สระ" ในตัวอักษรภาษาไทยระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓.*
- พรรณี บงโต. "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดนครปฐม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- พรรค์มี งานธรรมสาร. "ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในท้องที่เขตการศึกษา ๕ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- พรวิไล อภิภูภุชดา. "การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คุณาปุระโยคในภาษาอังกฤษ" สำหรับระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- พรเทวี ไชยเนตร. "ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ที่ใช้การอ่านเชิงวิเคราะห์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.*

- พูนทรัพย์ จรรยาสุภาพ. "การวิเคราะห์การใช้ประโยคขยายในภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ ๑". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.*
- พิกุล บุญยรัตพันธุ์. "การสร้างแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแบบคอนกรีตสำหรับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. "การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ ๒ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรและปทุมวัน". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๕.*
- พิมพรรณ สมหอม. "การใช้ "วิธีการโคลซ" วัดความเข้าใจในการอ่าน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- พิมพาภรณ์ เครื่องกำแหง. "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- พิมพ์ผกา เฮงสกุล. "การศึกษาปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษาของประเทศไทย". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- พิมล กัญฐวิจิตร. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- พัชรประภา แพร่รัตกุล. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- พัชรี จันท์เจริญสุข. "การเปรียบเทียบความยากง่ายของบทอ่านในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- พัชรี ชินธรรมมิตร. "การสำรวจความต้องการในการพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*

- พัฒน์ น้อยแสงศรี. "การศึกษาปัญหาและสิ่งแวดล้อมในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๒๐". *รายงานการวิจัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๐.*
- เพชรฯ สัมชวร. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓.*
- เพิร์ล วัฒนากุล. "การศึกษาศาสนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมที่อยู่ในเขตท้องที่การศึกษาเขต ๒ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- เพ็ญสุข ภูตระกูล. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*
- ไพบุลย์ กาญจนพันธ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- ไพสัณฑ์ ประเสริฐสังข์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- ภาวิณี จันศิษยานนท์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคกับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากกลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- ภัทรวิดี องค์กรกุล. "การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับสภาพ ปัญหา และความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตในคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๗.*

- มนนิภา พฤกษ์พงศ์. "ผลของการสอนแบบเอกัตภาพต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสตรีวิทยา ๒". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- มยุรี มีสุข. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเรื่องการลำดับคำในประโยคภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนคำประพันธ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- มยุเรศ ผาติเสนะ. "การเปรียบเทียบผลการสอนเรื่องกาล (Tense) โดยให้บทเรียนโปรแกรม และการสอนตามปกติ ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาปีที่ ๑". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๘.*
- มะลิวัลย์ ภัคดีประไพ. "ความถี่ของศัพท์จากหนังสืออ่านในเวลาวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- มานพ โยตระกุล. "สัมพันธ์ภาพระหว่างความถนัดทางภาษา ทักษะคิดต่อการเรียนและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*
- มานิช กลั่นฤทธิ์. "การวิเคราะห์แบบสอบคัดเลือกว่าวิชาภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*
- มัทนา มณีกุล. "การหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากแบบทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ห้องที่เขตการศึกษา ๒ ใน กรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๙.*
- แมนมาศ ลีลาสัตยกุล. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างกับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕.*

- ยงยุทธ อินทจักร์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดอุดรดิตถ์". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๒๓.
- ยามี่ละ อารีมาน. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนกับห้องเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.
- ยาใจ อากา. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำสัญญาญณ์กับความสามารถในการอ่านเร็ว เพื่ออ่านจับใจความสำคัญ และเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๒๑.
- ยิ่งศักดิ์ ญาณประสาธ. "การสร้างแบบทดสอบเพื่อการวินิจฉัยทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษด้วยการรู้จักคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว., ๒๕๒๔.
- ยีน ศิริวรรณ. "ความต้องการของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.
- เยาวลักษณ์ ศักดิ์ศรี. "สัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๕.
- ระพีพรรณ โกวิทวานิชย์. "การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในท้องที่เขตการศึกษา ๓ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.
- ระรินทิพย์ เจริญสุข. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.
- รังสิต เชียงราช. "สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ท้องที่เขตการศึกษา ๑ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.

รัชนี้ จันทรมงคล. "แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔".

วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

รัชนี้กร สุทธิจิตต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบเลือกตอบเพื่อวัดสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

ลำดวน ทองพรหม. "สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ห้องที่เขตการศึกษา ๒ ในกรุงเทพมหานคร". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.

ลัดดาวัลย์ ศรีสวัสดิ์พงษ์. "สัมฤทธิ์ผลด้านความคิดรวบยอดทางโครงสร้างไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.

วงษ์แซ ภักรินิตย์. "การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๕.

วนิดา พันธุ์แก้ว. "ความสามารถของการฟัง การอ่าน และการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครูภาคกลางของประเทศไทย". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.

วิภา ทศตะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านกับความเข้าใจในองค์ประกอบด้านเนื้อหาในหนังสืออ่านนอกเวลาเรื่อง David and Marianne ของ John Dent". วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๐.

วรตาภรณ์ มานพพงศ์. "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้สื่อประสมกับวิธีสอนตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนกุนนีนุทธาามวิทยา". วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.

วรรณงาม ภวัครานนท์. "ผลกระทบของโครงสร้างความรู้ด้านวัฒนธรรมต่อความเข้าใจในการอ่าน". วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๓๐.

- วรรณิ์ ชูสุก. "การเปรียบเทียบประเด็นความยากง่ายของวารสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเมื่อใช้ Fry Readability Scale และ Colub's Systematic Density Measure". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.*
- วารภรณ์ ลิกษะไชย. "การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนผู้ปกครองและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้วัตถุประสงค์แบบอุดม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- วารภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์. "การสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ๐๔๑ ทักษะการฟัง-พูด ๑". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*
- วาริณี ศรีสมพงษ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- วไลพร ฉายา. "ผลของการสอนภาษาอังกฤษแบบ Top-Level Structure ที่มีต่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบางกะปิ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- วิชาดา ลินประจักษ์ผล. "ประสิทธิภาพของโคลเซนโทโรปีในการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีในวิทยาลัยครูพระนคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- วิดาพร หว่างอารี. "ความถี่ของคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยธุรกิจ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- วิทยา จีระเดชากุล. "การวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เรื่อง Rebecca ฉบับ Simplified". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๗.*
- วินัย กล่ำเสื่อ "การสำรวจความสนใจในเรื่องที่อ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*

วิริยา สิทธิสาร. "การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครอง และครูชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วัตถุประสงค์แบบอุดม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*

วิรัชญา นาควานิช. "สภาพการใช้สื่อกำหนดรูปแบบในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีผลต่อทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนรัฐบาล เขตท้องที่เขตการศึกษา ๕". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*

วิลาวัลย์ สมมาตร. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความของนิสิตปีที่ ๒ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๕.*

วิลาสลักษณ์ ชิววัลลี. "การใช้ "วิธีการโคลซ" เพื่อเปรียบเทียบ "สาร" ในตัวอักษรภาษาอังกฤษระหว่างตำแหน่งต่างกันในคำ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*

วิไล ชิวเจริญกุล. "ความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรีปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา ภาคใต้ของประเทศไทย". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*

วิไลวรรณ วรรณสุทธิ. "การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๕ โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*

วีรจักร แสงวงศ์. "ประสิทธิผลการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.*

วัชรีย์ เงินแก้ว. "ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*

วัฒนา บาลโพธิ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและบริบท กับความสามารถในการอ่านเอาความวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.*

- วันดี หนูสงค์. "ความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูภาคใต้". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.
- วันเพ็ญ ถตาवार. "ความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอน นักเรียน และครูที่เลี้ยง เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบฟังและพูด". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕.
- วัลลียา สุวรรณโชติ. "ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความเห็นของผู้สอนต่อหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๒๔". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, มศว. ๒๕๒๔.
- แววตา ชัยวิวัฒน์พงศ์. "การสร้างแบบทดสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.
- ศุภร คงชนะ. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสอบทางตรงและทางอ้อมวัดสมรรถวิสัยการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ท้องที่การศึกษาเขต ๑ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๙.
- ศุภร เลหาพะพันธุ์. "ข้อคิดทั่วไปในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.
- ศุภพร สุขชื่น. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะสื่อสารกับการสื่อสาร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.
- ศุสิทธิ์ สารกุล. "ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการใช้พจนานุกรมในการหาตำแหน่งคำ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.
- ศิริพนา บุญยสงวน. "การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

ศิรินันท์ ศรีเนาวรัตน์. "การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษในตำราเรียนสาขาวิชา
ชีววิทยาระดับมหาวิทยาลัย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*

ศิริมน ศรีนพรัตน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้างกับความสามารถใน
การใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารในเรื่อง "กาล" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๔ โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*

ศิริรัฐ ทองใหญ่ ณ อยุธยา และคณะ. "การวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจสำหรับนิสิตปีที่ ๓ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี". *รายงานการ
วิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.*

ศิริลักษณ์ สันติวัชรประกาย. "การเปรียบเทียบผลการสอนภาษาอังกฤษแบบครูสอนเป็น
ทีมและสอนคนเดียว". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๑๘.*

ศิลป์ ภาคสุวรรณ. "การสร้างแบบสอบถามความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
เริ่มเรียน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.*

สัจ สุธธิตำ. "การศึกษาทัศนคติของนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
ต่อโครงการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ปี ๒๕๒๒". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
๒๕๒๔.*

สมจิต เอี่ยมคุณนิมิตร. "การอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔
แผนกวิทยาศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๑๗.*

สมจิตร นามเมือง. "ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักศึกษาปีที่ ๔
วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครุกลุ่มภาคกลาง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*

สมจิตร วรรณวิไลย์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษา
อังกฤษ โดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๗.*

- สมจิตรา ไกรโกศลสินธุ์. "ความเข้าใจในประโยคที่มีเครื่องหมายวรรคตอนและความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- สมนัส ปริญญานท์. "การสำรวจคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students (New Edition) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- สมบุรณ์ เจตจำลอง. "ปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในเขตจังหวัดชลบุรี". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- สมปอง ขวัญคำ. "ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- สมพร โกสีย์คุปต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างการวัดสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ห้องที่เขตการศึกษา ๖ กทม. โดยใช้แบบทดสอบทางตรงและแบบทดสอบทางอ้อม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๘.*
- สมศักดิ์ เจริญสุข. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*
- สมหวัง อักษรพิมพ์. "ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระกาศนิยบัตรวิชาการศึกษาระดับปีที่ ๒ วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- สมหวัง อ่องนาวา. "การวิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด Oxford Progressive English for Adult Learners, Book One and Two ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๖.*
- สมาน วีรกุล. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษในห้องปฏิบัติการทางภาษาโดยใช้และไม่ใช้การฝึกด้วยวิธีโคลซ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*

- สมเกียรติ ขอบพล. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จากการที่นักเรียนเลือกศัพท์ด้วยตนเองและครูเลือกให้". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- สมใจ กลกิจ. "ความสามารถในการอ่านหนังสือนอกเวลาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เขตการศึกษา ๗". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.*
- สวัสดิ์ ประทีปวัฒนา. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในเรื่อง "กาล" และความสามารถในการใช้กาลของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- สายสมร จินนุทยา. "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่เรียนการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดแบบโคลงกับแบบปกติ". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๕.*
- สารภี จันจุ. "การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแบบที่มีการนำเรื่องกับไม่มีการนำเรื่อง". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๓.*
- สุจิตต์ ลิ้มประพันธ์. "การสร้างโมดูลวิชาภาษาอังกฤษ ๑๐๓ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.*
- สุชาติา นิมนานันต์ และคณะ. "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาการฟังและการพูดโดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบต่างๆ ของนิสิตชั้นปีที่ ๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*
- สุทา เมตไตรพันธ์. "ความถี่ของคำในหนังสือสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.*
- สุทัศน์ นาคจัน. "ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบางกอบปีที่ใช้ Reading Skills Development". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*
- สุธรรม ชาติศิลป์. "ความสัมพันธ์ของความเข้าใจโครงสร้าง (Structure) และความหมายของศัพท์ (Vocabulary) ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านเอาความของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๒ จังหวัดอยุธยา". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๕.*



- สุธารี ประเสริฐสรรพ. "ประสิทธิภาพของแบบทดสอบโคลงในการกำหนดความยากง่ายของข้อความภาษาอังกฤษ และวัดระดับความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่มีระดับการอ่านเทียบเท่าเกรด ๕-๖". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*
- สุธีรา เหมะศิลป์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยใช้เอกสารจริงและหนังสือบทเรียน". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๔.*
- สุธีร์ สำแดงเดช. "บทเรียนโปรแกรมสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง การเรียนประโยคบรรยายภาพ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- สุนทร สารวรรณ. "การเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ที่ผ่านการเรียนวิชาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบจุดภาคกับการสอนแบบปกติ". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๑.*
- สุนทรี วัฒนจินดาพร. "การเปรียบเทียบผลของการใช้คำถามก่อน หลัง และระหว่างการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*
- สุนันทา พากเพียร. "การสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนผู้ปกครอง และครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วัตถุประสงค์แบบอูดม". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- สุพจน์ ศรีกันหา. "ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- สุพรรณวิภา วัฒนบุญย์. "การเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับการสอนภาษาอังกฤษแบบธรรมดา ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนบ้านบางใหญ่". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*

- สุพัฒน์ มูลสัน. "การพัฒนาความตรงของแบบทดสอบโคลซเพื่อใช้ทดสอบโครงสร้างภาษาอังกฤษ" *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. "การเปรียบเทียบผลการให้คะแนนต่อค่าความตรง ความเที่ยง และความคงที่ของอับดับที่ของแบบสอบการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างความรู้ต่างกัน". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. "ผลการกำหนดน้ำหนักคะแนนต่อคุณภาพของแบบสอบการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษ". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๙.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. "การสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ปีการศึกษา ๒๕๒๓)". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓. (ก.)
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. "การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล (วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II) ปีการศึกษา ๒๕๒๒". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓. (ข.)
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. "การศึกษาการเรียนการสอนแบบซ่อมเสริมเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม ซึ่งจัดโดยสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. "การประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.
- สุภา บุนนาค. "สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเสียงเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.
- สุภาพร พงษ์เมธา. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุตรธานี". *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๓๐.

- สุภาภรณ์ ทองใบ. "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.*
- สุภีร์ อัสวเอกวนิช. "การศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ภาพทางด้านภาษาอังกฤษทั่วไปและ
ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยมหิดล
โดยการใช้แบบทดสอบโคลซ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
มหิดล, ๒๕๒๘.*
- สมถเกียรติ แก่นมณี. "การประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๔.*
- สมน เงินคำ. "การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความในตำราที่ใช้ประกอบการเรียนวิชา
ทางช่างของนักศึกษาปีที่ ๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตเทเวศร์".
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.
- สุรัชย์ รังสิยานนท์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้น
ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษ จากการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนโปรแกรมซึ่งผู้เรียน
แสดงการตอบสนองต่อบทเรียนแบบเปิดเผยและแบบปิดบัง". *วิทยานิพนธ์การ-
ศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๑.*
- สุรพรหม พวงมาลี. "การสำรวจหาความถี่ของคำภาษาอังกฤษที่ใช้ในตำราและวารสารวิชา
ชีพทางวิศวกรรมและการทำตรรกะของคำเหล่านี้เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์เพื่อ
ประโยชน์ในการสอน". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๒๑.*
- สุวณีย์ ศรีโสภา. "ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษา
แผนกช่างก่อสร้าง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
๒๕๒๖.*
- สุวัฒน์ ช่างเหล็ก. "การสร้างชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ๑๐๓ ระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพการศึกษ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.*
- สุเทพ ขวัญเย็น. "ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความยากง่ายของหนังสือภาษาอังกฤษประเภท
สารคดี กับระดับความสามารถในการอ่านของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*

- สุเทียบ ละอองทอง. "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา ๒". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*
- สุเทียร แซ่ตั้ง. "การใช้ Readability Index กำหนดความยากง่ายของหนังสือประกอบการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*
- สิทธิชัย ธาดานิติ. "ผลการฝึกเสียงทบทวนหลังเสียง (Final Cluster) ที่มีเสียงหยุดชนิดโอเมะระปรากฏอยู่ เมื่อสอนด้วยครูไทย ครูเจ้าของภาษาและครูไทยที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาช่วย". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๑๗.*
- สินีนารถ สัตยมาศ. "การสร้างแบบฝึกหัดเสริมทักษะศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- สิริพร เมืองพรวน. "ความเข้าใจความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังในข้อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.*
- สิบสาย วรกาญจนนา. "ความสามารถในการกำหนดจิตลักษณะการในบันเทิงคดีร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนเทพลילה". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- เสงี่ยม เตชเสนสกุล. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างส่วนลึกกับความเข้าใจในการอ่าน". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- เสนห์ ลีตลารมณ. "การวิเคราะห์ชนิดของคำถามในการอ่านเพื่อความเข้าใจในบทเรียนภาษาอังกฤษ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๔.*
- เสริมศรี ฤทธาภิรมย์. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำสันธานกับความสามารถในการใช้คำสันธานในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*

- เสาวณิฉัย ออสุวรรณ. "การสร้างแบบเรียนแบบโปรแกรมภาษาอังกฤษเรื่อง การใช้กริยา ให้ถูกต้องตามประธาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘.*
- เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์. "การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาบริหารธุรกิจกับเทคโนโลยีในกรุงเทพฯ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๑.*
- แสงระวี เซาว์ปรีชา. "การวิจัยเพื่อพัฒนาการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแบบเอกัตภาพ". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- โสภณ มงคลสิริเกียรติ. "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาตัวอักษร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*
- โสภา พงษ์เหมอุบลรัตน์. "การเปรียบเทียบการเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๘.*
- โสพิศ สาดพร. "การสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษหลัก ๑ อังกฤษ ๐๑๑". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓.*
- อดุลย์ จินตเกษกรม. "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนฟังและพูดภาษาอังกฤษและความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมดา". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๗.*
- อดิศักดิ์ อนุกุล. "ความต้องการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนรัฐบาลจังหวัดเชียงใหม่". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.*
- อนันต์ชัย พงศ์สุวรรณ. "การถ่ายโอนทักษะความเข้าใจในการอ่านจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูบุรีรัมย์". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- อมรรัตน์ แกมทอง. "การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซ ๔ รูปแบบ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.*

อมรรัตน์ วรกาญจนา. "การวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยศิลปากร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.

อมรรัตน์ อมรกุล. "ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.

อรวรรณ รังสรรค์ศิริ. "การประยุกต์ใช้บทเรียนวิชาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ประกอบการใช้สื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนปทุมวิไล ปทุมธานี". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.

อรอวล บุรณารมย์. "การผลิตและการใช้ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐.

อรุณี ตัดศรีศิริ. "การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในภาษาพูดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓.

อำไพพิศ วรโสพรรณ. "ผลสัมฤทธิ์ในการหาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากกรณีวิเคราะห์โครงสร้างของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ๒๕๒๖.

อำไพวรรณ สรรพช่าง. "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สายอาชีพ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

อุทัยวรรณ ด่านวิวัฒน์. "การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.

อุบล สุวรรณชัยรบ. "ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ ๔ วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.

- อุบล อเนกชัยคุปต์. "ประสิทธิผลของวิธีการสอนอ่านที่มีพื้นฐานจากภาษาศาสตร์เชิงจิต-วิทยาต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๐.*
- อุรุพงษ์ คันทวัลย์. "การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสอนและความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการเรียนของครูชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ใช้สื่อการเรียนชุด Learning Kit I". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๖.*
- อุษา กาญจนสถิตย์. "การสำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในทางธุรกิจ". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๓.*
- อุไร ดุลเกษม. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ได้รับการสอนตามแผนภูมิกิจกรรมกับการสอนตามคู่มือครู". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๙.*
- อุไร แฉล้มศรี. "ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาครูวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๒.*
- อุไรวรรณ ตฤณคารนันต์. "ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*
- อิน หนูจุล. "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด Success with English ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้อ่าน". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๐.*
- อิสรา สารงาม. "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านกรอ่านวิชาภาษาอังกฤษและเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ใช้สื่อการเรียนชุดของกรมวิชาการและชุดของกรมสามัญศึกษา". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๕.*
- อังคณา วงศ์สนธิ. "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนรัฐบาล เขตจังหวัดนนทบุรี". *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มศว., ๒๕๒๔.*

- อัจฉรา วงศ์โสธร, "รายงานผลการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน II ปีการศึกษา ๒๕๒๑". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.
- อัจฉรา วงศ์โสธร, "รายงานผลการวิจัยทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.
- อัจฉรา วงศ์โสธร, "การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบเชิงปริศนาภาษาอังกฤษสำหรับใช้กับนักศึกษาไทยในระดับต่างๆ". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "การประเมินผลรายวิชา EAP Writing ของสถาบันภาษา ปีการศึกษา ๒๕๒๓". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓. (ก.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "การประเมินความสอดคล้องของแผนพัฒนาระยะที่ ๓ ของศูนย์ภาษาซีมีโอ (๒๕๒๕-๒๕๒๙) กับความต้องการของประเทศไทย และการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการของศูนย์ภาษาซีมีโอสำหรับแผนพัฒนาระยะที่ ๔ (๒๕๓๐-๒๕๓๔)". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๓. (ข.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "การสำรวจความต้องการสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔. (ก.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับลักษณะภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาตามความต้องการของคณะต่าง ๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔. (ข.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕. (ก.)
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, "ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะ และความสามารถของผู้เรียนที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน". *รายงานการวิจัย*, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕. (ข.)

- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "ความสำคัญและปัญหาของการทดสอบจัดระดับ". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. "การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาแบบเรียนโดยมีผู้สอน แบบเรียนด้วยตนเอง และแบบผู้เรียนเลือกวิธีเรียนเอง". *รายงานการวิจัย, สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*
- อัจฉราพรรณ คอวณิช. "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับ Anaphora กับความเข้าใจข้อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โปรแกรมภาษาในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒.*
- อัญชลี เสริมส่งสวัสดิ์. "ความสามารถในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในการเรียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.*
- เอกนัทร พัฒนราช. "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลาง". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๗.*
- เอมอุษา ชันธพงษ์. "การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านคหกรรมของนักเรียนโปรแกรมคหกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ". *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๘.*
- ไอริสลา อยู่อุดมสุข. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสอบทางตรงและทางอ้อมวัดสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เขตท้องที่การศึกษา ๓ ในกรุงเทพมหานคร". *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๙.*

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ภาคผนวก ค.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือสำหรับการวิจัย

แบบสำรวจงานวิจัย

โปรดกรอกข้อความที่จำเป็นลงในที่ว่างที่กำหนดไว้ และทำเครื่องหมาย X ลง
ในที่เหมาะสม

ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

๑. ชื่อผู้วิจัย นามสกุล

๒. ชื่องานวิจัย (ภาษาไทย)

(ภาษาอังกฤษ)

๓. Key words ของชื่อเรื่อง (ภาษาอังกฤษ)

๔. แหล่งที่ผลิตงานวิจัย

ปีที่ทำการศึกษา

๕. ระดับการศึกษาที่ทำการวิจัย

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษา

อุดมศึกษา

๖. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องที่สำคัญ

- | | |
|-----------------------------------|---|
| <input type="checkbox"/> การฟัง | <input type="checkbox"/> คำศัพท์ |
| <input type="checkbox"/> การพูด | <input type="checkbox"/> language acquisition |
| <input type="checkbox"/> การเขียน | <input type="checkbox"/> needs analysis |
| <input type="checkbox"/> การอ่าน | <input type="checkbox"/> influential factors |
| <input type="checkbox"/> ไวยากรณ์ | <input type="checkbox"/> language testing |
| | <input type="checkbox"/> อื่น ๆ |

๗. ลักษณะงานวิจัย

- เปรียบเทียบ
- ทดลอง
- สำรวจ
- correlational
- วิจัยเอกสาร
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

รายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย

๑. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๒. ขอบเขตการวิจัย

๑. ปัญหาที่วิจัยครอบคลุมอะไรบ้าง
๒. ประชากรหรือแหล่งข้อมูลมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด?
๓. พิจารณาตัวแปรอะไรบ้าง?
 ตัวแปรต้นคือ
- ตัวแปรตามคือ
- ตัวแปรควบคุมไว้คือ
๔. ตัวแปรใดที่ไม่ได้พิจารณาหรือไม่ได้ควบคุมไว้?

๓. ประชากร

๑. เป็นใคร
๒. จากที่ใด
๓. เพศใด
๔. จำนวนเท่าใด (แต่ละประเภท)
๕. ลักษณะอื่น ๆ

๔. กลุ่มตัวอย่าง

๑. มีลักษณะอย่างไร และมีจำนวนเท่าใด
๒. การได้มาซึ่งตัวอย่างประชากรอย่างไร
 สุ่ม แบบใด
 อย่างง่าย แยกประเภท แบ่งกลุ่ม
 ไม่สุ่ม แต่ใช้วิธีใด
 อาสาสมัคร เจาะจง ตามสะดวก

๕. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลมี ชุดคือ

- ๑.
- ๒.
- ๓.
- ๔.

๖. รายละเอียดของเครื่องมือแต่ละชุดเป็นอย่างไรบ้าง

ชุดที่ ใช้วัด (ความสามารถด้านใด)
 ใช้ทฤษฎีอะไรในการสร้าง

ชนิดของเครื่องมือ

แบบทดสอบ แบบสอบถาม อื่น ๆ ได้แก่

ผู้สร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัย ผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้วิจัย ได้แก่

คุณภาพของเครื่องมือ

การทดลองใช้เครื่องมือ มี ไม่มี

การรายงานค่าความตรง ไม่มี

มี ได้แก่ (ความตรงประเภทใด
 มีวิธีการอย่างไร มีค่าเท่าใด
 (ถ้ามี)

การรายงานค่าความเที่ยง ไม่มี

มี โดยวิธี

ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง
 เท่ากับ

จำนวนข้อของเครื่องมือทั้งหมด ข้อ

คะแนนที่ได้อยู่ในมาตราการวัด

Nominal Scale Ordinal Scale Interval Scale

คะแนนที่ได้มีค่าสถิติพื้นฐาน

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ

๗. การรวบรวมข้อมูลอย่างไร (โปรดระบุ)

.....

.....

.....

๘. การวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร

๑. ใช้สถิติอะไรเป็นหลัก

description statistics

t-test

one-way ANOVA

n-way ANOVA

ANCOVA

อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๒. การวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร

ใช้คอมพิวเตอร์ โดยใช้ SPSS/BMDP/SAS/อื่น ๆ

คำนวณเองด้วยมือ

๙. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นอย่างไร

(ให้สรุปสาระที่สำคัญตามวัตถุประสงค์แต่ละข้อ และคัดลอกค่าสถิติที่สำคัญมาด้วย เช่น ถ้าเป็น correlational studies ให้ระบุค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ชนิดของสถิติ (r_{xy} , r_{pb} เป็นต้น) และชื่อตัวแปรด้วย แต่ถ้าเป็นการวิจัยแบบทดลองหรือเปรียบเทียบ ให้ระบุค่า \bar{X} และ S.D. ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ส่วนงานวิจัยอย่างอื่นให้บรรยาย สรุปผลการวิจัยไว้ด้วย พร้อมค่าสถิติต่าง ๆ ที่จำเป็น)

การสรุปผลอาจระบุยกตัวอย่างต่อไปนี้คือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. อ้างตามวัตถุประสงค์ข้อที่ สรุปได้ว่า
- ก. ในกรณีงานวิจัยแบบ *correlational studies*

ชื่อตัวแปร					

เป็นความสัมพันธ์แบบใด? (เช่น Pearson, Phi, biserial เป็นต้น).....
 มี n เท่าใด (ถ้า n แตกต่างกัน โปรดระบุไว้ในตาราง) และมีนัยสำคัญ
 หรือไม่ (ให้เขียน * ($p = .05$) และ ** ($p = .01$) ไว้ในตารางด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข. ในกรณีงานวิจัยแบบทดลอง หรือเปรียบเทียบ

ชื่อกลุ่ม	n	\bar{X}	S.D.	t หรือ F value

ค. ในกรณีงานวิจัยอื่น ๆ ให้สรุปสาระสำคัญ และค่าสถิติที่เกี่ยวข้องด้วย สำหรับวัตถุประสงค์ข้ออื่น ๆ ก็ให้ดำเนินการในทำนองเกี่ยวกับข้อที่ ๑ นี้

Chulalinet



3 0021 00396080 4

